

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 11^ο ΑΡ. 548

1934

νός κι' ακίνητος ἐκεῖ ὁ δρα-
πέτης. Ἡ δίψα τὸν φλόγιζε
κι' ἡ πείνα τὸν καταταρυν-
νοῦσε. Ἀπειρα ποντίκια τὸν
δάγκαναν στὶς γυμνές του
σάρκες, μέσα στὸ πηχτὸ ἐ-
κείνο σκοτάδι ἢ στὸ μισόθα-
μπο τῆς ἡμέρας, μὰ ἔπρεπε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΝΕ ΚΟΜΨΕΣ Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ;

("Ένα πολύκροτο άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ για την κομψότητα των «αστέρων»)

Ο πιστεύετε; Υπάρχουν λοιπόν πολλοί που βεβαιώνουν, ότι η «βεντέττες» του Χόλλυγουντ δεν είναι διόλου κομψές. "Ότι είναι μονάχα παράξενες κι' έκκεντρικές και κάθε τι που θα φορέσουν τις κάνει να φαίνονται ότι «γυρίζουν» ακόμη και στην ιδιωτική ζωή τους, ότι είναι δηλαδή περισσότερο «θεατρίνες» παρά κομψές γυναίκες. Μη σας φαίνεται περίεργο. Αυτή η σταυροφορία άρχισε τελευταίως από το Παρίσι. "Όλοι οι μεγάλοι Οίκοι Μόδας της κοσμοπόλεως, κήρυξαν έναν εξοντωτικό πόλεμο κατά των «αστέρων», οι οποίοι ανάγκασαν τις θαυμαστές τους να τις μιμηθούν και να φορέσουν τις ίδιες τουαλέτες μ' αυτές. Οι καλλιτέχνες λοιπόν των διαφόρων άτελιέ, που φυσικά ζημιωνόντουσαν απ' αυτή τη μανία των γυναικών, προσπαθούν σήμερα ν' αποδείξουν ότι η μεγάλες «γόησσες» δεν έχουν καθόλου γούστο κι' ότι τα φορέματά τους κάνουν μόνον για το «στούντιο». Εντούτοις ένας Αμερικανός δημοσιογράφος, ο κ. Λούις Στέβενσον, είχε την υπομονή να ρωτήσει είκοσι από τις πιο γνωστές «βεντέττες» της θόνης, ή όποιες του άποκαλύψαν γιατί δίνουν ένα δικό τους τόνο στο ντύσιμό τους και γιατί δεν ακολουθούν την μόδα των μεγάλων «άτελιέ». Αυτό το ρεπορτάζ δημοσιεύτηκε στα «Κινηματογραφικά Νέα» του Χόλλυγουντ και προκάλεσε μεγάλο θόρυβο. "Όλες δε ή γυναίκες του Νέου Κόσμου διαργάνωσαν διαλέξεις στις διάφορες λέσχες τους για να υπερασπίσουν τις όμορφες «γόησσες» του κινηματογράφου. Ίδου λοιπόν τι γράφει ο Αμερικανός δημοσιογράφος:

«Είμαι θλιβερό, μά την αλήθεια, το ότι πολλοί καλλιτέχνες των μεγάλων Οίκων Μόδας του Παρισιού, κατηγορούν τις «βεντέττες» του Χόλλυγουντ, ότι δεν έχουν γούστο κι' ότι δεν ντύνονται κομψά. Μ' ακόμη είναι πιο απογοητευτικό, το ότι υποστηρίζουν τη γνώμη τους με επιχειρήματα, τα οποία δεν κολακεύουν καθόλου τη φήμη τους. Κι' όμως, η αλήθεια είναι διαφορετική. Αυτοί οι Παριζιάνοι καλλιτέχνες άναγκάστηκαν να κάνουν αυτή τη σταυροφορία από φόβο μήπως τυχόν το Παρίσι χάσει την πελατεία των πλουσίων Αμερικανίδων που παράγγελλαν τις πανάκριβες τουαλέτες των στής «Λαμδέν» ή στο «Σιαπαρελί». Μά ή γυναίκες του Νέου Κόσμου θαρέθηκαν πια την Ελνάρη. Κι' αυτοί ακόμη οι περιηγητάι δεν ξεκινούν πια για το Παρίσι. Τά μακρινά ταξίδια τους τά περασμένα χρόνια ώφελαντο στο ότι θέλανε να πιούν και να διασκεδάσουν λίγο με σαμπάνια. Μετά την άρση όμως της ποταπαγορεύσεως, όλα στην Αμερική άλλαξαν ως διά μαγείας. Οι Αμερικανοί διασκεδάζουν καλύτερα στα νυχτερινά κέντρα της Νέας Υόρκης, παρά στη Μονμάρτη. Κι' ή γυναίκες τους δεν ξεκινούν θέβαια μό-

Η Αντριέν Άμες

νες τους για την Ευρώπη, με μόνο σκοπό να κάνουν τις τουαλέτες τους. Προτιμούν τώρα την Αμερικανική μόδα, που την λανσάρουν ή «βεντέττες» του Χόλλυγουντ. Κάθε «νήσσσα» όμως του κινηματογράφου ντύνεται με το δικό της γούστο. Άς δοούμε λοιπόν τί λένε ή νόησες αυτές για το ντύσιμό τους.

Η Καρόλ Λομπάρ, παραδείγματος χάριν, μου είπε λίγο εκπλη-

κτη γι' αυτή την τόσο πολύ γυναικεία ερώτησή μου.

—Μ' άρέσουν πάντα ή μακρυές τουαλέτες, που δίνουν μια χάρι στο σώμα. Προτιμώ τ' άνοιχτά χρώματα και προ πάντων το άσπρο ή το άρζαντέ. Πάει εξαιρετικά στην ξανθή ώμορφιά μου και μου δίνει μια μοναδική γλυκύτητα στη φυσιογνωμία μου. Τά καπέλλα μου είναι πάντοτε μικρά κι' άφινουν άκάλυπτο το μέτωπό μου. "Όταν κοιμιά φορά στις ταινίες που «γυρίζω» άναγκάζομαι να φορέσω πλατύγυρα καπέλλα, με πάνει πονοκέφαλος κι' όλη τη μέρα είμαι άρρωστη. "Όσο τώρα για τις θραδυνές τουαλέτες, προτιμώ το μαύρο, μ' ένα πολύ άνοιχτο ντεκολτέ που άφίνει άκάλυπτη όλη την πλάτη μου. Δεν φοράω ποτέ κοσμήματα και πολλές φορές θγάζω κι' αυτά τά σκουλαρίκια μου. Νομίζω, ότι μια γυναίκα για να φαίνεται κομψή πρέπει όσο μπορεί να είναι πιο άπλη ντυμένη.

Η Έλίσσα Λάντι όμως είναι το αντίθετο της Καρόλ Λομπάρ:

—Άγαπώ, μου είπε, να ντύνομαι πάντα με μεγάλη πολυτέλεια. Η τουαλέτες μου κοστίζουν πολλές χιλιάδες δολάρια και μ' άπασχολούν περισσότερο κι' απ' αυτό το «στούντιο». Μονάχη μου φτιάχνω θέλπετε τά σχέδιά τους. Έχω όμως δυο περίφημες μούστρες της Νέας Υόρκης για το ράψιμο των φορεμάτων μου. Τά χρώμα τους; Άν μ'έν είναι άνοιχτό, φοράω ένα πλατύγυρο μαύρο καπέλλο και τυλίγομαι με μια μεγάλη μαύρη γούνα. Τό άσπρο και το μαύρο είναι τά χρώματα που μου πηγαίνουν πάρα πολύ. Μά άν πάλι είναι κόκκινο ή πράσινο το φόρεμά μου, τότε φοράω καπέλλο της ίδιας άπονώσεως. "Όσο για τά παπούτσια μου; Πάντα, κάθε καλοκαίρι, φοράω κάτι ειδικά σανδάλια, που μου τά έχει ράψει ένας πραγματικός καλλιτέχνης άποδηματοποιός. Αυτά τά σανδάλια άφινουν άκάλυπτη την άκρη των ποδιών κι' έπειδή έχω άραίο πόδι, όλοι οί θαυμαστές μου μόλις μ' άντικρίνουν καταβάζουν τά μάτια τους. "Όχι όμως από την ντροπή τους, μά για να τά θαυμάσουν τά πόδια μου όση ώρα αύξητάω μαζύ τους.

Η Κονταίτα Μοντενέγκρο που έχει μια μοιραία ώμορφιά, προτιμά ή έκείνη τά μεγάλα καπέλλα, που τά κατεβάζει ότε την άκρη του δεξιού ματιού της και δίνει έτσι μια άφάνταστη χάρι στη φυσιογνωμία της. Φοράει πάντα πολύ έσοαρμπές τουαλέτες που την κάνουν μια άληθινή σιλουέττα και περπατάει με μικρά θήματα βαλίτσας. "Όσο για τά παπούτσια της; Προτιμάει πάντα τά καστόρινα γούνα, που κομπάνουν με δυο φορδεία λουράκια, τά οποία έξέχουν σαν μικρά φτερά. Η Κονταίτα Μοντενέγκρο στο ντύσιμό της είναι πάρα πολύ Αμερικανίδα.

Η Μπέττυ Νταίβις έχει μεγάλη άδυναμία στα σκευινάρια

μα υπερε που τά στολίζει πάντα με μια μεγάλη φούντα. Φοράει κλειστές με φορδείες κι' άφίνει να πέφτουν στους ώμους της ή ξανθές μπούκλες των θαυμασίων μαλλιών της. "Όσοι δεν την ξέρουν μ' αυτό τό πάρα πολύ κοριτσίστικο ντύσιμό της τη νομίζουν για κανένα εύθυμο «γκέρλ», που μόλις ήρθε στο

Η Γενεβιέθ Τσβίν

Χόλλυγουντ και που φοβάται όμως ακόμη και τη σκιά του!...

—Νομίζω ότι είμαι ακόμη πάρα πολύ μικρή, μου είπε και γι' αυτό έχω την άδυναμία να ντύνομαι άπλά σαν μαθητριά. Φοράω παπούτσια χωρίς τακούνι και κοντές φοδότες που άφινουν άκάλυπτα τά πόδια μου ως τις γάμπες. Μ' άρέσουν εξαιρετικά τά ταγιέρ, γιατί έχουν τσέπες και μπορεί κανείς να χώρη τά χέρια του και να περπατά γρήγορα στο δρόμο! Στο Χόλλυγουντ με λένε «αγριοκάτσικο» γιατί δεν έχω ούτε τό ύψος των μοιραίων γυναικών, ούτε τη μεγαλόπρεπεια ενός διασημού «αστέρου», αλλά γελάω και διασκεδάζω μ' όλο τον κόσμο, χωρίς να πιάνομαι ούτε και σ' αυτά τά δίχτυα του έρωτος.

Η Μόριελ Ήθσας είναι μια σατανική γυναίκα! Απο τό ντύσιμό της μπορεί να την καταλάβει κανείς. Φοράει πάντα τόσο στραβά τά μικρά καπέλλα της, ώστε της σκεπάζουν τελείως τό δεξί μάτι. "Όσο για τις τουαλέτες της, είναι πάρα πολύ έκκεντρικές, είναι κλειστές ως τό λαίμο κι' μόνο ή φούστα της στο κάτω μέρος είναι κομμένη, με τέτοιο τρόπο, ώστε ν' άφίνει να φαίνεται τό πόδι της ως τό γόνατο. Μοιάζει με τις εύθυμες γυναίκες των μεγάλων λιμανιών.

Η Τζόαν Κράουφορντ φοράει τά περιεργότερα καπέλλα στο Χόλλυγουντ, που έχουν πάντα ένα χαρακτηριστικό τσάκισμα μπροστά ή στα πλάγια.

—Προτιμώ, μου είπε, τις μακρυές τουαλέτες, χωρίς όμως μανίκια κι' άγαπάω πάρα πολύ τό λευκό χρώμα. Τά περισσότερα φορεμάτά μου είναι λευκά. Και έξέρετε γιατί προτιμώ αυτό τό χρώμα; Γιατί με κάνει να φαίνομαι πιο νέα απ' ό,τι είμαι. Έπειτα πηγαίνει και στο χρώμα της επιδερμίδος μου.

Εκείνη όμως που φημίζεται για την κομψότητά της στην πόλη του κινηματογράφου, είναι ή Μάρλεν Νήτριχ. Τό ραφιναρμένο γούστο της, τό προσεχτικό διάλεγμα των χρωμάτων που θά φορέσει και τό σχέδιο της τουαλέτας της φτιάχνουν ένα άληθινό άριστούργημα. Κάθε φόρεμά της, Μάρλεν Νήτριχ νομίζει κανείς ότι θγίηκε από τά χέρια ενός μεγάλου καλλιτέχνη των άτελιέ μόδας.

Άναγκάζομαι, μου είπε ή Μάρλεν, και έξω άκόμ από τό «στούντιο» για λόγους διαφημιατικούς να φαίνωμαι «μοιραία». Γι' αυτό τά φορεμάτά μου διαλέγονται προσεχτικά κι' έχουν ως μόνο σκοπό να με κάνουν μυστηριώδη κι' αινιγματική. Κατά βάθος, έξέρετε πολύ καλά, ότι είμαι μια καλή νοικοκυρά που άγαπάει ύστερα από τη δουλειά της στο «στούντιο», την ήσυχία του σπιτιού της. Μά κι' ή Τζόαν Νάιτ, ή Τέλβιν, ή Ράσελ Χούδσον, ή Τζόαν Χόζαρντ, ή Έλεν Τέλβερτης και ή Άλεις Φαίλ, είναι από τις «βεντέττες» που λανσάρουν τη μόδα στο Νέο Κόσμο.

Κι' ο Αμερικανός δημοσιογράφος, κλείνοντας αυτή την ενδιαφέρουσα έρευνά του, προσθέτει ότι, αυτή ή σταυροφορία των Παρισιάνων Οίκων Μόδας κατά των «αστέρων» δεν θά έχη κανένα άποτέλεσμα, γιατί ή Αμερικανίδες σήμερα προτιμούν να άντιγράφουν τις κινηματογραφικές τουαλέτες των «αστέρων», παρά να πηγαίνουν στο Παρίσι για να γίνουν κομψές.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οι φρόνιμοι έχουν τά μυστικά τους στην καρδιά, κι' οι άνόητοι την καρδιά τους έπάνω στα χείλη!

Λόγος και λιθάρι φεύγουν και δεν πιάνονται.

Όποιος λαλεί χωρίς να σκέφτεται, τουφεκίζει χωρίς να σημάδευ.

Πιο φτωχός κι' από τον σπάταλο είναι ο φιλάργυρος.

Η φιλοδοξία κυριεύει εύκολότερα τους μικρόμυλους και τους μικρόψυχους, καθώς ή φωτιά καίει εύκολότερα τις άχυροκαλύβες, παρά τά μαρμάρια μέγαλα.

Η τιμιότης και τό κέρδος δεν θρίσκονται μέσα στο ίδιο σακί.

Ο μόνος τρόπος να ζή κανείς μονιασμένος με τους γείτονές του, είναι να μην έχη κανένα γείτονα!

Πρόσεχε καλά τον άνθρωπο που ποτέ δεν κατασφάζει κι' ούτε ποτέ θυμώνει.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μια νεαρή μητέρα, ή όποία μόλις είχε έπιστρέψει στο Λονδίνο απ' τις Ίνδιες, προσέλαβε στην ύπηρεσία της μια νέα νταντά για τό μαρό της.

Την πρώτη κιόλας ήμέρα όμως ή νταντά μπήκε στο δώμάτιο της κυρίας της, κρατώντας τό μαρό στην άγκυλιά της.

—Δεν ξέρω τί έπαθε ο μπέμπης, κυρία, της λέει. Από την στιγμή που τον πήρα στην άγκυλιά μου, όλο κλαίει. Τι να τό κάνω;

Η μητέρα μένει για λίγο σκεπτική. Ξαφνικά όμως τό πρόσωπό της άκτινοβολεί από χαρά και λέει στη νταντά:

—Τώρα καταλαβαίνω τί τρέχει! Ξέρεις, Μαρία; Η προηγούμενη νταντά του στις Ίνδιες ήταν άραπίνια. Λοιπόν... τό κουτί με την μπολιά των παπουτσιών είναι στο δεύτερο ράφι μέσ' στην ντουλάπα της κουζίνας!...

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ:

—Είστε πολύ καλός, που μου δώσατε αυτή τη λίρα. Είμαι βέβαιος πως ποτέ μου δεν θά κατορθώσω να σάς...άναποδώσω αυτήν την καλωσύνη!

—Αυτό έπρεπε να μου τό πής πριν σου τη δώσω!...

—Μαμά, μαμά! Σήμερα είδα ένα σκύλο με τρία πόδια!

—Και δεν τον λυπήθηκες;

—Γιατί να τον λυπηθώ, άφω είχε ένα πόδι περισσότερο απ' τά δικά μου;...

Μεταξύ μοχηρών φυλινδών:

Κλάρρα.—Τί ψεύτρα που είναι ή Σοφία;

—Δώρα.—Πώς τό κατάλαβες; Μήπως σου είπε πως είσαι άραία;

Κλάρρα.—Όχι. Μου είπε πως είσαι άγγελος!...

Μπίλ.—Πώς είσαι έτοιμ, Τζιμ; Φαίνεσαι σαν να σηκώθηκες τώρα απ' τό κρεβάτι.

Τζιμ.—Δεν έχεις άδικο. Τρεις βδομάδες είχα να βγώ έξω.

Μπίλ.—Τί είχες;

Τζιμ.—Α, τίποτα. Με φιλοξενούσε... ο ΰιευθυντής των φυλακών!

Ο γιατρός.—Νοιώθετε κανένα ρίγος;

Η γεροντοκόρη.—Μου φαίνεται ναί.

Ο γιατρός.—Μήπως γυποούν τά δόντια σας;

Η γεροντοκόρη.—Όχι. Τάχω στο κομδύνα!

Τό μοντέρνο κορίτσι:

—Και τί θά κάνετε άν σάς φιλούσα;

—Θά φώναζα της μαμάς, αλλά ή μαμά αυτήν την ώρα... έχει πάει στα μαγαζιά!...

Ο καθηγητής της χημείας στος φοιτητάς:

—Κόρη, αυτό είναι ένα από τά πιο επικίνδυνα πειράματα. Άρκει να σμύθ τό παραμικρό λάθος, για να γίνη ο πειραματιζόμενος γύλι κομμάτι. Λοιπόν...

—Εγώ τώρα θά... πάω στο διπλανό δώμάτιο και ο βοηθός μου θά έκτελέση τό πείραμα!...

Στό σχολείο:

—Τώρα, παιδιά, παρακαλώ να μου πητε τί θά πη άπόλυτον σκότος.

—Ένα μικρό παιδί σηκώνει τό χέρι του.

—Εγώ ξέρω τί θά πη άπόλυτον σκότος.

—Ορατά! Πές μας τό.

—Απόλυτο σκότος θά πη όταν ένας άράκης βρίσκεται μέσα σ' ένα σκετεινό δώμάτιο και κυνηγάει μια μαύρη γάτα!...

—Μπαμπά! Μπαμπά! Έξαφνίζει ένα παιδάκι, μπαίνοντας μέσα στο γραφείο του πατέρα του. Είδα έναν άράχη τόσο μαύρο, όσο δεν φαλλάξεσα.

—Και πόσο μαύρος ήταν, παιδί μου; ρωτάει γελάοντας ο πατέρας του.

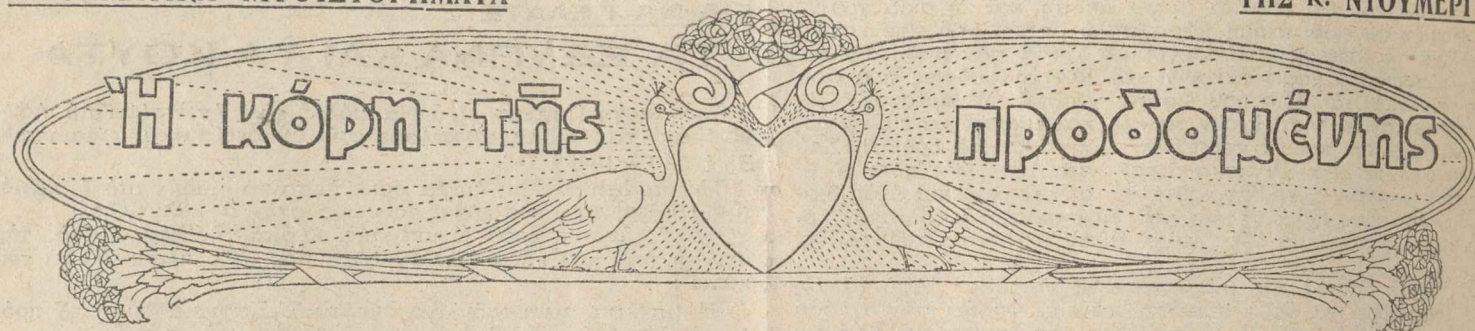
—Σκέψου μπαμπά. Μ' ένα κάρθουνο, μπορούσες να του κάνης ένα... άσπρο σημάδι στο πρόσωπο!

Η μητέρα.—Τοτό, μπορείς να μου πής ποιά είναι εκείνο τό σκουλήκι, τό όποιο νόο προμήθευε αυτό τό μεταξωτό φόρεμά που φοράω;

Τό τόξο.—Αυτό τό σκουλήκι, μαμά, είναι... ο μπαμπάς!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο υποκόμης Τζιλ ντε Σέμπρ κι' η εξαδέλφη του Μάττυ, ένα παραχαϊσμένο κορίτσι, γεμάτο ιδιοτροπίες, ταξιδεύουν στην Ιταλία, τραυματίζονται, ο πρώτος έλαφρά κι' η δεύτερη σοβαρότερα, σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Έπειδή η κατάσταση της Μάττυ δεν επιτρέπει τη μεταφορά της στη Φλωρεντία, αναγκάζεται να δεχθεί τη φιλοξενία του γέρο Ιάσολο Νεράλντι, ενός συνταξιούχου δασκάλου, ο οποίος ζει μαζί με την εγγονή του, την ωραία και γοητευτική Κλάρα. Η Κλάρα είναι κόρη της κόρης του Νεράλντι κι' ενός Γάλλου ευπατρίδου, ο οποίος, λίγο μετά το γάμο του, εγκατέλειψε τη σύζυγό του, κάνοντάς την έτσι να πεθάνει, κι' ο οποίος δεν ενδιαφερόταν ποτέ να μισήσει τίποτα για την κόρη του. Η Μάττυ αντιπαθεί την Κλάρα για την ωμορφιά της, επειδή η ίδια είναι άσχημη, ενώ αντίθετος ο Τζιλ την συμπαθεί όλο και πιο πολύ.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

—Ναι, είπε η Μάττυ. Μα θά υπάρχουν και άλλες ημέρες, που άγαπας τη ζωή σου.

Ο Τζιλ γέλασε ειρωνικά και της απάντησε:

—Να την αγαπάς; Τι υπερβολική λέξις! Δεν αγαπάω τίποτε, ούτε κανέναν... Τό ξέρεις αυτό, Μάττυ.

—Ναι! Ξέρω ότι θέλεις νάχης την καρδιά σου έντελως ανεξάρτητη. Έτσι λοιπόν, κύριε απογοητευμένη, η ζωή σου φαίνεται μάλλον άσχημη και κακή.

—Συχνά, ναι... Και σέ σένα το ίδιο;

—Ναι... Βρίσκω τη ζωή άνιαρή, απδιασμένη... Και εύχομαι πάντα να ουμθί κάτι, ένα γεγονός τραγικό, μία μεγάλη ψυχική τρικυμία, ξέρω κι' εγώ τί... Τέλος πάντων, μία αναστάτωση οποιαδήποτε, ξέχω κι' αν πρόκειται να υποφέρω εξ αιτίας της, ξέχω κι' αν πρόκειται να πεθάνω...

Μία πνοή πάθους φαινόταν σάν να περνούσε τώρα από τη φωνή της, που ήταν πρό όλίγου ψυχρή και σαρκαστική κι' ένα κύμα αίματος ανέθηκε για μία στιγμή στο χλωμό πρόσωπό της.

Ο Τζιλ που καθόταν πλάι σ'το κρεβάτι της, της έριξε ένα βλέμμα διαπεραστικό και γεμάτο ενδιαφέρον.

—Είσαι ένα πολύ περίεργο πλάσμα, αγαπητή μου! Είπε γαλήνια. Η τύχη σε φόρτωσε μ' όλα τα δώρα της, μπορείς να ικανοποιήσεις κάθε σου τρέλλα, έχεις έναν πατέρα, που σε λατρεύει ειδωλολατρικά και να που σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων ακόμα, είσαι κουρασμένη, βαρυστημένη απ' όλα...

—Και σ' αυτό; ρώτησε η Μάττυ. Προσπαθείς να ξεγελάσεις την αποκαρδίωσή σου, την περιφρόνησή σου για όλα τα πράγματα, εξετάζοντας χωρίς οίκτο τις αδυναμίες και τα σφάλματα των άλλων, κάνοντας την ήθικη ανατομία στις καρδιές που γοητεύεις για μία στιγμή, για να τις ποδοπατήσεις όταν θα παήνι να Τόλμησε λοιπόν να ισχυρισθής ότι δεν είσαι ένας μ.π.λ.α.ξ.ε., ένας σκληρός σκεπτικιστής!

—Τό παραδέχομαι αυτό άπολύτως, αγαπητή μου εξαδέλφη... Είμαι έτσι όπως λες κι' ήμουν τέτοιος από την ηλικία σου. Βλέπω μόνο ότι με τις κουβέντες αυτές έρεθίζεσαι. Δεν θέλω να σου ανεβάσω τον πυρετό σου και γι' αυτό άποσύρομαι...

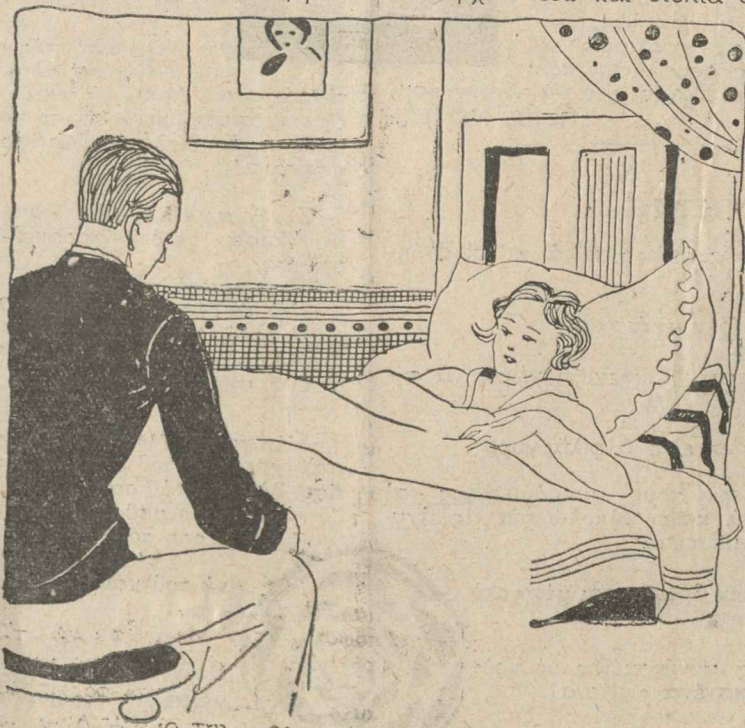
—Όχι! Περιμένε! Πές μου πόσον καιρό φαντάζεσαι ότι πρέπει να μείνω εδώ;

—Πώς μπορώ να τό ξέρω; Πρέπει να περιμένουμε τό χειρότερο.

—Μά νομίζεις, Τζιλ, ότι θ' αναγκαστώ να μείνω πολύ καιρό σ' αυτή την τρώγλη;

—Εν πρώτοις, αυτή η τρώγλη είν' ένα πολύ χαριτωμένο σπιτάκι. Έπειτα αυτή η περιπέτεια πρέπει να φαίνεται ωραία σέ μία νέα κουρασμένη απ' όλα σάν και σένα.

—Πάντα ειρων θα είσαι! Είπε η Μάττυ με όργη. Όπωςόδηπο-

Ο Τζιλ καθόταν πλάι στο κρεβάτι της.

τε, φαντάζομαι ότι ο πατέρας μου θα σπεύνη να έλθω εδώ, μόλις λάθει τό τηλεγράφημά σου... Και σ' αυτό, Τζιλ, δεν θα φύγης, δεν θα μ' εγκαταλείψεις, ε;

—Μά πρό ολίγου, Μάττυ, μου έλεγεσ ότι η παρουσία μου σ'είναι περιττή.

—Ω! Είσαι ανυπόφορος, Τζιλ! "Αν ήσουν άνθρωπος άξιαγάπητος, θά μου απαντούσες: «Δέν θά σ' εγκαταλείψω, Μάττυ... Θά κάνω ό,τι μπορώ για να σε διασκεδάσω».

—Ενα ειρωνικό χαμόγελο φάνηκε σ'α χείλη του κ. ντε Σέμπρ.

—Α! Ωραία! Είπε. Θά ήθελες να γινω μία μηχανή για τη διασκέδασή σου... Αλλά, μά τους Θεούς, τί θέλεις να κάνω εγώ σ' αυτό τό χαμένο χωριό ως ότου να γίνη καλά τό κατάγμα σου;

—Ένας άνθρωπος, όπως εσύ, βρίσκει πάντα κάτι για ν' ασχοληθί. Κάνε στίχους για τη γοητεία αυτής της έξοχης, ζωγράφισε άκουαρέλλες, άρχισε περιπάτους... Έπειτα μπορείς και να φλερτάρης με τη χαριτωμένη νέα που μάς φιλοξενεί!

—Προσέθεσε η Μάττυ μ' ένα γέλιο ψεύτικο.

Γα ελθθα φρούδα του Τζιλ μαζεύτηκαν απότομα.

—Η νέα αυτή, δεν εινε από εκείνες με τίς όποιες μπορεί να φλερτάρη κανείς, είπε με τόνο ζερό.

—Η εξαδέλφη του τόν κτύπησε έκπληκτη.

—Α! μπά! Έκανε. Βρήκες κιόλας τον καιρό να την παρατηρήσης αρκετά για να τό αντιληφθής αυτό... Έκτός αν η ίδια αυτή σου ήρθε κυττάζοντας αυτές εδω τίς εικόνες.

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, έδειξε τό μικρό εικονοστάσιο, που βρισκόταν σέ μία γωνιά του δωματίου και μπροστά σ'όποιο έκαιγε ένα καντήλι, μέρα και νύχτα.

—Α! Είπε η κάμαρη της! Ψιθύρισε ο Τζιλ.

Τό βλέμμα του, βλέμμα ανθρώπου συνθησμένου να προσέχη και τίς παραμικρές λεπτομέρειες, έκανε τό γύρο τό δωματίου, με τούς λευκούς τοίχους, με τά παλιά έπιπλα που έλαμπαν και με τίς κουρτίνες από άσπρο περκάλι. Κάτω απ' τον μεγάλο ξύλινο Έσταυρωμένο κρεμόντουσαν ή φωτογραφίες του Ιάσολο Νεράλντι και της κόρης του. Σέ μια μικρή βιβλιοθήκη ησαν άραδιασμένα τά αγαπημένα βιβλία της Κλάρας.

Ο Τζιλ προχώρησε προς αυτή κι' έσκυψε για να διαβάσει τούς τίτλους.

—Είν' όλα θρησκευτικά, ε; ρώτησε ειρωνικά η Μάττυ.

—Όχι, δεν είν' όλα θρησκευτικά, απάντησε σοβαρά ο Τζιλ.

Υπάρχουν εδώ και θιθλια σοβαρά, μεγάλης φιλολογικής αξίας. Αυτή ή νέα σχολή δεν είνε ή πρώτη τυχούσα διανοητικής. Μά εινε φανερό πως εινε και πολύ εύσεφης.

—Πάντως εινε πολύ άσχημα έδω! Τί παληοέπιπλα! Μά δεν μου είπες, Τζιλ, αν ή έντύπωσή σου σ'είναι προκάλεσε τό θρησκευτικό αυτό περιβάλλον σ' έκανε να σκεφθής ότι ή ωραία σινιόρινα Κλάρα δεν θ' ανταποκρινόταν σ'τό φλέρτ σου;

—Είσαι πολύ περίεργη, αγαπητή εξαδέλφη! Είπε ο Τζιλ ειρωνικά. Η περιέργεια εινε γυναικείο ελάττωμα... Και τώρα, ώρεθούσθ. Θάρθω να μάθω τό πρωτό τί άποφάσεις ο γιατρός.

—Εοφίξε τό χέρι της εξαδέλφης του και βγήκε έξω.

Η Μάττυ ξαναπλάγιασε τότε σ'α μαξιλάρια της. Τό λεπτό της πρόσωπο είχε κατασφύσσει και τά μάτια της έλαμπαν από όργη κι' από πόνο συγχρόνως.

—Ω! γιατί να μη σκοτωθώ σήμερα σ'τό δυστύχημα; ψιθύρισε. Έτσι, θά έπαινα να υποφέρω, θά έπαινα να τόν βλέπω να με ειρωνεύεται. Τού κάκου προστάθω να τού κρύψω ότι τόν άγα-

πώ... Αυτός τό έχει άντληφθί από καιρό... Τά μαντεύει όλα ο Τζιλ... Τίποτε δεν μπορεί να κρύψη κανείς από τά ειρωνικά του μάτια... Και αυτός δεν μ' άγαπά!... Μου φαίνεται μάλιστα παρά ότι τού είμαι άντιπαθής, ότι διασκεδάζει με τόν πόνο μου. Ω! αυτό!... Αυτό!... Τί τρομερό πράγμα ή ζωή... Τί ήλιθο πράγμα... Ο Τζιλ μονάχα θά μπορούσε να μου δώση λύση εύτυχία αν ήθελε!...

Κάτι σάν λυγμός πνίγης σ'τό λαϊμό της κι' έχωσε τό κεφάλι της μέσα σ'τό μαξιλάρι της μ' ένα υπόκοφω ξεφωνητό τρόπο:

—Ω! Αυτός ο Τζιλ!

II

Ο υποκόμης Τζιλ ντε Σέμπρ εγκαταστάθηκε σ'τό μοναδικό παθούχο τό χωριού. Τήν επομένη, ο καμαριέρης του, ο όποιος είδοποιήθηκε τηλεγραφικώς, έφτανε από τη Φλωρεντία και ο νέος άριστοκράτης μπόρεσε ν' αλλάξη τά ρούχα του, που ήσαν τσαλακαωθή σ'τό άτυχημα.

—Ο κύριος υποκόμης θά είν' άσχημα έδω! παρατήρησε ο ύπαρτης, ρίχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα σ'τό δωμάτιο με τίς τσές έλλείψεις.

—Δέν θά μείνω εύτυχώς για πάντα έδω... Νά ήταν τουλάχιστον καθαρό... Προσπάθει να τό ταχτοποιήσης λίγο, Άντωνίνα... Βάλε να τό καθαρίσουν όσο τό δυνατόν καλύτερα... Και πείρασε ότι θά χρειασιθί...

Κι' ο Τζιλ, άφού γευμάτισε βιαστικά, διευθύνθηκε προς τό σπίτι τών Νεράλντι.

Βρήκε την πόρτα μισάνοιχτη, την έσπρωξε και ήρθε μέσα. Μέσα σ'τή μικρή σάλλα, ή μίστρες Σμήτον, ή κυρία συνοδός της εξαδέλφης του προ- κηρύττει κι' αναστενάζε συγχρόνως δυνατά.

—Πώς; Συνήλθατε λοιπόν κιόλας; τη ρώτησε ο Τζιλ έκπληκτος, καθώς τη χαιρετούσε.

—Ένας μορφασιμός ζωγραφίστηκε σ'τό πρόσωπο της Άγγελιδας, καθώς απαντούσε:

—Όχι, υποφέρω ακόμα περισσότερο... Μά ή μίς Μάττυ θέλησε να σηκωθώ... Είπε πως δεν ύπαρχει λόγος να χουζουρεύω κι' ότι πρέπει να την περιποιηθώ!

—Περύφημα! Ψιθύρισε ειρωνικά ο Τζιλ. Ο χειρότερος ήρθε;

—Ναι, ήρθε πολύ άργά τη νύχτα. Είπε πως τό κατάγμα εινε σοβαρό κι' ότι δεν μπορεί να επι- πρήξη τη μετακίνησή της μίς πρίν από ένα μήνα.

Έκανε ότι χρειαζόταν και ή μίς Μάττυ στάθηκε πολύ θαρραλέα...

—Ω! ναι, έχει θάρρος όταν βέλει... Και πώς ά- νοουσε την άπόφαση τού γιατρού, που την καταδίδε να μείνη ένα μήνα έδω;

—Μου είπε μόνο: «Θά σου ύπαγορεύσω αύριο τον κατάλογο τών άντικειμένων, τά όποια πρέπει να μού σταλούν έδω για να διασκεδάσω λίγο». Έ- πει θ' αλλάξω και λίγο ζωή και θά ξεκουραστώ...

Βαρύνεκα πειά την κοσμική ζωή, τά ταξείδια και τό σπόρτ...

Η ειρωνική πτυχή που ήτανε πάντα σ'α χείλη του Τζιλ, τονίστηκε ακόμα περισσότερο.

Γνώριζε καλά την εξαδέλφη του και ήξερε ότι ή έξοχική άλλαγή άπασχολήσεων και όριζόντων, αποτελούσε πάντοτε τό φόντο της ύπαρξέως τού χαϊδεμένου αυτού παιδιού, που είχε άνασταφί χωρίς πίστι, χωρίς ήθικη καθόδηγση, χωρίς άριστο σκοπό σ'τη ζωή, εκτός από τίς ίδιες της τίς άπολαύσεις με κάθε θυσία.

—Τόσο τό καλύτερο, αν παίρνει τά πράγματα έτσι! Είπε, Μπορώ ν' ανέχω να τη δώ;

—Κοιμάται αυτή τη στιγμή, κύριε, γιατί δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα.

—Τότε θά ξαναγυρίσω άργότερα... Ξέρετε, μίστρες Σμήτον, αν ο κ. Νεράλντι είν' έδω;

—Τόν είδα, κύριε υποκόμη, να κατεβαίνει πρό πέντε λεπτών σ'όν κήπο... Φαίνεται λαμπρός άνθρωπος... Κι' ή εγγονή του σ'όν κήπο... Φαίνεται λαμπρός άνθρωπος... Κι' ή εγγονή του σ'όν κήπο... Φαίνεται λαμπρός άνθρωπος... Κι' ή εγγονή του σ'όν κήπο...

—Εοφίξε τό χέρι της εξαδέλφης του και βγήκε έξω.

Η Μάττυ ξαναπλάγιασε τότε σ'α μαξιλάρια της. Τό λεπτό της πρόσωπο είχε κατασφύσσει και τά μάτια της έλαμπαν από όργη κι' από πόνο συγχρόνως.

—Ω! γιατί να μη σκοτωθώ σήμερα σ'τό δυστύχημα; ψιθύρισε. Έτσι, θά έπαινα να υποφέρω, θά έπαινα να τόν βλέπω να με ειρωνεύεται. Τού κάκου προστάθω να τού κρύψω ότι τόν άγα-

πώ... Αυτός τό έχει άντληφθί από καιρό... Τά μαντεύει όλα ο Τζιλ... Τίποτε δεν μπορεί να κρύψη κανείς από τά ειρωνικά του μάτια... Και αυτός δεν μ' άγαπά!... Μου φαίνεται μάλιστα παρά ότι τού είμαι άντιπαθής, ότι διασκεδάζει με τόν πόνο μου. Ω! αυτό!... Αυτό!... Τί τρομερό πράγμα ή ζωή... Τί ήλιθο πράγμα... Ο Τζιλ μονάχα θά μπορούσε να μου δώση λύση εύτυχία αν ήθελε!...

μαρή της;... Αυτό εινε έξω φρενών!... Θά της κάνω αούτηρές παρατηρήσεις.

—Προς Θεού, κύριε υποκόμη, μήν της ήπτε ότι σ'ας μίλησα ε- γώ γι' αυτό! φώναξε ή μίστρες Σμήτον με τρόπο.

—Όχι, όχι, σέν θα της τό πώ... Μη φοβάστε... Ώρεθούσθ, μί- στρες Σμήτον... Πάω να βρώ τό σινιόρ Νεράλντι.

Βγήκε από μία τσαμπίνα και βρέθηκε σ'όν κήπο, που μο- σκοβολούσε από τό μεθυστικό άρώμα τών ρόδων.

Στήν τύχη, ήρθε ένα στενό μονοπάτι, που τό ίσκιωναν τά πυ- κνά φυλλάδια τών γέρικων δέντρων. Όταν έφτασε σ'την άκρη αυτού τού μονοπατιού, είδε μπροστά του ένα ξύλινο περίφρα- γμα, όπου φτεροκοπούσαν διάφορα πουλερικά.

—Ανάμεσά τους στεκόταν ή Κλάρα, κρατώντας ένα καλάθι γε- μάτο σπόρους. Τούς σκόρπιζε γύρω της με κινήσεις τών όποιων ή λεπτή χάρις έκανε έντύπως σ'τό Τζιλ, όπως επίσης τού έκανε έντύπως και ή πραγματική ωμορφιά της νεαρής αυτής χωρικής.

Ο Τζιλ δεν είχε δη ακόμα την Κλάρα, παρά μόνο πολύ σο- φωνή ή θυμωμένη. Εκείνη τη στιγμή χαμογελάσε, ενώ συγχρό- νως μιλούσε σ'τα πουλερικά με τη μελωδική Ιταλική γλώσσα, νας μιλούσε σ'τα πουλερικά με τη μελωδική Ιταλική γλώσσα, νας μιλούσε σ'τα πουλερικά με τη μελωδική Ιταλική γλώσσα, νας μιλούσε σ'τα πουλερικά με τη μελωδική Ιταλική γλώσσα...

—Δέν θά μείνω εύτυχώς για πάντα έδω... Νά ήταν τουλάχιστον καθαρό... Προσπάθει να τό ταχτοποιήσης λίγο, Άντωνί- να... Βάλε να τό καθαρίσουν όσο τό δυνατόν καλύτερα... Και πείρασε ότι θά χρειασιθί...

Κι' ο Τζιλ, άφού γευμάτισε βιαστικά, διευθύνθηκε προς τό σπίτι τών Νεράλντι.

Βρήκε την πόρτα μισάνοιχτη, την έσπρωξε και ήρθε μέσα. Μέσα σ'τή μικρή σάλλα, ή μίστρες Σμήτον, ή κυρία συνοδός της εξαδέλφης του προ- κηρύττει κι' αναστενάζε συγχρόνως δυνατά.

—Πώς; Συνήλθατε λοιπόν κιόλας; τη ρώτησε ο Τζιλ έκπληκτος, καθώς τη χαιρετούσε.

—Ένας μορφασιμός ζωγραφίστηκε σ'τό πρόσωπο της Άγγελιδας, καθώς απαντούσε:

—Όχι, υποφέρω ακόμα περισσότερο... Μά ή μίς Μάττυ θέλησε να σηκωθώ... Είπε πως δεν ύπαρχει λόγος να χουζουρεύω κι' ότι πρέπει να την περιποιηθώ!

—Περύφημα! Ψιθύρισε ειρωνικά ο Τζιλ. Ο χειρότερος ήρθε;

—Ναι, ήρθε πολύ άργά τη νύχτα. Είπε πως τό κατάγμα εινε σοβαρό κι' ότι δεν μπορεί να επι- πρήξη τη μετακίνησή της μίς πρίν από ένα μήνα.

Έκανε ότι χρειαζόταν και ή μίς Μάττυ στάθηκε πολύ θαρραλέα...

—Ω! ναι, έχει θάρρος όταν βέλει... Και πώς ά- νοουσε την άπόφαση τού γιατρού, που την καταδίδε να μείνη ένα μήνα έδω;

—Μου είπε μόνο: «Θά σου ύπαγορεύσω αύριο τον κατάλογο τών άντικειμένων, τά όποια πρέπει να μού σταλούν έδω για να διασκεδάσω λίγο». Έ- πει θ' αλλάξω και λίγο ζωή και θά ξεκουραστώ...

Βαρύνεκα πειά την κοσμική ζωή, τά ταξείδια και τό σπόρτ...

Η ειρωνική πτυχή που ήτανε πάντα σ'α χείλη του Τζιλ, τονίστηκε ακόμα περισσότερο.

Γνώριζε καλά την εξαδέλφη του και ήξερε ότι ή έξοχική άλλαγή άπασχολήσεων και όριζόντων, αποτελούσε πάντοτε τό φόντο της ύπαρξέως τού χαϊδεμένου αυτού παιδιού, που είχε άνασταφί χωρίς πίστι, χωρίς ήθικη καθόδηγση, χωρίς άριστο σκοπό σ'τη ζωή, εκτός από τίς ίδιες της τίς άπολαύσεις με κάθε θυσία.

—Τόσο τό καλύτερο, αν παίρνει τά πράγματα έτσι! Είπε, Μπορώ ν' ανέχω να τη δώ;

—Κοιμάται αυτή τη στιγμή, κύριε, γιατί δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα.

—Τότε θά ξαναγυρίσω άργότερα... Ξέρετε, μίστρες Σμήτον, αν ο κ. Νεράλντι είν' έδω;

—Τόν είδα, κύριε υποκόμη, να κατεβαίνει πρό πέντε λεπτών σ'όν κήπο... Φαίνεται λαμπρός άνθρωπος... Κι' ή εγγονή του σ'όν κήπο... Φαίνεται λαμπρός άνθρωπος... Κι' ή εγγονή του σ'όν κήπο...

—Εοφίξε τό χέρι της εξαδέλφης του και βγήκε έξω.

Η Μάττυ ξαναπλάγιασε τότε σ'α μαξιλάρια της. Τό λεπτό της πρόσωπο είχε κατασφύσσει και τά μάτια της έλαμπαν από όργη κι' από πόνο συγχρόνως.

—Ω! γιατί να μη σκοτωθώ σήμερα σ'τό δυστύχημα; ψιθύρισε. Έτσι, θά έπαινα να υποφέρω, θά έπαινα να τόν βλέπω να με ειρωνεύεται. Τού κάκου προστάθω να τού κρύψω ότι τόν άγα-

πώ... Αυτός τό έχει άντληφθί από καιρό... Τά μαντεύει όλα ο Τζιλ... Τίποτε δεν μπορεί να κρύψη κανείς από τά ειρωνικά του μάτια... Και αυτός δεν μ' άγαπά!... Μου φαίνεται μάλιστα παρά ότι τού είμαι άντιπαθής, ότι διασκεδάζει με τόν πόνο μου. Ω! αυτό!... Αυτό!... Τί τρομερό πράγμα ή ζωή... Τί ήλιθο πράγμα... Ο Τζιλ μονάχα θά μπορούσε να μου δώση λύση εύτυχία αν ήθελε!...

Ο Τζιλ καθόταν πλάι στο κρεβάτι της.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Στην «Αρμυρή»...

Έτσι λεγότανε μια αναδιπλωσιά της γης, που γύριζε στο γυρογάλι

Στο πανηγύρι...

πότε, κανένας δεν θυμάται πια! Κανείς δεν ξέρει τίποτε, καμιά γράνη δεν το μολογεί! Μόνον από προσάπτο στον παππού κι' από παππούδες σε πατέρες και παιδιά, έμεινε ο λόγος πως η εκκλησία λέγεται της «Παναγίτσας της Παλιάς» και ότι από τα χρόνια τα παλιάτατα γινόταν εκεί, κάθε Παναγίας, το Δεκαπενταύγουστο, μεγάλο πανηγύρι, που κι' ακόμα γίνεται.

Όλο τον άλλο χρόνο κανένας δεν παύει στην εκκλησιότσα τη μικρή, γιατί ήταν μακριά από τις χώρες κι' από τα χωριά και έχοτανε απόξερα πολύ από το μεγάλο δρόμο. Βάρκα δεν έπαινε εκεί, γιατί το γυρογάλι το μέρος εφορτάσαν οι άνεμοι, ούτε και βοσκός έβγαζε, γιατί απάνω στον ανεμοζαλισμένο βράχο δεν ήταν φυτρωμένο άλλο τίποτα, παρά ρείκια, θαλασσόρεια, ξεράκαθα γαλαζωπά και λίγες αρμυρίδες...

Έτσι, το εκκλησάκι όλο τον χρόνο ήταν αλειούργητο.

Χωρίς καντήλι και κερι,
χωρίς παπά και διάκονο.

Ο ήλιος το φώτιζε μονάχα την ημέρα, από όλες τις μεριές, σαν να το λειτουργούσε, οι άνεμοι τι φέλιαν ήχηρά και τα κύματα, κύματα πελώρια, έγέγγιζαν στα πόδια του, σαν να το προσκυνούσαν.

Τη νύχτα ανάβανε τα άστρα από πάνω του, σαν χίλια - μύρια καντηλάκια!...

Αλλά το ερημοεκκλησάκι, τοίτο το Βυζαντινό, είχε και κάτι το παράξενο ακόμα.

Εσπερινός, την παραμονή της Παναγίας, δεν γινότανε εκεί. Ο εσπερινός φελόνταν την άλλη μέρα, ανήμερα της Παναγίας, στον δρόμο, και συνεχιζότανε έπειτα η λειτουργία. Λέγαν ακόμα οι γέροι και το πιστεύανε από γενιά σε γενιά και οι νεώτεροι, πως τη νύχτα της παραμονής, ξεμερώνοντας της Παναγίας, όλα τα δένδρα και τα κλαδιά, σε μια ώρα που κανείς δεν ξέρει, σκιδρώνει και προσκυνούνε τρεις φορές την Παναγία και μένουνε έτσι σκιμμένα λίγη ώρα.

Και σαν τελειώσουνε τα δέντρα, έρχονται τα ζωντανά τα άγρια της γης, όλα μαζί, σαν να μη τα χωρίζη τίποτα, ο λύκος με τ' αργιόγινδο κι' η αλεπού με τ' αργιολοιότσο, και προσκυνούνε κι' αυτά. Κι' έπειτα σούφρονται τα έρπετα και στέκουν σαν έβλασμένα τα μαμούνια, που βγαίνουν από τα κατάβαρα της γης. Και καταλαγιάζουνε τα κύματα και γίνεται ο πόντος λάδι, και κήτη και ψαρόαα βγαίνουν απ' το νερό τις κεφαλές τους και στέκουνε έτσι, γυροτά και ταπεινά, λίγα λεπτά της ώρας...

Και ήσυχια, μια ήσυχια του Θεού, απλώνεται εκεί, που όλα τα έμψυχα και άψυχα τετράποδα και σερπετά, δένδρα, φυτά και κύματα, σμαρίδες και ντελφίνια, προσκυνούνε τη μάνα του Θεού, στη μακαρία κοιμήσι της.

Και σαν ο ήλιος βγή και φωτίσει τη γη, όλες αυτές της εσπερινές ή σκιές και τα φαντάσματα της πίστωσης, υποχωρούνε και παραδίνεται στους ανθρώπους πια η ερημοεκκλησιότσα της Παλιάς!... Αλλά την τρίτη μέρα, σαν φύγουν οι άνθρωποι, τα άγρια πάλι κλίνουνε και προσκυνούν το βράδυ και τα θηρία πάλι έρχονται και κάνουνε μετάνοιες...

Αυτά μου έλεγε στο δρόμο ο Γέρο-Τάσσης, ο παλιός αγοράτζίκας και πολεμιστής του Μακεδονικού αγώνος, ο καλός, σαν πηγαίναμε μαζί στην

«Αρμυρή». Πηδώντας, κατεβήκαμε απ' τους κρημνούς κι' από τις σάρες του αντακρινού βουνού και διαβήκαμε έναν κάμπο, πλατύ κι' ανο-

χτό, για να ιδιασελώσουμε ένα χωματόβουνι και να πάρουμε κατόπιν τον παύλο πέτρινο λαμό, που εισχωρούσε στη θάλασσα κι' ανέβαινε σιγά - σιγά απάνω στο λοφίσκο των τριγωνικών, που ήταν το εκκλησάκι.

Γεμάτη άγκυρα ήτανε η άπλωσιά, ξερή ή γής, μαρμαρι και ασφάλτου, με πράσινα χλωρά, τ' άγκυρωτά της φύλλα, κι' όλόχρυσά των λουλουδιών τους τα λούρα, τα θυσανωτά, χαμόδονταν, σαν να γιορτάζανε, στον ήλιο!...

—Πούθε αντίστοιχ τη δροσιά τους, γέρο-Τάσση, που βρίσκουν τις όμορφιες και τα χρυσά των λουλουδιών μετάξια τους, ρώτησα τον παλιό πολεμιστή, μέσα σε τούτη την ανυδρία και στην τόση ξηρασία, που κοντεύουνε να γίνουνε και τα στουρνάρια ακόμα σαν άσβεστος, απ' τη ζέστα!...

—Α, για τους ασκωλινούς μου λές; μου λέει ο γέρο-Τάσσης. Θυμίζου, σαν γυρίσουμε, να σου την πιο την ιστορία τους.

Τι όμορφα απάνω στην «Αρμυρή»!...

Φύλλο δεν κοινοίταν κι' η θάλασσα από κάτω ήτανε γαλήνη. Βότσαλα και χοχλιάκια, άσπρα-ξέασπρα, γέμιζαν την παρτάλα, καθαρά κι' αστραφτερά στον ήλιο. Καθουράκια ανάδεναν μέσα στο νερό. Σμήνη από ψαρόαα, μικρούλια, τόσα δά, σαν κεντηδάκια, έρχόντουσαν από μέσα από τα βάθη της θάλασσας. Τα βαθυλάκια και τα πρσινοπά στεκόνοταν λίγο, σαν προσκυνώντας ευλαβικά κοπάδια, που σταματούσαν να προσκυνήσουν, και έπειτα κάνανε όλα μαζί μια μικρή, ανεπαίσθητη στράφη, και χανόντουσαν στα βάθη...

Χοχλιάκια, κοράλλια και πορφύρα, βγαμένα, πλήθος, στις θαλασσοδρεγμένες πέτρες του βουνού, εκάθονταν άκνητα, λαζόμενα στον ήλιο. Απάνω μοσχολιές του λιθανού, μοσχολιές κερύου καλού, που λύνει αναμμένο, μοσχολιές βοτάνων του βουνού, που στέγνυναν στον ήλιο, μοσχολιές μήλων και ξηρών βασιλικών και κινδυνών και κλαδιών εύδωμων, από τα κανάρια τ' ασπρόρουχα των χορικών, που μόλις βγήκαν από τα σεντούκια.

Κι' από μέσα, από την παλιά, την Βυζαντινή την εκκλησιότσα, γλυκειά, μαλακή, χαϊδευστή, ή ψαλμωδία του παπά:

«Ω, του παραδόξου θαύματος,
ή πηγή της ζωής, έν μνημείο τίθεται
και κλίμαξ προς ούρανον, ο τάφος γίνεται!...

Κι' απ' έξω, κόμος και κόμος. Χωριάτιστες με πλουμιστές και όμορφες στολές, χωριάτοπιδες με κόκκινα μάγουλα και μαύρα μάτια διαφωμένα, και κεντητές, σαν κάμπιες με τα λουλούδια, ποδιές, και γορηλές που άναβαν θυμιάτα, και γυναικούλες, που άναβαν από φέγγα φωτιές, να ψήσουν τον καρφέ, όταν θα τελείωνε η λειτουργία. Ζεστά ψωμιά, μέσα σε καλάρια και σε πεσέτες καθαρές, κρέατα φουρνισμένα και τυριά σε κλειδοπιτάκια, και μεζέδες και ούσα και κρησά, μέσα σε μπουκάλες, που έβγαν' ο λαμός τους από τα σκευώλια, σαν να πρόβιλλαν να ιδούνε τη γιορτή!...

Και σαν λικνισμένη από τους κιννούς του λιθανού, έρχοταν πάντα από μέσα από την εκκλησιότσα, την καταστολισμένη από λαμπάδες και κεριά, ή φωνή του λειτουργού:

Δεύτε άνυμνήσωμεν, λαοί,
την μακαρίαν την Παρθένον
την άγνήν!...

Και χτυπούσε το σημαντικό, απ' έξω:

—Ντίν - ντίν - ντίν - ντίν!...

Σαν νάθελε να άπηχίση το μέγα της ήμέρας το μυστήριο, και μέσα στους λειτουργούνους στο ναό, κι' απ' έξω στον κοσμάκη, που περιμενε, άνάδοντας φωτιές και προσπαρασκευάζοντας το πανηγύρι, και κάτω, στη γαλανή και μαβά θάλασσα, και πέρα, ως εκεί π' άστράττανε στ' άκρογάλια τα χοχλιάκια, και πίσω στον κάμπο των ξηρών, με τους φρεσκοπράσινους και χρυσοστολισμένους άσκολύμους — σαν να γιορτάζανε κι'

Χωριάτοπιδες, με κεντητές ποδιές...

Ήταν μια παλιά Βυζαντινή εκκλησία

—Νταμπαντούμ, ντούμ, ντούμ!...

Χωριάτιστες με πλουμιστά φορέματα...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το δυσκολότερο πράγμα του κόσμου είναι να βρής μια καλόκαρδη και καλόγνωμη γυναίκα!...

Η γυναίκα είναι μια βρομιά, ή οποία γεννήθηκε επαγγασημένη.

Το εύκολότερο κακό για τον άνδρα είναι η παντρεία.

Έκείνος που μπαίνει κάτω από το ζυγό του γάμου, θ' είναι δούλος ως τη στερνή ώρα της ζωής του.

Η νύφη που δεν έχει προίκα, κρατάει διαρκώς κλειστό το στόμα της.

Ο άναπαυτος δεν έχει πολλές σκοτοφινές στο κεφάλι του.

Όπως είναι σήμερα ο γάμος, άποτελει τη μεγαλύτερη δυστυχία των ανθρώπων.

Τριδοτυχημένος, άποιος παντρεύτηκε φτωχός!...

Όταν παίρνουμε ως προίκα μόνον όμορφιά, ή μετάνοια για τη γάμα μας έρχεται άμέσως μετά την τελετή του γάμου.

Το πιο φθάνο ζώο της γής είναι η γυναίκα!

Κάθε γυναίκα, ακόμα κι' ή πιο άθώα κι' ή λιγώτερη έξυπνη, είναι σε θέσι να ξεγελάση τον έξυπνότερο και παντογύρο άνδρα του κόσμου.

Η γυναίκα είναι ή πρώτη και ή τελευταία παραγορία του άνδρός.

Όλόκληρη ή ζωή της γυναίκας μπορεί να συνοψισθ ή τέσσερα μόνον πράγματα: Στην στοργή, στην άφοσίωση, την άγάπη και τον πόνο.

Φρόνιμος άνδρας είναι εκείνος μόνον, που ποτέ δεν ήλωση την παραμικρή άπιστοσύνη στα λόγια των γυναικών.

Η γυναίκα ως έρωμένη άγαπά μια μονάχα ήμερα, ως μητέρα όμως ο'λη της τη ζωή.

Ο έρωτας είναι μια ούρανια πνοή, την οποία μάς φέρνει ή αύρα του Παραδείσου.

Η άγάπη είναι το μόνο άσθημα, που μπορεί να καλύψη τα κενά του χρόνου.

Βλέπεις με θαυμασμό ένα άστρο. Το βλέπεις και το θαυμάζεις, για δυο αιώτες: Γιατί φεγγολοι και γιατί είναι μυστηριώδες. Αλλά — πόσο ξε! — κοντά σου έχεις μια άλλη μαγισσύνη, που γλυκεία από τ' άστρο, ένα άλλο μυστήριο, τη γυναίκα!...

Το ν' αγαπάς είναι το ίδιο με το να φτερουγίζεις προς τον Παράδεισο...

Έλτοτε, μά άπολύτως τίποτε δεν μπορεί να βιανοποιηθ τον έρωτα μένο. Ο έρωταίμενος, όταν έχει την καλοπέραση, ζητάει τον Παράδεισο, κι' όταν έχει τον Παράδεισο, θέλει ολόκληρο τον ούρανο!

Το να άπαύση από τη γυναίκα να πάμ ν' αγαπά, είναι το ίδιο σαν να ζητήσεις από το λουλούδι να πάμ ν' άνθισχ.

Κοιτάς για τη γυναίκα σου και για τον φίλο σου.

Το καλύτερο κώδικα στη γυναίκα της το χαρίζει ή σιωπή.

Η ξηλεία της γυναίκας ποτίζει ολόκληρο το σπίτι.

αίποι — και πέρα, στα ψηλά βουνά, όπου περήφανα στέκονταν κι' όρθιά, σαν να άναμετριώνταν με τον ήλιο, κι' απάνω στον γαλάζιο και όλόχρυσό τον ούρανο, και δάθε, στις άρμυρίδες και τα άμυρεκια και τις σφηνιές, και μέσα στις φωλιές της γής, και των πιο μικρών έντόμων την τριπίτσα, και μέσα στις σπηλιές τις βαθιές, και στα σκοτεινά κρησάκια, όπου κοληλάζονε θηρία, κι' απάνω στον δένδρον τ' άκρογάλινα, που στέκονταν τα πουλάκια, σαν νάθελε, λέω, ν' άπηχίση το φερό μυστήριο της σημερινής ήμέρας:

Έν τη γεννήσει σου, σύλληψις άσπορος, έν τη κοιμήσει σου, νέκρωσις άφθορος, θαύμα, έν θαύματι, διπλούν, συνέδραμε, Θεοτόκε!

Πώς γάρ ή άπειράνδρος, βρεφοτρόφος άγνεύουσα, πώς δέ ή Μητρόθεος, νεκροφόρος, κυρίζουσα...

...Δι' εύχών των Άγίων Πατέρων ήμών. Κύριος ο Θεός ήμών. Τελείωσε ή λειτουργία.

—Ντούμ! Ντούμ! Ντούμ - ντούμ! Ντούμ - ντούμ!...

Το ναούλι άρχισε, μπουμπουνίζοντας του κόσμου τα μυαλά, σαν ένα στομπασιότι άράτο, που κοπανάει μέσα στα κεφάλια.

Άνοιχτησαν τα φραγτά και τα κρησά κι' οι περισσότεροι στρωθήκανε κοντά στην άκρογάλια. Άρσπα άρχισε να φυσά από τη θάλασσα. Και μαζί με τα κρησά, άνοιξαν οι καϊμίοι και τα λαρύγγια:

Στην «Αρμυρή» την Παναγιά, θά πάω να προσκυνήσω, να με βοηθήσ ή χάρη της, για να σε άποχτήσω!...

Άξαφνα, δυνατό σούσουρο άκούστηκε.

—Τι είναι; Τι συμβαίνει;...

—Τσακώθηκε ο Πάνος ο Κολιός με τον Άρχοντογιώργο!...

Η φωνές τους άκουγόνοταν βραχνές και δυνατόες:

—Πούδς είναι καλπούζανος, μορε άμπε!...

Σε λίγο άντηχησε πάλι άλλο τσίρισμα, σαν να ξεροτηγανόταν λάδι στη φωτιά:

—Τις δικές σου τις πομπές να ίδης έσύ, δχι θα πής για το δικό μου το κορίτσι!...

Ήταν ή Κωστολένη, που περφόχτηκε από μια φράση της Μαλάμωσ του Άργύρου.

—Είρηνη ήμιν! σηκώνοταν κάπου - κάπου και φώναζε, από πάνω, ο παπάς. Άμαρτία είναι σήμερα, μορε παιδιά; Δεν φοβάσσε τη χάρι της!...

Και καθόταν πάλι, ύποπνέοντας:

Δεύτε άνυμνήσωμεν, λαοί, την μακαρίαν την Παρθένον, την άγνήν!...

Άπόγευμα πια. Οι όιοιοι γέρνουν, ή θάλασσα άναταράζεται, ή άκρογάλια δερνεται με τα κύματα, το σημαντικό σημαίνει και τα τραγούδια δυναμώνουν:

Δέν στάπα 'γώ, μικρούλα μου, δέν στάπα, χαϊδεμένη, να μην έρθής στην Παναγιά με την ποδιά λυμένη!...

—Ντούμπου - ντούμ! Ντούμπου - ντούμ!...

Βούταν τα ναούλια στον άνδρα που τα μυαλά.

Άξαφνα ο Κωνσταντής ο Στραβάβας σημάχθηκε, μ' ένα κατσά-σκο ποτήρι γεμάτο κοκκινέλι, ξεγέλιε!...

Έγρησε κατά την παρτα της άρσας και ξανθής της Μυδαλιάς, που γλεντούσε παρακει, άδέρφια και έαδέρφια, καμπαρό και συμτέθεροι, και τραγουδούσε φωναχά και πονεμένα κι' επιδειχτικά, σαν να τους προκαλούσε:

Άχ, Παναγίτσα της Γαλιιάς, και κάνε μου τη χάρη, το χρόνου ν' άψουμε κεριά, οι δυο μαζί, ζευγάρι!...

—Βοέ σύ, για πόιν τα λές αυτά;

—Όχι, βοέ, λάθος κάνεις!...

—Σ' άσσο, βοέ Μησο, τ' είν' αυτά!...

—Μή, Τούφωνα, για το Θεό!...

—Γάκι! Γκούτ! Μπάμ!...

—Όχι, ο έρμος κι' ο σόκτεινος!...

—Συροτάάάάά μου!...

—Πάμε να φύγουμε, μου λέει ο γέρο-Τάσσης.

—Γιατί; Τι συμβαίνει; Τ' είν' αυτά;...

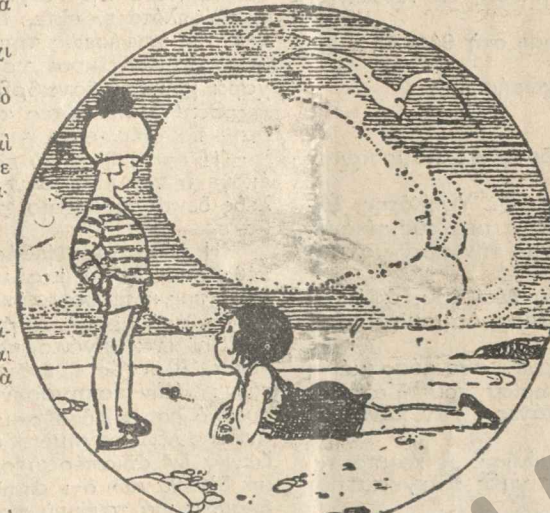
—Τι νάνια!... Σήμερα όλα τα ζωντανά και τ' άψυχα, όλα τα ούσα μέσα και τα φτερωτά, από το πιο βαθιά μέσα στη γή σκούλη, ως το πιο μικρό χοχλάδι της γαλιιάς, μερύνουν και ήσυχάζουνε στη χάρη της!... Μόνον τών ανθρώπων ή κακίες και ή καρδιές, ούτε μερύνουνε ποτέ, ούτε και ήσυχία έχουν!... Πάμε, για να φύγουμε!...

Και φύγαμε, χωρίς δόλο να μιλούμε και μ' ένα βάρος στην καρδιά!...

Στην εκκλησιότσα τα ναούλια τώρα είχαν πύψει. Τα τραγούδια σβύσανε κι' άκουγόνοταν μόνον κάτι κληρές και συρτές φρεγιαστικές φωνές!...

Έπαυσε να νυχτόση πια. Ήταν καιρός ν' άποτραβήχτούν οι άνδρωποι, για να γιορτάσουν το εορηνικό τους πανηγύρι τα θηρία!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Βλέπεις με θαυμασμό ένα άστρο. Το βλέπεις και το θαυμάζεις, για δυο αιώτες: Γιατί φεγγολοι και γιατί είναι μυστηριώδες. Αλλά — πόσο ξε! — κοντά σου έχεις μια άλλη μαγισσύνη, που γλυκεία από τ' άστρο, ένα άλλο μυστήριο, τη γυναίκα!...

Το ν' αγαπάς είναι το ίδιο με το να φτερουγίζεις προς τον Παράδεισο...

Έλτοτε, μά άπολύτως τίποτε δεν μπορεί να βιανοποιηθ τον έρωτα μένο. Ο έρωταίμενος, όταν έχει την καλοπέραση, ζητάει τον Παράδεισο, κι' όταν έχει τον Παράδεισο, θέλει ολόκληρο τον ούρανο!

Το να άπαύση από τη γυναίκα να πάμ ν' αγαπά, είναι το ίδιο σαν να ζητήσεις από το λουλούδι να πάμ ν' άνθισχ.

Κοιτάς για τη γυναίκα σου και για τον φίλο σου.

Το καλύτερο κώδικα στη γυναίκα της το χαρίζει ή σιωπή.

Η ξηλεία της γυναίκας ποτίζει ολόκληρο το σπίτι.

—Νταμπαντούμ, ντούμ, ντούμ!...

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Χωρίς άλλο, θά εμπόδιζαν την επιστολή μου να φτάσει στον προορισμό της, είπε η πριγκίπισσα.

—Κυρία πριγκίπισσα, τη δέκοψε βιαστικά ο αντιβασιλεύς, τίποτε δεν τελείωσε ακόμα... Τίποτε δεν αποφασίστηκε... Ένεργηστε άφοβα, σύμφωνα με τη συνείδησή σας. Μεταξύ σας και μεταξύ μου, κανένας δεν μπορεί πεινά να παρεμβληθεί!

—Επειτα, υψώνοντας τη φωνή του, επρόσθεσε:

—Κυρία, είνε μια μεγάλη ημέρα για σας σήμερα! Ευδόκησα να προεδρεύω σ' αυτό το οικογενειακό συμβούλιο, όχι μόνο γιατί με παρακάλεσε ο πρίγκιπς σύζυγός σας, αλλά και γιατί η ώρα της έκδικήσεως για το Νεβέρ έφτασε. Ο δολοφόνος του θά πεθάνει!

—Ω! Ύψηλότε, θέλησε να πη η πριγκίπισσα, αν λαβαίνετε την επιστολή μου...

Ο αντιβασιλεύς τη δέκοψε και τηνώδηγσε στη θέσι της, ψιθυρίζοντας της:

—Όχι κι' αν ζητήσετε, θά σάς το παραχωρήσω...

Και πρόσθεσε δυνατά:

—Καθίστε, κύριοι, σάς παρακαλώ!

Και γύρισε στην πολυθρόνα του. Ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν του ψιθύρισε μερικά λόγια στο αυτί.

—Οί τύποι προ πάντος! του απάντησε η Α. Β. Ύψηλότης. Είναι φίλος των τύπων. Όλα θά γίνουν σύμφωνα με τους τύπους κι' ελπίζω ότι επί τέλους θά χαιρετήσουμε την πραγματική κληρονομία του Νεβέρ.

Και λέγοντας τὰ λόγια αυτά, κάθισε στη θέσι του, αφήνοντας τη διεύθυνση των συζητήσεων στον πρόεδρο Λαμουανιόν, ο οποίος έδωσε αμέσως το λόγο στον Γκονζάγκα.

Εντωμεταξύ, ο άνεμος που φυσούσε, έφερεν κάθε τόσο μέσα τις πένθιμες κωδωνοκρούσεις του παρεκκλησίου του Σατελέ. Ακουγόταν επίσης ο θόρυβος έξω. Η καμπάνες είχαν κάνει το πλήθος να συγκεντρωθεί έξω στο δρόμο.

Όταν ο Γκονζάγκα σηκώθηκε για να μιλήσει, η καμπάνες χτύπησαν τόσο δυνατά, ώστε για μερικές στιγμές αναγκαστική σιωπή, επεκράτησε.

—Ύψηλότε και κύριοι, άρχισε να λέη ο Γκονζάγκα. Η ζωή μου ήταν πάντοτε δλοφάνερη, μοιωνότι η συκοφαντίας όρ-

γίσσαν γύρω απ' τ' όνομά μου. Με είδατε τελευταίως ν' αναζητάω την αλήθεια μ' ένα τρελλό πάθος. Μά το πάθος μου αυτό ψυχράθηκε λίγο... Κουράστηκα απ' τις συκοφαντίες, που έξυφαινόνται έναντιόν μου μέσ' στο σκοτάδι. Κουράστηκα να συναντάω διαρκώς ραδιούργους στο δρόμο μου. Σας παρουσίασα προχθές έδω αυτή, για την οποία σας έθεθαίσα και σας βεβαίωνα ακόμα πως ήταν η κληρονομία του Νεβέρ. Σήμερα τὰ ζητάω του κάκου στη θέσι στην όποι'α έπρεπε να κάθεται... Οί έχθροί μου την έπλησαν μαζί τους... Η Αύτου Βασιλική Ύψηλότης ξέρει ότι παραιτήθηκα σήμερα το πρωί απ' την φροντίδα της κηδεμονίας της. Η έρθει ή δεν έρθει, λίγο με ενδιαφέρει. Δεν έχω, παρά μια φροντίδα: Να δείξω από ποιό μέρος βρίσκεται η καλή πίστις, η τιμή, το ψυχικό μεγαλείο σ' αυτή την υπόθεσι.

Πήρε από το τραπέζι του το σφραγισμένο φάκελλο και πρόσθεσε, κρατώντας τον στο χέρι του:

—Φέρνω την απόδειξι που ζήτησε η κυρία πριγκίπισσα ή ίδια: Τό φύλλο που αποσπάσθηκε από το ληξιαρχικό βιβλίο του παρεκκλησίου του πύργου του Κάλλους και στο όποιο έχει καταχωρηθή ή νέννησι της κόρης του Νεβέρ. Βρίσκεται έδω, μέσα στον τριπλοσφραγισμένο αυτό φάκελλο. Έγώ καταθέτω τις αποδείξεις

μου! Ας εύρεστηθή και ή κ. πριγκίπισσα να καταθέσι τις δικές της!

Και ξανακάθισε, αφού χαϊρέθηκε για δεύτερη φορά την διήγηση. Μερικά ψιθυρίσματα ακούστηκαν από τὰ καθίσματα. Ο Γκονζάγκα δεν είχε στην αίσουσα πειά τους φίλους του, που τον έπιδόκιμαζαν τόσο ζωηρά στην προηγούμενη συνεδρίαση. Μά ποιά ή ανάγκη; Ο Γκονζάγκα δεν ζητούσε τίποτε άλλο, παρά να αποδείξει τους ισχυρισμούς του. Και ή απόδειξις βρισκόταν εκεί, έπάνω στο τραπέζι, ή ύλική απόδειξις, που κανείς δεν μπορούσε να την άμφισβητήσει.

—Περιμένετε, είπε ο αντιβασιλεύς, σκυθώντας μεταξύ του προέδρου ντε Λαμουανιόν και του στρατάρχου ντε Βιλλρουά, περιμένουμε την άπάντησι της κυρίας πριγκίπισσας.

Η μητέρα της Αύγης σηκώθηκε, μεγαλοπρεπής και άρτια:

—Ύψηλότε, είπε, έχω την κόρη μου και έχω τις αποδείξεις της γεννήσεώς της. Κυτάχτε με, όλοι έσείς που είδατε τὰ δάκρυά μου είκοσι χρόνια τώρα, και θά καταλάβετε από τη χαρά μου ότι ξαναβρήκα το παιδί μου...

Θα θέλαμε αυτές τις αποδείξεις, για τις όποιες μ'ας μιλούσατε προχθές, είπε ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν.

—Η απόδειξις αυτές θά υποβληθούν στο συμβούλιο, τον δέκοψε ή πριγκίπισσα, μόλις ή Αύτου Ύψηλότης ο αντιβασιλεύς δεχτή την αίτησι που ή χήρα του Νεβέρ ταπεινά του υπέβαλε.

—Η χήρα του Νεβέρ, απάντησε ο αντιβασιλεύς, δεν μου υπέβαλε ως τώρα καμιά αίτησι.

Η πριγκίπισσα γύρισε προς τον Γκονζάγκα και τον κύτταξε σταθερά με το αυστηρό της βλέμμα. Επειτα είπε:

—Είν' ένα μεγάλο και άραιο πράγμα ή φίλια. Δύο μέρες τώρα, όλοι όσοι ενδιαφέρονται για μένα, μου έπαναλαμβάνουν: «Μην κατηγορείτε το σύζυγό σας! Μην κατηγορείτε το σύζυγό σας!» Αυτό σημαίνει ότι μια μεγάλη φίλια, ή φίλια του αντιβασιλέως, σχηματίζει γύρω από τον κ. πριγκίπτα ντε Γκονζάγκα έν' αδιάπεραστο τείχος. Δεν θά τον κατηγορήσω λοιπόν, μά δεν θά πω ότι άμυθυνα στην Αύτου Ύψηλότητα τον αντιβασιλέα μια ταπεινή παράκλησι κι' ότι ένα χέρι—δεν ξέρω ποιά—κατακράτησε το γράμμα μου πριν φτάσει στον προορισμό του.

Ο Γκονζάγκα άφηνε να πλανιέται γύρω απ' τὰ χείλη του ένα γαλήνιο και καρτερικό χαμόγελο.

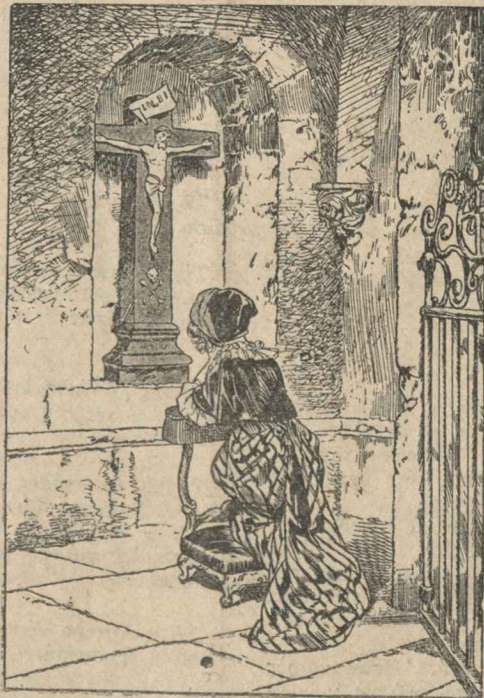
—Και τί ζητούσατε από μ'ας, κυρία, στην επιστολή σας αυτή; ρώτησε ο αντιβασιλεύς.

—Σας υπενθύμιζα Ύψηλότε, μια άλλη φίλια, τη φίλια σας με το Νεβέρ, απάντησε ή πριγκίπισσα. Έλεγα στην Ύψηλότητά σας, ότι ο έξυλασμός του δολοφόνου, μπροστά στον τάφο του θύματος του, δεν ήταν άρκετός.

Μόλις ο Γκονζάγκα άκουσε αυτά τὰ λόγια, άλλαξε έκφρασι.

—Έλεγα στην Ύψηλότητά σας, συνέχισε ή πριγκίπισσα, ότι θά μπορούσε να επιβληθή ένας άλλος έξυλασμός από μένα, πιο άξιοπρεπής, πιο πλήρης. Και την ίκέτευα όπως διατάζει ν' άκούσθ ή κατάδικος γονατιστός την καταδικη του, έδω, μέσα στο μέγαρο του Νεβέρ, όπου βρισκόμαστε όλοι τώρα, μπρός στον άνατάτο άρχηγό του Κράτους.

Η πριγκίπισσα έλεγε ψέμματα, ο Γκονζάγκα το ήξερε αυτό καλά, γιατί είχε την επιστολή της προς τον αντιβασιλέα, που ο ίδιος την κατακράτησε μέσα στην τσέπη του. Στην επιστολή της αυτή, ή πριγκίπισσα πιστοποιούσε την άδωστή τα του Λαγκαρντέρ και όρκιζόταν έπισημως γι' αυτή—αυτό ήταν έλο. Γιατί λοι-

Η ντόνα Κρούζ προσευχόταν γονατιστή...

πόν έλεγε τώρα ψέμματα; Ποιά άπροσδόκητη έπίθεσις κρυβόταν πίσω από το τολμηρό αυτό στρατήγημα; Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Γκονζάγκα ένοιωσε στις φλέβες του αυτό το κρύο, που προκαλεί ο τρομερός κι' ο άγνωστος κίνδυνος. Ένοιωσε κάτω απ' τὰ πόδια του μια βόμβα έτοιμη να σκάσει... Μά δεν την έβλεπε, δεν ήξερε πού να τη ζητήσει για να προλάβή την έκρηξι... Η άβυσσος ήταν εκεί, μά πού;... Ένοιωσε σκοτάδι γύρω του... Κάθε κίνησι του, μπορούσε να τον προδώσει... Αισθανόταν τὰ μάτια όλων άπάνω του. Χάρης σε μια ύπερσύνωπη προσάθεια, κατάρθρωσε να διατηρήσει τη γαλήνη του. Και περίμενε...

—Αυτό που ζητάτε, είνε πράγμα παράτυπο, είπε ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν.

Η άνακούφια που αισθάνθηκε ο Γκονζάγκα μόλις άκουσε αυτά τὰ λόγια, ήταν τόσο, ώστε θάθελε να ριχτή στην άγκαλιά του προέδρου και να τον φιλήσει.

—Και τί λόγους έχει ή κ. πριγκίπισσα για να το ζητάει αυτό; ρώτησε ο στρατάρχης ντε Βιλλρουά.

—Δεν άπευθύνομαι σε σας, άπευθύνομαι στην Αύτου Βασιλική Ύψηλότητα, άπάντησε ή πριγκίπισσα. Η δικαιοσύνη χρειάζεται είκοσι δλοκλήρα χρόνια για να βρη το δολοφόνο του Νεβέρ. Η δικαιοσύνη λοιπόν χρωστάει μια ακόμα ικανοποίησι στο θύμα που περίμενε τόσο πολύ την έκδικήσι του. Η δεσποινίς ντε Νεβέρ, ή κόρη μου, δεν μπορεί να μη σ' αυτό το σπίτι, παρά έπειτα απ' αυτήν την ικανοποίησι που θά δοθή έπισήμως. Και έχω θ' άρνηθώ στον εαυτό μου κάθε χαρά, αν δεν δώ τὰ αίσθητά βλέμματα των προγόνων μας να κυττάουν, από το ύψος αυτών των οικογενειακών πορτραίτων, τον ένοχο έξευτελιμένο, νικημένο, τιμωρημένο.

Βαθεία σιωπή επακολούθησε. Ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν κούνησε το κεφάλι του εις ένδειξις άρνήσεως.

Μά ο αντιβασιλεύς δεν είχε μιλήσει ακόμα. Ο αντιβασιλεύς φανιόταν θυσιζόμενος σε σκέψεις.

—Τι περιμένει τάχα ή πριγκίπισσα απ' την παρουσία του Λαγκαρντέρ σ' αυτή την αίθουσα; άναρωτήθηκε ο Γκονζάγκα.

Κρύος ιδρώτας κυλούσε στα μαλλιά του. Μετανοούσε τώρα, που δεν είχε εκεί τους φίλους του.

—Ποιά είνε επί του ζητήματος αυτού ή γνώμη του πριγκίπτος Γκονζάγκα; ρώτησε έξαφνα ο αντιβασιλεύς.

Ο Γκονζάγκα, σαν να ήθελε να προλογίση την άπάντησι του, χαμογέλασε γεμάτος άδιανορία.

—Μά πώς μπορεί νάχω γνώμη γι' αυτό το άλλόκοτο καπρίτσιο; άπάντησε. Τι να πω; Έκτός απ' την καθυστέρησι που θά φέρη στην εκτέλεσι του ένοχου ή παρουσία του έδω, δεν βλέπω ούτε κανένα κέρος, ούτε καμιά ζημία, αν δεχτούμε την αίτησι της κ. πριγκίπισσας.

—Δεν θά έέλθη καθυστέρησις, άπάντησε ή πριγκίπισσα, ή όποια φανόταν σαν ν' άφογκράζεται τους έξωτε-ρικούς θορύβους.

—Ξέρετε πού θά βρούμε τον κατάδικο; ρώτησε ο αντιβασιλεύς.

—Ύψηλότε! Παραθαίνουμε τους τύπους! θέλησε να διαμαρτυρηθή ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν.

—Αν παραδούμε λίγο τους τύπους, του απάντησε ξερά και αυστηρά ο αντιβασιλεύς, μπορούμε να βρούμε το βάθος της άληθειας.

Η πριγκίπισσα τότε, αντί ν' άπάντηση στην έρώτησι του Ύψηλότητος, άπλωσε το χέρι της προς το παράθυρο. Έξω, ένας υπόκαφος θόρυβος άκούγονταν.

—Ο κατάδικος δεν είνε μακριά! ψιθύρισε ο αντιπρόεδρος ντε Άρζασόν.

Ο αντιβασιλεύς προσκάλεσε τον άρχηγό της φρουράς μαρ-κίσιο ντε Μπονιβέ και του είπε μερικές λέξεις με σιγανή φωνή.

Ο Μπονιβέ ύποκλήθηκε και θγήκε έξω.

Η πριγκίπισσα ξανακάθισε στη θέσι της. Ο Γκονζάγκα έρχινε τώρα στην διήγηση ένα βλέμμα που το νόμιζε γαλήνιο, μά τὰ χείλη του έτρεμαν και τὰ μάτια του ήταν κατακόκκινα.

Άκούστηκε έξαφνα στον αντιθάλαμο θόρυβος όπλων. Άμέσως όλοι σηκώθηκαν χωρίς να θέλουν, τόσο μεγάλη ήταν ή σιγή.

Ο Λαγκαρντέρ, που όποιος ή ιστορία άποτελούσε απ' την προηγούμενη μέρα το άντικείμενο όλων των συζητήσεων. Με-ρικοί τον είχαν δη στην άνακτορική έορτή, όταν ο αντιβασιλεύς έσπασε το σπαθί του, μά για τους περισσότερους ήταν ένας άγνωστος.

Όταν ή πόρτα άνοιξε τέλος και τον είδαν, όραίο σαν τὸ Χρίστο, περιτοιχισμένο από τους στρατιώτες και με τὰ χέρια δεμένα έπάνω στο στήθος του, ένας παρατεταμένος ψιθύρος θαυμασμού ακούστηκε.

Ο αντιβασιλεύς είχε πάντοτε τὰ βλέμμάτα του καρφωμένα στον Γκονζάγκα. Μά ο Γκονζάγκα δεν σάλεψε.

Ο Λαγκαρντέρ δληγήθηκε μπροστά στην έδρα της Αύτου Ύψηλότητος. Ένας δικαστικός γραμματέας άκολουθούσε, κρατώντας τη δικαστική άπόφασι, ή όποια, σύμφωνα με τους τύπους, θά διαβαζόταν δυό φορές, μπροστά στον τάφο του Νεβέρ, όταν θά έκοθαν το χέρι του καταδίκου και στη Βασιλί-λη, όταν θά του έκοθαν το κεφάλι.

—Διαβάστε την άπόφασι! διέταξε ο αντιβασιλεύς.

Ο γραμματέας ξεδίπλωσε την περγαμηνή και άρχισε την άνάγνωσι. Η άπόφασι τελείωνε ως έξης:

«...Άκούσαντες τον κατηγορούμενον, τους μάγιστρας και τον Βασιλικόν Έπίτροπον, ιδόντες τας άποδείξεις, καταδικάζομεν τον Έροϊ-κον ντε Λαγκαρντέρ, τον αυτοεγγόμενον ιππότην, ως ένοχον φόνου, δια-πραχθέντος εν τῷ προσώπῳ του λογινοῦ και ήηηλοῦ πρίγκιπτος Φιλί-ππου της Λωρραίνης - Έλμπέρ, ιδουκῶς ντε Νεβέρ : 1ον) Είς άποκοπήν της δεξιᾶς του χειρὸς ἐνόπιον του τάφου του θύματός του, εις τὸ κοι-μητήριον του Σαιν-Μαργλοῦά, και 2ον) εις άποκοπήν της κεφαλῆς του ὑπὸ της χειρὸς του δμίου, εις τὸν τόπον των θανατικῶν ἐκτελέ-σεων, εις τὸ προαίμιον της Βασιλλίης, κλπ.»

Ο γραμματέας, αφού τελείωσε την άπόφασι, πέρασε πίσω από τους στρατιώτες που συνώδευσαν το Λαγκαρντέρ.

—Ικανοποιηθήκατε, κυρία; ρώτησε ο αντιβασιλεύς την πριγκίπισσα.

Τότε ή χήρα του Νεβέρ σηκώθηκε με μια κίνησι τόσο άπότομη, ώστε ο Γκονζάγκα τη μιμήθηκε, χωρίς να έχη συναίσθησι του τί κάνει. Φανιόταν σαν έν-θραπος που φυλάγεται για να δεχτή ένα τρομερό χτύπημα.

—Μιλήστε, Λαγκαρντέρ! φώναξε ή πριγκίπισσα υπό το κράτος ενός άκα-τανήκτου έρεθισμού. Μ'ία παιδι-μου!

Όλη ή διήγησης φάνηκε σαν να δέ-τηκε μια ηλεκτρική έκκένωσι μόλις άκουσε τὰ τελευταία λόγια της. Όλοι τώρα περίμεναν κάτι το έκτακτο και το πρωτοφανές.

Ο αντιβασιλεύς ήταν όρθιος. Τό αί-μα του πλημμύριζε τὰ μάγουλα.

—Τρέμεις, Φίλιππε; είπε, καταθρο-χθίζοντας τον Γκονζάγκα με τὰ μάτια.

—Όχι, μά το θάνατο του Θεού! άπάντησε ο Γκονζάγκα, ο όποιος συ-λόθηκε προκλητικά. Δεν τρέμω ούτε τώρα, ούτε ποτέ.

Ο αντιβασιλεύς γύρισε προκλητικά και είπε:

—Μιλήστε, κύριε!

Ύψηλότε, πρόσφερε ο κατάδικος με φωνή δυνατή και γαλήνια, ή άπόφα-σις που με καταδίκασε, είνε άνεκκήλη. Δεν έχετε καν το δικαίωμα να μού δώ-σετε χαρί, ούτε κι' έχω θέλω χαρί. Μά έχετε το καθήκον ν' άπονεύετε δικαιο-σύνη! Θέλω δικαιοσύνη!...

Ήταν βαύια αυτό που συνέβαινε: Τὰ μαλλιά όλων αυτών των προσεχτικῶν κι' άχόρταγων ν' άκούσουν ήλικιωμένων μεγα-στάνων, είχαν άνορθωθή. Ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν, σκεπη-μένος χωρίς να θέλη από τη χτυπητή αντίθεσι που ύπήρχε μετα-ξύ του προσώπου του Λαγκαρντέρ και του προσώπου του Γκον-ζάγκα, δεν μπόρεσε να συγκρατηθή και φώναξε:

—Τι ν' ανακληθή ή άπόφασι του έκτάκτου δικαστηρίου, χρει-άζεται ή όμολογία του ένοχου.

—Θά έχουμε την όμολογία του ένοχου! άπάντησε ο Λαγκαρ-ντέρ με πατοίθησι.

—Κάνε λοιπόν γρήγορα, φίλε! φώναξε ο αντιβασιλεύς. Βιά-ζομαι!

—Κι' έχω βιάζομαι, Ύψηλότε! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Επιτρέψατέ μου εν τούτοις να σας πω...

—Οχι, όποιος άποχέρισε δίνα, τις κρατάει! Ορκίστηκε στην τιμή μου να έπιστρέψω στην κυ-ρία πριγκίπισσα το παιδί της που μου είχε εμπιστευθή. Με κίν-δυνο της ζωής μου της τὸ επέστρεψα.

—Και νὰ είσαι χίλιες φορές εύλογημένος, παιδί μου! είπε ή Αύγη.

Ορκίστηκε, εξακολούθησε ο Λαγκαρντέρ, να παραδοθῶ στη δικαιοσύνη σας, έπειτα από είκοσιτέσσερες ώρες ελευθερί-ας. Την όρισμένη ώρα σας παρέδωσα το σπαθί μου.

—Είν' αλήθεια! είπε ο αντιβασιλεύς. Και από τότε, έχω τὸ νοῦ μου σε σας, και σε πολλούς άλλους...

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ «ΑΣΣΩΝ» ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

Η ζωή μέσα στα παρθένια δάση. Η εξαφάνισις του Χάλτερ Γουάρντ. Πώς ανεκαλύφθη ο Ένα δάσος της Καλλιφορνίας. Ένας τρελλός έρμητης στη Σαχάρα. Πώς τελείωσε ένα γαμήλιο ταξίδι στα σύννεφα. Πώς τρελλάθηκε ο άεροςέρης Λουί Ζαρντού. Μία δράματική περιπέτεια, κτλ.

Ο αεροπόρος που πραγματοποιούν μεγάλα ταξείδια, πάνω από τον άπειρο, την έρημο ή τη ζούγκλα, έχουν πάντα μαζί τους ένα κυνηγετικό όπλο κι ένα μαχαίρι. Τι τα χρειάζονται; Απλούστατα, γιατί πολλές φορές αναγκάζονται να προσγειωθούν, από μια βλάβη της μηχανής τους, σε άγνωστα κι επικίνδυνα μέρη. Μ' αυτά τα δυο όπλα, λοιπόν, κατορθώνουν να προστατεύσουν τη ζωή τους και να συντηρούνται, ώσπου να μπορέσουν να συνεχίσουν την πτήση τους.

Ίδου μερικές από αυτές τις δραματικές περιπέτειες των τολμηρών αεροπόρων:

Πολλοί από τους βοτανολόγους και τους ζωολόγους υποστηρίζουν ότι ένας αεροπόρος που θα έπερτε από τον ουρανό στην καρδιά ενός παρθένου δάσους όχι μόνο δεν θα πέθαινε από την πείνα, αλλά θα νόμιζε ότι είχε βρεθεί άφρανα στον Παράδεισο, φτάνει να ξέρει να ξεχωρίζει τα διάφορα δένδρα και τα ζώα! Και πράγματι, η περιπέτεια του Βάλτερ Γουάρντ, ενός «άσσου» της Αμερικανικής αεροπορίας, είναι η καλύτερα απόδειξις του ισχυρισμού τους.

Ο Βάλτερ Γουάρντ είχε αναχωρήσει από τη Νέα Υόρκη, με το σκοπό να καταρρίψει το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας. Ύστερα όμως από λίγο ο ασύρματός του έπαψε να επικοινωνεί με το αεροδρόμιο και να δίνει πληροφορίες για την πορεία του. Σ' όλες τις προσπάθειες των σταθμών ασύρματου να συνεννοηθούν μαζί του και στις κλήσεις τους, ο Βάλτερ Γουάρντ δεν απαντούσε. Αναγκάστηκαν τότε να παραδεχθούν ότι θα του συνέβη κανένα δυστύχημα κι ότι ο τολμηρός αεροπόρος θα είχε σκοτωθεί. Πολλοί συνάδελφοί του προθυμοποιήθηκαν λοιπόν να έρευνουν με τα αεροπλάνα τους τα μέρη, από τα οποία θα περνούσε, μήπως τυχόν κ' ανακαλύψουν κανένα ίχνος του. Η αναζήτησής τους διήρκεσαν δύο μήνες. Τέλος ένας απ' αυτούς, ο Τζιμ Χόβαρτ, καθώς πετούσε πάνω από ένα πεντά δάσος της Καλιφορνίας, είδε μια στήλη καπνού. Δεν ύψηξε αμφοβία ότι κάποιος άνθρωπος ζούσε εκεί πέρα. Αλλά ποιος ήταν αυτός; Περαιτέρω ο Χόβαρτ, κατέβηκε πολύ χαμηλά, και τότε είδε έναν άνθρωπο με στολή αεροπόρου να του κάνει σήματα μ' ένα άσπρο πανί. Ήταν ο Βάλτερ Γουάρντ. Ο Τζιμ Χόβαρτ, βλέποντας, προσέγγισε τ' αεροπλάνο του σ' ένα ξεφωτιστό δάσος κι έτρεξε να συναντήσει το φίλο του. Ο Αμερικανός αεροπόρος δεν είχε χάσει καθόλου το ήθικόν του κι ήταν όλος ζώη. Έκπληκτος ο Χόβαρτ, του ζήτησε να του εξηγήσει αυτό το θαύμα, και πως κατάφερε να μη πεθάνει της πείνας μέσα σ' εκείνο το δάσος.

— Έφησα, του απάντησε ο Βάλτερ, μια άεχαστη ζωή Ροβινσώ. Θα το πιστέψης; Δεν μου έλειπε ούτε το κρασί... Άκουσε την περιπέτεια μου και θα με δικαιολογήσης. Βρισκόμουν πάνω ακριβώς απ' αυτό το δάσος, όταν ένα πλήθος τεράστιων πουλιών με μεγάλες φτερούγες γέμισε τον ορίζοντα. Ο θόρυβος του μωρέ τ' είχε τρομάξει και προσπαθούσαν να πετάξουν μακριά. Και πριν προλάβω, έπεσα μέσα στο κοπάδι τους. Και τότε συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Ο Έλικας του αεροπλάνου μου σταμάτησε απότομα κι άρχισε να κατακυλιό με λιγνιτώδη ταχύτητα στο έδαφος. Εδύγχως ότι ύπληχαν εκεί πολλά μεγάλα δένδρα. Το αεροπλάνο χτύπησε με δύναμη πάνω τους και τα τσάκισε. Αιδή ήταν η σωτηρία μου. Τα κλαδιά τους το είχαν εμποδίσει να πέσει καταγής και να γίνει χίλια κομμάτια. Πήδησα έξω από τη θέα μου, μη τολμώντας να πιστέψω σ' αυτό το θαύμα, και θέλησα να εξετάσω τις βλάβες του αεροπλάνου μου. Είχε σπάσει κατά την πτώση μας μια από τις φτερούγες του κι είχε χαλάσει ο ασύρματός μας. Μα τι είχε πάθει ο Έλικας κι είχε σταματήσει απότομα; Δεν άργησα να το εξακριβώσω, όταν είδα ένα σωρό φτερά πουλιών μελεμένα πάνω του. Εκείνο το καταραμένο κοπάδι των όρνεων ήταν η άφορη της καταστροφής μου. Καθώς τ' αποδεκάτιζε ο Έλικας, πολλές φτερούγες τους μερδεύτηκαν πάνω του και προκάλεσαν το απότομο σταμάτημά του. Έτσι έπεσα σ' αυτό το παρθένο δάσος. Από εκείνη τη μέρα άρχισα να μένω μια ζωή γεμάτη περιπέτειες. Την ημέρα κυνηγούσα μαϊμούδες, που, με την αλήθεια, έχουν νόστιμο κρέας, και το βράδυ άναβα με τεράστια φωτιά, που με προστάτευε από τα άγρια θηρία. Κοιμόμουν στο αεροπλάνο μου. Έτσι πέρασα τις πρώτες μέρες μου. Κατόπιν όμως άρχισα να συνηθίζω. Τότε κατάλαβα πόσο μου ήταν χρήσιμες ή διάφορες αμνη-

σεις των εξερευνητών, που μιλούσαν για τα παρθένα δάση, κι ήρθα τους και τα παράδοξα δένδρα τους. Έδω μπορεί να βοηθούσε κι η λιθμική ή ψυχική του. Δεν μου έλειπε τίποτα. Έπινα νερό, άνοιγντας με το μαχαίρι μου τη ρίζα ενός δένδρου και είχα, κι αυτή, μ' άρεσε.

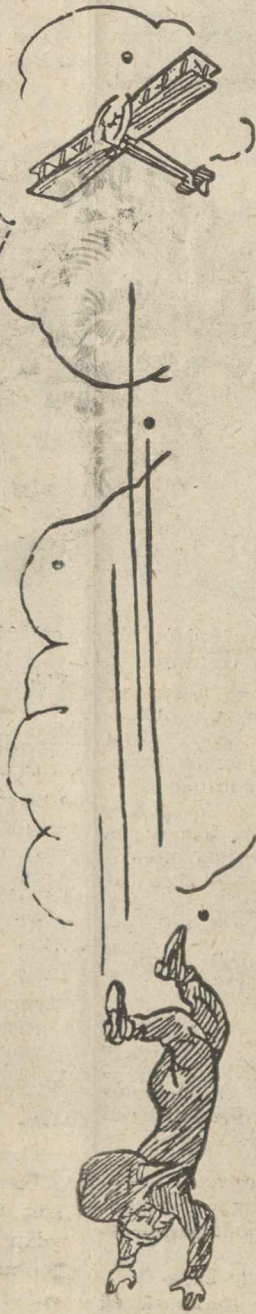
Κι ο Αμερικανός αεροπόρος δήλωσε τέλος σ' ο φίλο του ότι με σάφρα ψητή ή ένα κροκοδείλιο, είχε από τα πόδια μου φαγητό που δοκίμασε στη ζωή του...

Ο Τζιμ Χόβαρτ πήρε μαζί του στη Νέα Υόρκη τον Βάλτερ Γουάρντ, ο οποίος με μεγάλη λύπη του έφυγε από το παρθένο δάσος, τη ζωή του οποίου είχε αρχίσει να συνηθίζει. Αλλά όμως η επείγουσα του για τη ζωή του δάσους, καθώς εξακριβώσαν οι γιατροί, ότι έλειπε σ' ένα κενό, που είχε κάνει το νευρικό του σύστημα όταν έπεσε με τ' αεροπλάνο, Γι' αυτό οι συγγενείς του τον έκλεισαν σε μια νευρολογική κλινική, για να συνέλθει.

Ο δόκτωρ Φρέντ Κλάρκ, πάλι, ένας από τους διασημότερους επιστήμονες, ο οποίος είχε κάνει τελευταίως ένα μεγάλο ταξίδι στην Αφρική, μαζί με τη γυναίκα του, διηγείται ότι, περνώντας μ' ένα καραβάνι τον από μια όασις της Σαχάρας, κοντά στο Γκάτ, ανακάλυψε έναν παρθένο άνθρωπο. Ήταν αδύνατος σαν μορφή κι ο Αφρικανικός ήλιος τον είχε κάνει κατάνυδρο. Έμοιαζε μάλιστα σαν γάιδαρο. Μόλις είδε να χέρισε να το καραβάνι προς το μέρος του, σαρράλισε με ειλικρίνεια πηχόνου σε μια φοινιά και δεν ένοωσε να περδί από εκεί πάνω. Ο δόκτωρ Κλάρκ, σκανδαλισμένος, έβλεπε να εξακριβώσει ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος. Φανόταν καλά ότι δεν ήταν Ιθαγενής. Ποιος ήταν λοιπόν; Ο Αμερικανός επιστήμονας πλησίασε γι' αυτό στον φοινία κι άρχισε να του μιλάει σ' όλες τις γλώσσες που ήξερε. Μα ο αστρινωδής άγνωστος έβγαζε κάτι αναρρώσεις-κρυγές άγνωσθό του και τον κυτούσε μ' ένα βλέμμα παράφρονας. Ο δόκτωρ Κλάρκ δεν ήξερε πως να συνεννοηθεί μαζί του. Κάποιος Ιθαγενής τότε του πρότεινε να κόψουν τον φοινία για να πιάσουν αυτόν τον παρθένο άνθρωπο. Πράγματι, ύστερα από λίγο, ο άνθρωπος-μορφή έπεσε στα χέρια τους. Μα και πάλι δεν ένοωσε να μιλήσει. Τον πήραν λοιπόν μαζί τους, ελπίζοντας ότι θα έβρισκαν το μυστήριό του. Ύστερα όμως από μισή ώρα στάθηκαν πάλι κατάπληκτοι. Πάνω στην άμμο βρισκόντουσαν τα συντρίμια α ενός αεροπλάνου, που είχε άπανθρωπονη, καθώς και μερικά μαυρισμένα ανθρώπινα κόκκαλα. Το αεροπλάνο ήταν κατασκευασμένο σ' η Γαλλία, καθώς φανόταν από τη μάσκα της μηχανής του. Δεν ύπληχε λοιπόν καμιά αμφοβία ότι μια άναρχαστική τραγωδία είχε συμβεί μέσα στην έρημο. Αλλά σε ποιά άνθρωπο τα μαυρισμένα κόκκαλα και ποιος ήταν ο παρθένος αυτός τρελλός; Το μυστήριο του καμμένου αεροπλάνου θα παρέμενε ανεξιχνίαστο, αν ύστερα από τρεις μήνες περιπλανήσεων του γιατρού Κλάρκ, ο τρελλός έρμητης δεν άρχισε να ήρπασε στα λογικά του. Και τότε άπεκαλύφθη μια από τις πιο φανταστικές τραγικές περιπέτειες.

Ο παρθένος άνθρωπος άνομαζόταν Λουί Ζαρντού κι ήταν ένας από τους πιο τολμηρούς Γάλλους αεροπόρους. Πριν δύο ακριβώς χρόνους είχε παντρευτεί μια χαριτωμένη νέα της Παρισινής αριστοκρατίας, την δεσποινίδα Μαρίε ντε Σαρντ. Το ευτυχισμένο ανδρόγυνον είχε αποφασίσει να κάνει τα ταξείδια του γάμου του στα σύννεφα, πετώντας με το αεροπλάνο του Ζαρντού μέχρι την Αφρική. Απογειώθηκαν λοιπόν από το αεροδρόμιο του Μπουρζέ, μετά την τελετή της στέφους τους, πραγματοποιώντας έτσι αυτό το τόσο μοντέρνο όνειρό τους. Μα δεν στάθηκαν τυχεροί. Στο τέλος σχεδόν του ταξιδιού τους, όταν βρισκόντουσαν κοντά στο Γκάτ, το αεροπλάνο τους έπαθε κάποια βλάβη του πτερυγίου του. Ο Ζαρντού σε την ισορροπία του και παρέμεινε ακίνητος. Το αεροπλάνο τότε να προσγειωθεί. Μα δεν το κατάφερε. Το αεροπλάνο άναποδονούστηκε κι άρπαξε φωτιά. Ο Λουί Ζαρντού πήδησε γρήγορα έξω από το κάθισμά του κι έσπευσε να βοηθήσει τη γυναίκα του. Μα δεν έφτάσε. Η φωτιά την είχαν τυλίξει και σε λίγο άκούστηκε μια τρομακτική βουλή. Είχε τιναχθεί στον αέρα το νεκρό της βενζίνης. Το αεροπλάνο σε δύο λεπτά της ώρας είχε μεταβληθεί σ' ένα σωρό καμμένους συντρίμμια. Ήταν τόσο άπορτημοσύν το το θέμα, ώστε το μυαλό του Ζαρντού δεν μπόρεσε ν' άνθεξει κι ο άτυχος αεροπόρος τρελλάθηκε από τη λύπη του. Διότι βλέποντας χρόνια λοιπόν έμεινε εκεί κοντά, τρώγοντας κάτι μεγάλα άσπρα μεριμήγια της έρημου, ως τη μέρα που τον άνακάλυψε ο δόκτωρ Κλάρκ και τον πήρε μαζί του.

Μ. ΣΑΝΤΡΑ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΣΑΤΑΝΙΚΑ ΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ

(Άληθινή Ιστορία)

ΕΒΑΙΟΣ, ότι η οικογένειες των θλιβερών ήρώων της παρούσης τραγωδίας δύσκολα θ' άναγνωρισθούν από τα αρχικά στοιχεία των άνοματων των, άποφασίζω να εξιστορήσω τις δραματικές λεπτομέρειες της. Κι αν τυχόν συγγραφέας καμιά συγγενική των καρδιά, με την αναπόληση σκληρών άναμνήσεων, της ζητά θερμά συγγνώμη.

Πρό άρεστων, λοιπόν, χρόνων, σ' έναν λαμπρό πύργο του Σόμερσετ - Σάιρ της Άγγλιας, διόταν έπισημη δεξίωση. Ο νεαρός λόρδος Τ. άποχαρτοόσε την άναπαυτική ζωή του πολίτου και κατατασσόταν ως άνηθοιολογός σ' ένα σύνταγμα έθελοντών, το όποιο θ' άναχωρούσε για τις Ινδίες. Πληθός φίλων και συντρόφων της γλεν-

τίσεως πριν ζωής του ήταν καλεσμένοι στη δεξίωση αυτή. Η σημασία και τ' ακριβέστερα κρυσά έσοδότηκαν με άφθονία, και κατά τα έπισημότητα όλοκληρη η συντροφιά ένοιωσε κέρρι άπερίγραπτο. Τότε ο λόρδος Φ., επάνω στον ένθουσιασμό του, πρότεινε να συνεχισθεί το γλέντι και στον δικό του πύργο, γειτονικόν με τη μικρή κοινότητα "Αζελόν. Η συντροφιά άποδέχτηκε την πρότασή του με έξοφλητά χαρά και μέσα σε λίγη ώρα άλογα κι' άμάσια άποβίβασαν τους ένθους νέους στη μεγάλη αίλη του πύργου του λόρδου Φ.

Γιά να συνεχισθεί η διασκεδάσις πιο έντονα στην ακμή, ο λόρδος Φ. έταξε στη στιγμή εκείνη κι' έστειλε έπειγόντως προσκλήσεις στις καλύτερες οικογένειες του "Αζελόν. Η περισσότερες θεώρησαν τιμή τους να παρευρεθούν στη δεξίωση του άριστοκράτου και πανηγύρου γειτόνός του και κατά το μεσημέρι η αίδουσε του πύργου άμόρφησαν με την παρουσία άρεστων θελητικών κυριών και δεσποινίδων.

Μα απ' όλες τις όμορφες αυτές άριστοκρατίσες, ή δεσποινίς Μαίρη Κ., δεν άργησε να γίνει στόχος των θαυμαστικών βλέμματων όλης της μισομεθυσμένης συντροφιάς. Λυγροί άναστράτες, με όφρανο άθωο πρόσωπο και—άλλοτε αντίθετος—με μαύρα, σατανικής όμορφης κι' έπαρσεως μάτια, καταγράφον με την παρουσία της όλους τους νεαρούς εκείνους άριστοκράτες. Ο καδένας το θεωρούσε ζήτημα τιμής να χορεύει μαζί της κι' η σχετικές προσκλήσεις έσπεσαν σαν βοοχή. Κι' εκείνη, άκούραστη, χαμογέλασθη σε όλους, φλογόζικη από ένδοξη ευχαρίστηση κι' υπερηφάνεια, ένοωσε να ίκανοποιή τις επιθυμίες όλων των θαυμαστών της. Κι' έτσι, καθώς πετούσε από άγκυλιά σε άγκυλιά και δεχόταν τις φιλοφρονήσεις των θερμοφύλων νέων, δημιουργούσε συγχρόνως άναμταξύ της θύματα. Κανένας δεν είχε μείνει άδιάφορος στην έστιακή, τη βίσιμη κυριολογία γοητεία των άλκοόλων ματιών της...

Περαιτέρω απ' όλους έδειξαν άληθινή λαχτάρα γι' αυτήν ο νεαρός λόρδος Τ., ο όποιος άφανεγε για τις Ινδίες, κι' ο έπίσης νεαρός λογαγός των Ουόσάρον της Βασιλικής Φρουράς λόρδος Μ. Αυτό δε άφαιόταν κυρίως από γεγονός ότι κι' η θελητική Μαίρη σ' αυτούς τους δυο κομψούς άριστοκράτες είχε πιο περισσότερο κάτω σπατάλη τα όμορφότερα χαμόγελά της και τα πλάνα βλέμμά της... Τραπέζια, έστιαση, άίγηση για την καλλονή της, παρ' όλη την άδυσ έστιακή εμφάνισή της, ή Μαίρη είχε ύπουλα τυλίξει στους πλοκάμιους της φιλαρεστίας της αυτούς τους δυο ξεχωριστούς ευπαθείς. Κι' όσα αυτά τα είχε κατορθώσει με άνήκουστη μαεστρία, σε σημείο ώστε κανένας από τους άλλους να μην καταλάβη τίποτα. Μόνο οι δυο ένθουσιοι, οι δυο άντίξηλοι, έμαινοντο ο ένας έναντίον του άλλου.

Κι' η μορφα στιγμή της ρήσεως μεταξύ των δεν άργησε να φτάσει. Κατά το βράδυ, ή οικογένειες του "Αζελόν άρχισαν να άποσύρνονται από το γλέντι, για να πάνε στα σπίτια των. Εύχαριστώντας τον οικοδεσπότη για την άβρόγνητά του, έφηναν μία-μία, άφρο άποχαρτοόσαν κατόπιν και τους άλλους προσκεκλημένους της συντροφιάς του λόρδου. Ήταν όμως ήθε ο σειρά και της Μαίρης να φύγει, τότε όλοι, άρραβ—και μάλιστα περισσότερο απ' όλους ο έξοφλητά κλωμός λογαγός της Βασιλικής Φρουράς—ότι το χέρι της έμεινε περισσότερο του δέοντος μέσα στο χέρι του λόρδου Τ. Κι' άκούα ότι ή ματιά της χαρώσε στη δική του με άφράνα σύννεφα θλίψεως, για το χαρισμό τους. Αλλά το γεγονός κι' αυτές ή παρατηρήσεις έφιναν άφορητή-λίγη άπαιτήση από τον νεαρό λογαγόν. Ολοι τον έβλεπαν για την κατάκτησή του, όλοι τον έβλεπαν, σπώνοντας τα ποτήρια των και πίνοντας στην υγεία του και στην υγεία της Μαίρης. Κάποιος μάλιστα πρότεινε να κάνει από τις τρεις και μια πρόποσι.

Μισοκνευρισμένος από τ' άστεία ο νέος και θλιμμένος ίσως γιά την αλλοτινή άναγώρησή του τόσο μακριά, ύστερα μάλιστα από μια τόσο άπορη κατάκτηση, ήρπασε το ποτήρι του και έπεσε με προσποιητή εύ-

νόματός σας για τις άληθινότητες ώρες που περάσαμε μαζί τους, τους διαβεβαιώ δε ότι...

...Οι δεν θα φύγης πια για τις Ινδίες, ύστερα από τη γνωμία της γοήσεως συμπλοπιδός των... τον διεκονε ειρωνικά ο λογαγός λόρδος Μ.

Η ειρωνεία ήταν κανονική. Ο έρωτευμένος νέος άγρίεψε. Και με-

θυμένος καθώς ήταν, φώναξε στο λόρδο: —Είσαι πρόστιχος!... Κι' αν σου χρειάζεται μια καλή ψυχολογία για να ξεμεθύσης και να συνέλθης, ευχαρίστως σοφ την σερβίρω!...

Και με κίνημα άπότομο του χεριού του, άδειασε όλο το κρασί του ποτηριού του στο πρόσωπο του άταράχου λογαγού, ο όποιος άκέντησε να σκουπιστή με την πετσέτα και να χαμογέλαση σαρκαστικά κι' άπαίσια.

Ολοι πάγωσαν. Κανένας δεν είχε προλάβει να επέμβη, γιατί το έ-πεισδίο αυτό είχε διαδραματισθεί με άπίστευτη ταχύτητα. Άφρο σκουπιστήκε με άπάθεια ο λογαγός, έτριξε γύρω του ένα βλέμμα άγριο και έλεε σε δυο από τους καλεσμένους: —Κύριε Σ., κύριε ίστοκώμη Κ., σας παρακαλώ να μου χρησιμεύσετε ως μάρτυρες... Η μονομαχία θα γίνει τώρα... Έπειδή έγώ προσέβαλλα τον άντίπαλό μου με λόγια, εκείνος δε έμένα με χειροδικίες, θεωρούμαι πιο βαρύτερα προσβεβλημένος έγώ. Συνεπώς διαλέγω τα πιστόλια ως όπλο της μονομαχίας μας, και...

Μονομωρητά δυσανεστικής και κάποιας άπογοητεύσεως άκούστηκαν τότε. Ο λογαγός είχε φήμη άταραμύλλον σκεπτετού και ή έλλογη ως όπλων μονομαχίας των πιστολιών δεν ήταν προς τιμήν του, γιατί ο λόρδος Τ., ο άντίπαλός του δηλαδή, ύστερούσε στον χειρισμό τους. Ο λογαγός όμως ένοιωσε τη σημασία, την όχι κολασεντική γι' αυτόν, του μονομωρητού, κι' έξακολούθησε, δυνάμεινόντας τη σκληρή φωνή του: —Μη φορηθείτε, φίλοι μου... Άρρήστε με να τελειώσω και θα δι-

δοι δεν σκαπών να έμεταλλεύθω προς όφελός μου την σκαπεντική ύστεροχί μου. Λοιπόν, ως βαρύτερα προσβεβλημένος, έχω το δικαίωμα της έζογής των όπλων, και διαλέγω το πιστόλι... Υπό τον όρον όμως ή κάννες και των δυο πιστολιών να άκούμπουν άμοιβαία καταμεσής στα στήθη μας!...

Η πρωτοφανής άγριότητης και θάρρους δήλωσε αυτή του λογαγού έσπερε σε όλους τον πανικό και την άγνοια. Άσπρος σαν φάσμα ο λόρδος Τ., έσπυψε το κεφάλι του, μοιρομύθισε ότι είχε σύμφωνος κι' άάφηνε να κοττάξη κατάματα, μελλοθάνατος αυτός, τον μελλοθάνατο έπίσης άντίπαλό του!...

Οι μάρτυρες φώστησαν κι' από τα δυο μέρη και τα πιστόλια γεμιστήκαν. Συγχρόνως όμως μια έστιακή κίνησις παρατηρήθηκε ανάμεσα στους φίλους των δυο άντίπαλων, την όποια οι δυο άντίξηλοι δεν πρόσεξαν. Ήθε ή στιγμή της μονομαχίας.

Οι δυο άντίπαλοι τοποθετήθηκαν ο ένας άντίκρυ στον άλλον.

Και στο φορητό παράγγελμα «Προ β, τα άκουα-μένα άμιαβαί στα στήθη των πιστολίων βρότησαν

τρομερά. Κατάρα!... Ξεφώνισε άφρανα ο λογαγός, πετώντας μακριά το πιστόλι του.

Οε μου, τι συμβαίνει;... μονομύθισε κατάπληκτος κι' ο λόρδος, κυττάζοντας προσεχτικά το δικό του πιστόλι.

Οι μάρτυρες, έλπίοντας σε ειρηνική τερματοποίησι της άποδέσεως και άναρχαίκαμένοι προκαταβολικά από τον όπλό σύγρονο φόνο που θ' άντίκρυαν σε λίγο, είχαν γεμίσει μόνο με μαροφί τα πιστόλια...

Οι άντίπαλοι, όμως, ξεναμμένοι κι' οι δυο τους τώρα από τη θέα του άλληλοσκοτωμού, σφάλησαν τ' αινιά τους στις θεμέσι έμεμβάσεις και προτοπότες των φίλων των γά συμπαίοντων. Έγα ζευγάρι σπαθή, το όποιο έξεκρεμάστηκε από την όπλοθήκη του οικοδεσπότη, χρησιμεύσε σ' αυτούς ως μέσον έξακολούθησε της μέχρι θανάτου μονομαχίας των!...

Ολοι πια παραδοσανόταν στον μοιραίο. Οι δυο άντίπαλοι έφραμ-χούσαν με λύσσα. Κι' άφρανα, σε μια δραμική έφοδο του, ο λόρδος Τ. βρόθε όλόκληρο το σπαθί του στα στήθη του άντίπαλου του. Ο ά-τυχος λογαγός σωριάστηκε βαρής στη γη, βγάδοντας άφθονο αίμα!...

Ο νεαρός λόρδος Τ., ο φονεύς του φίλου του, την άλλη μέρα κά-λας, ήρπνε από την Άγγλια, κυνηγμένος από τις τρύπες του. Την μεγάλη περιουσία του την κληροδότησε σε άγαθούρα έδωτα κι' αυτός ζή τώρα κάπου, άπομονωμένος, άγαμος, μισάνθρωπος και με άλλα γινέο το όνομά του!...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΛ'Ν ΡΗΜΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είμαστε πειά ολοι μας και ευχαριστημένοι.

«Η έκστρατεία μας είχε πετύχει. Η 'Ιζολίνα δε Βάργας είχε ξελευθερωθεί».

«Εκατάξαμε προς τα εμπρός όλη τη νύχτα, κάτω από το φως του φεγγαριού, προσέχοντας και στον παραμικρό θόρυβο. Ήταν δυνατόν να μην ανάκαλυψουν οι Κομάτςχες το άσχημο παιχνίδι που τους παίξαμε και να μη μάς καταδιώξουν».

Δέν θ' άναγματούσαν άραγε το Βακόνο;

Κι' άν τόν εύρισκαν δεμένο και γυμνωμένο στον κορμό του δέντροου που τόν είχαμε δέσει, δέν θά λυσούσαν άπ' τόν θυμό τους;

Αυτές τις σκέψεις έκανε κι' ό γέρο Ρούθης, μιλώντας σιγά με τόν Γαρέυ, ενώ προχωρούσαμε μπρός και τέλος υού είπα:

«Δέν πρέπει να σταθούμε, λογαγέ, παρά σ' ένα μέρος άσφαλές. Κουράγιο λοιπόν κι' εμπρός, πάντοτε εμπρός...»

Της ίδιας γνώμης ήταν κι' ή 'Ιζολίνα. «Αδιαφορώντας για τους κόπους, ήθελε πρό πάντων να φύγει μακριά, όσο πιο μακριά μπορούσε, άπ' τους καταραμένους Έρυθροδέρμους».

Πλησίαζε να ξημερώσει τέλος, όταν φτάσαμε σ' ένα μέρος θαύσσιο και σταθήκαμε να ξεκουραστούμε. Γέριες άκακίες άπλωναν από πάνω μας τόν εύεργετικό τους ίσκιό.

«Ας κοιμηθούμε κάτι κι' άς κοιμηθούμε λίγο, είπε ό Γαρέυ».

«Αυτό λέω κι' εγώ, διάβόλε! φώναξε ό Ρούθης. Είμαστε άρκετά μακριά από τους 'Ινδούς πλέον και δέν πιστεύω να κάνουν τόν κόπο και νάρθουν να μάς ένοχλήσουν».

«Εφάγαμε κάτι πρόχειρα και γρήγορα-γρήγορα, έπιαμε δροσερό νερό και πλυνάσαμε στη χλόη».

Οι σύντροφοί μου δέν άργησαν να κοιμηθούν. Ήσαν τόσο κουρασμένοι έλλωστε!...

Μά κι' ή άγαπημένη μου 'Ιζολίνα ήταν κατάνκη».

«Κοιμήσου, άγάπη μου, της είπα».

«Ω, ναι, θά κοιμηθώ, Έρρίκε, μου άπάντησε. Θά κοιμηθώ σχεδόν ξέγνοιαστη. Τι έχω να φοβούμαι τώρα που θρίσκομαι κοντά σου»;

Οι 'Ινδοί είχαν δώσει στην 'Ιζολίνα ένα φόρεμα για να σκεπάσει τη γυμνότητά της, όχι τόσο κομψό και πολυτελές θέθαινα, αλλά χρησιμώτατο στην ταλαιπώρη κόρη, πουχε δεθεί πάνω σ' άλογο μισόγυμνη από τους σκληρούς Μεξικανούς άντάρτες. Διπλώθηκε λοιπόν καλά στο φόρεμά της, ακούμπησε τόν ώραίο της κεφάλι στα γόνατά μου κι' έκλεισε τά μάτια της».

Σέ λίγο είχε άποκοιμηθεί.

Δέν είχα καθόλου διάθεση ύπνου, παρ' όλες τις άγρύπνιες μου, παρ' όλους τούς κόπους τώσων ήμερωνκτιών. Έμενα άγρυπνος, με τόν βλέμμα καρφωμένο πάνω στο πρόσωπο της λατρετής μου.

Φωχή, πολυαγαπημένη μου 'Ιζολίνα!...

Καμιά άλλη γυναίκα δέν θά μπορούσε ν' άντέξει σέ τόσα μαρτύρια. Κι' όμως να πού ό Θεός μάς προστατέψει! Να πού είμαστε πάλι μαζί, ένωμένοι πειά για πάντα».

«Η εύτυχία αυτή δέν μ' άφηνε να κλείσω μάτι. Κιόταξα την άγαπημένη μου και σκεφτόμουν γίλια δυο πράγματα σχετικά με την περιπέτειά μας».

Τι νάχε άπογίνει στόν Άμερικανικό στρατό, μετά την άναχώρησή μου;

Τι νάχε άπογίνει ό πατέρας της 'Ιζολίνας;

Κι' ό Βακόνο;

Τι τέλος οίκτρο θά είχε ό δύστυχος, δεμένος χερσπό-δαμα μέσα στην έρημιά του δάσους;

Κι' ό 'Ιχούρρα, κι' ό Κόκκινος Λύκος κι' οι άλλοι κακούργοι;

«Α, θά μάθαινα πολλά νέα φτάνοντας στο στρατόπεδο, ήμουν σίγουρος γι' αυτό...»

Κυττάζοντας τόν ώραίο πρόσωπο της 'Ιζολίνας, τόν καταβεβλημένο άπ' τις ταλαιπωρίες, ζητούσα να έξακριθώσω πόθεν είχε προέλθει τόν αίμα που είδε ό μικρός Κύριος, όταν ό Μεξικανός ληστές άρπάξαν την κυρία του άπ' την κρεβάτοκάμαρά της».

Όπως είπα παραπάνω, οι κακούργοι δέν είχαν άκρωτηριάσει ούτε και στιγματίσει την κόρη του δε Βάργας. Γιατί λοιπόν ήταν καταματωμένο τόν πρόσωπό της τη στιγμή της άπαγωγής της;

«Άφανα τά μάτια μου έπεσαν σ' αυτά της 'Ιζολίνας και τά κατάλαβα όλα. Τά πολύτιμα, τά θαυρία σκουλαρίκια της, έλειπαν».

Οι κακούργοι της τά είχαν πάρει. Και για να μη κάνουν τόν κόπο να τά εγιάλουν, τά είχαν τραθήξει άπότομα και της είχαν κόψει τούς λοβούς τών αυτιών περά-πέρα!

Από τις πληγές αυτές είχε προέλθει άσφαλώς τόν αίμα που είδε ό Κύριος στο πρόσωπό και στο λαϊμό της άγαπημένης μου.....

Ό ήλιος είχε άνατείλει πειά πρό άρκετής ώρας».

Ό γέρο Ρούθης ξύπνησε πρώτος και πήδησε όρθιος».

«Καιρός να ξεκινήσουμε, μου είπα».

Και χωρίς να χάση καιρό, άρχισε να ξυπνά έγνα-ένα τούς συντρόφους μας».

Όταν τοιμαστήκαμε, ξύπνησα και την 'Ιζολίνα. Σηκώθηκε γεμάτη δύναμη, έτοιμη για την μακρινή μας πορεία. Της έδωσα να ιππεύσει τόν Μόρο μου κι' εγώ πήρα τόν άλογο τού Βακόνο».

Δυό ήμέρες και μιά νύχτα όδοπορούσαμε. Περάσαμε τόν ποταμό Ρίο Γκράντε και τέλος, κατά τόν θραδάκι της δεύτερης ήμέρας φτάσαμε στο Άμερικανικό στρατόπεδο, χωρίς να μάς συμβή κανένα άπρόοπτο».

Τους Κομάτςχες ούτε τούς είδαμε, ούτε άκούσαμε πειά γι' αυτούς».

Τόν σάμα τών ατάκτων, τόν όποιο διοικούσα, δέν είχε μετακινηθεί εύτυχώς από τόν μέρος που τόν είχα αφήσει. Ο συνάδελφός μου και φίλος μου μάς υποδέχτηκαν γεμάτοι χαρά για τή διάσωσή μας».

Η 'Ιζολίνα θριασκόταν πειά έν άσφαλεία κάτω από τή σημαία της Άμερικής».

«Υστερα από λίγες ήμέρες, έμαθα και τόν τραγικό τέλος τού Βακόνο».

«Α τόν φτωχό, τόν δυστυχισμένο Βακόνο!...

Τόν τέλος του υπήρξε οίκτρο, τρομερό, φρικιαστικό».

Κυνηγοί ποτέ πέρασαν από τόν μέρος στο όποιο είχαμε δέσει τόν 'Ινδό πολέμιστή, θρέθηκαν, όπως μάς διηγήθηκαν, πρό άνατριχιαστικού θάνατος».

Είδα, κάτω από ένα δέντρο έναν ανθρώπινο σκελετό να σφίγγει τόν κορμό με τ' άσπρα χέρια του!

Ήταν ό σκελετός τού Βακόνο!...

«Έτσι, όπως ήταν δεμένος ό κακότυχος 'Ινδός, δέν μπόρεσε να έλευθερωθεί».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» :

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ, ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

«Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»

'Ινδοί, θηρία, κυνηγοί, δραματικές περιπέτειες, έρωτες, μίσση, ήρωϊσμοί, τραγωδίες της ζούγκλας

και της έρημου, κλπ. κλπ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(*Ένα πολύκροτο άρθρο της Τζίν Χάρλεου για τά διάφορα είδη τού έρωτος της εποχής μας)

ΕΙΝΕ ΤΩΡΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, όπως τά ξεχωρίζω, θά έπαυθούσα πάλι να προσέχετε λιγάκι στις ατάλαινές εξηγήσεις μου.

Ας εξετάσουμε πρώτα τόν έρωτα - σπόρο.

Ό έρωτας - σπόρος είναι τόν έρωτα που κυριαρχεί στην εποχή μας. Βρίσκω, μάλιστα, ότι είναι τόν πιο ελλειρινός, τόν πιο αβόητο, τόν πιο άγνο έρωτα. Ένας νέος και μιά νέα, που συνδέονται με τόν έρωτα - σπόρο, έινε, πρώτ' άπ' όλα, οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου. Η πρώτη φάση λοιπόν τού έρωτος άρχίζει μ' ένα ελλειρινό έρωτα φίλιας, αμοιβαίας αγάπης και τυφλής εμπιστοσύνης. Τά λόγια τους, ή άποχέσεις τους, έχουν την αγνότητα και την ειλικρίνεια που χαρακτηρίζει κάθε άθλητική εκδήλωση. Θά μπορούσα να δώσω κι' έναν λιγάκι περίεργο όρισμό : Οι έρωτευμένοι, δηλαδή που άνήκουν σ' αυτήν την κατηγορία είναι οι άθλητές τού έρωτος. Άγατούν δέν έρωτα όπως τόν τένις, τόν κολύμπι, τούς δρόμους τού στίβου και τις άθλητικές παιδιές. Πά να ήνω τόν εύληπτο, θά σας φέρω ένα παράδειγμα :

Τόν 1925 ό καλύτερος φίλος μου ήταν ό Τόμ Έρσιν, ένας πρωταθλητής τού κολυμβήματος, ό τύπος τού ιδεώδους άθλητού. Τόν έρωτα που μάς συνέδεε ιδέν ήταν βέβαια μιά απλή φίλια, κι' όμως δέν τόν έβουκα ποτέ να μου κάνει μιά έρωτική εξομολόγηση, όπως κι' εγώ δέν δημοσίευα ποτέ να τόν ελα ότι τόν άγατούσα. Κι' όστόσο, εκείνη την εποχή ήταν ό μόνος άνθρωπος που εγγέμιζε την ψυχή μου, ό άνθρωπος που λάτρευα πιο πολύ κι' από τόν έαυτό μου. «Άλλοτε αυτό τόν έρωτα θά μπορούσε θαυμάσια να χαρακτηριστεί ως πάθος. Μά σ' άς διαβεβαιώ ότι δέν ήταν διόλου μελοδραματικό, διόλου φλογερό, διόλου μαρτυρικό. Μάς έδινε την ίδια ευχαρίστηση που δοκιμάζουμε σέ μιά παρτίδα τένις ή σέ ένα όποιοδήποτε άλλο άθλητικό άγώνισμα. Ποτέ δέν είπα στόν Τόμ ότι τόν άγατούσα. Ποτέ δέν μεταχειρίστηκα τις «ωμωμνές» (για μένα τούλάχιστον) λέξεις, που μεταχειρίζονται οι έρωτευμένοι, για να έκφράσουν ό ένσους τόν έρωτα την αγάπη τους. Μά κι' εκείνος δέν υού είπε ποτέ ότι ή άγατούσε. Μου έλεγε : «Μου είσαι άποκαίτητη, «Έγώαι διχός σου, εμ' ένεκε πάρε». ποτέ όμως τόν κοιμάό ένεινó : «Τζίν, σ' άγατώ»... «Αν μου τόν έλεγε ποτέ, θά έσταξα στά γέλια και θά τόν άπορούσα ως τόν πιο ασχλό άνθρωπο τού κόσμου».

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, ή άθλητική ζωή της εποχής μας είναι και τόν «άθλητικό» έρωτά της, τόν έρωτα - σπόρο, ένα έρωτα που γινέται μέσα στά δροσερά και γυμνασμένα κομμάτια τών νέων και τών κοριτσιών τού 20ού αιώνα».

Ό έρωτας - διασκέδασης, είναι ένα έρωτατικό παιχνίδι, ένα τι-

ποτα. Ένα τέτοιο αίσθημα δέν είναι σταθερό, ούτε ελλειρινό, ούτε άγνο. Έχει ένα μεγάλο μέρος ματαιοδοξίας και έγωϊσμού. Σ' αυτό τόν έρωτατικό παιχνίδι ό καθένας συλλογίζεται τόν έαυτό του, τη διασκέδαση του, τη χαρά του. Οι καλύτεροι παίκτες λοιπόν είναι εκείνοι που χαίρονται περισσότερο από τούς άλλους τόν έρωτα - διασκέδαση. Αυτό τόν αίσθημα δέν έχει άρχη και τέλος. Είναι μιά εύχάριστη παρένθεση στη ζωή μας. Περνάει σχεδόν άπαράτηρητα και δέν έχει καμιά άπολύτως επίδραση στην ψυχή μας».

Έχω δοκιμάσει πολλές φορές τόν έρωτα - διασκέδαση : «Άλλοτε μ' έναν άμορφο χορευτή, άλλοτε μ' έναν καλό πιλότο κι' άλλοτε πάλι μ' έναν πνευματώδη και εύθυμο φίλο μου. Αυτός ό έρωτας άρχισε και τελείωνε χωρίς να τόν καταλαβαίνω κανείς από τούς δυο μας. Γι' αυτό άκριβώς λέω ότι είναι μιά διασκέδασης, δέν άφίρει καμιά δύναμη στην άνάμνηση και κανένα κρυφό πόνο στην καρδιά».

Ό έρωτας - περιπέτεια είναι πάλι ή πραγματοποίησης μιάς φαντασίας, μιάς άποδοράσεως από τόν ίδιο τόν έαυτό μας. Έρχονται στιγμές, που βρίσκουμε πάλι μόνον τόν πόνό άσχημο τή ζωή μας. Επιδιαικόμενοι τότε μιά άλλαγή, ένα νέο έρεθισό, μιά νέα συγκίνηση. Σ' ένα τέτοιο άκριβώς έδαφος καλλιεργείται ό έρωτας - περιπέτεια. Είναι τόν υόνο αίσθημα, που μπορεί να μεταμορφώσει, έστω και για λίγο καιρό, την άσχημη ζωή μας. Ένα κορίτσι τότε, χωρίς να συλλογίζεται τίποτα, παρτάει τόν σάπι και τούς γονείς του και φεύγει με τόν τρυφερό φίλο τόν, όπως μιά άσχηνη εγκαταλείπει ξαφνικά τόν άνδρα της ή μιά φίλη τόν φίλο της. Η ζωή την λίγο καιρό, όπως είπαμε, παίρνει έτσι ένα συναρπαστικό ενδιαφέρον, είναι γεμάτη συγκινήσεις, χαρές, τέρψεις, διασκέδασεις. Ό έρωτας - περιπέτεια θριαμβεύει. Μά έρχεται μιά μέρα που παίρνει κι' αυτός ένα τέλος, όπως κάθε καλή ή κακή περιπέτεια».

Ό έρωτας - γούστο είναι τόν πιο ιδιότροπο και τόν πιο επιπόλαιο άπ' όλα τά έρωτατικά αίσθημα. Η διάρκεια του είναι άκαθόριστη. Μπορεί να κρατήσει μόνο λίγες ώρες, όπως κι' ένα όλόκληρο χρόνο ή μιά δόκιμη ζωή. Συνήθως όμως είναι πάλι μικρές διάρκειας : Λίγες ώρες».

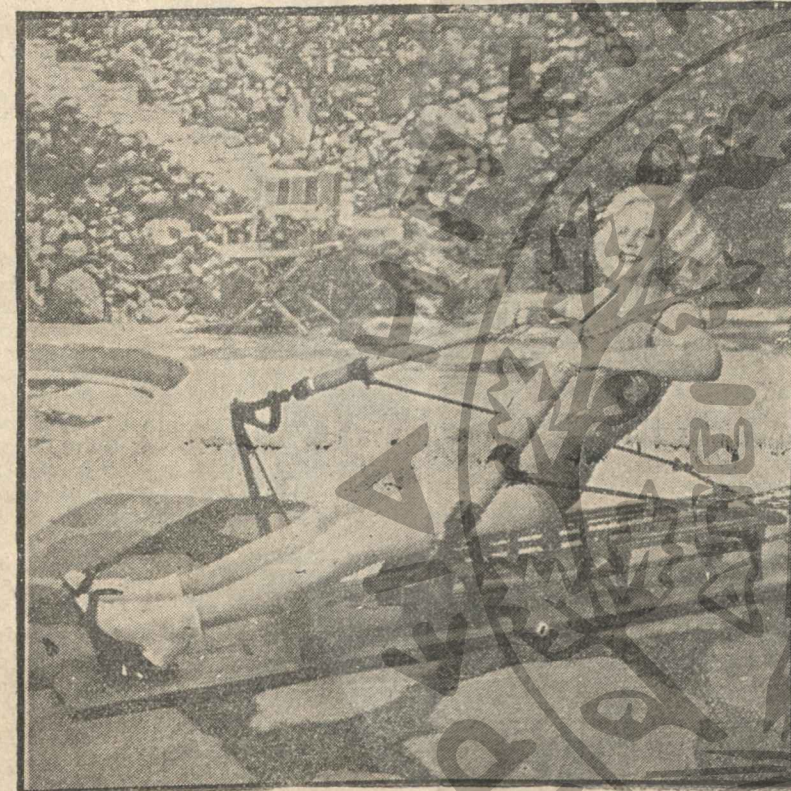
Εδώ κι' ένα χρόνο, τόν τρίτο μήνα τού γάμου μου, έτυχε να συναντήσω για πρώτη φορά στην πιάξ της Χονολουλού έναν νεαρό Άγγλο, γιόνό ενός πασίγνωστου πολιτικού και διπλωμάτου. Είμαστε έαυλωμένοι στην άμοιυδιά, ό ένας δίπλα στόν άλλο, και με την άφέλεια δυο παιδιών άρχισαμε να μιλούμε για τόν κολύμπι. Μά τά πρόσωπά μας ήσαν τόσο κοντά, ώστε ύστερ' από λίγες στιγμές τά χείλη μας πλησίασαν σιγά - σιγά και φιλήθηκαν... Αυτό τόν φίλημα ήταν ή πιο χαρακτηριστική εκδήλωση τού έρωτος - γούστου : Ένός αίσθηματος, δηλαδή, που γεννήθηκε από ένα άπλό γούστο».

Όσο τώρα για τόν έρωτα - τρέλλα, σ' άφήνω να φαντασθείτε τι θέλετε. Μ' αυτή τη μορφή παρουσιάζεται σήμερα ό παλιός έρωτας - πάθος».

Ό έρωτας - τρέλλα εκδηλώνεται πάντα με πολύ άνησυχαστικά συμπτώματα. Όσοι γυναίκα είχε την άτυχία να δοκιμάσει αυτό τόν αίσθημα, είμαι βέβαιη ότι μετανόησε πικρά, σαν κι' εμένα. Κι' άν ήταν μόνο μιά φορά! Μετανόησα δεκατρείς φορές! Γιατί δεκατρείς φορές μέχρι σήμερα δοκίμασα αυτόν τόν έρωτα - τρέλλα. Και έζορε με ποιους! Με δεκατρείς γόνιτες της οδόνης! Μά μ' ή μου ζητήσετε τώρα να σας άναφέρω τά ονόματά τους. Πρώτος, άλλωστε, τομιάει να έμνησθώ».

Θέλετε τώρα να καταλήξουμε σ' ένα συμπέρασμα ; Άκούστε αυτή τη συμβουλή μου : Άπ' όλα αυτά τά είδη τού έρωτος, σ' άς συνιστώ να προτιμάτε πάντοτε τόν έρωτα - σπόρο».

Ό έρωτας - σπόρος είναι τόν πιο ανγεινισμένο αίσθημα, τόν αίσθημα της μάδας. Όλα είναι σπόρος στην εποχή μας. Άκόμη και ό έρωτας ή

Η Τζίν Χάρλεου στά λουτρά

ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝ' Η ΑΓΑΠΗ!...

ΛΥΚΕΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝ' Η ΑΓΑΠΗ!...
 "Ετσι λεγόταν το κομμάτι που έπαιζε η όρχηστρα. Κι' η "Ιρμα αναρρωτιόταν αν το τραγουδί έλεγε αλήθεια.
 «Γλυκειά που είν' η αγάπη!... Δέν υπάρχει τίποτε ανώτερο απ' τήν αγάπη! Είνε το πιό παλιό και το πιό μοντέρνο αίσθημα!», έτσι έλεγε το τραγούδι.

Η αλήθεια ήταν πως η "Ιρμα αγαπούσε τον Ντέρεκ μ' όλη την καρδιά της, κι' όμως δέν είχε τό θάρρος νά τον παντρευτή! Σέ μία οδομάδα, ο Ντέρεκ θά έφευγε γιά τόν Καναδά. Εκεί θά άρχιζε μία νέα ζωή, μία καινούργια καριέρα! Μιά ζωή στερήσεων, γεμάτη κινδύνους, πρωτόγονη, άνάμεσα σέ παγωμένες έκτάσεις, χωρίς καμμία πολυτέλεια, μακριά από τόν πολιτισμένο κόσμο. Θά ζούσε μόνος του, μέ τήν μεγαλοπρέπεια της φύσεως ολόγυρά του! Φρίκη! "Οχι! Χίλιες φορές όχι, προτιμούσε νά πνιχτεί τό αίσθημα της αγάπης της, παρά νά στερηθεί τίς άναπαύσεις της, τίς διασκέδασεις της. Άρκετά είχε ύποφέρει στά νεανικά της χρόνια από φτώχεια και κακορροϊζικία.

—Λοιπόν, "Ιρμα, τί αποφάσεις, θά έρθεις μαζί μου;
 —Αδύνατον, Ντέρεκ! Δέν τολμώ ν' άντικρύσω τή φτώχεια! Τή φοβούμαι, κι' έπειτα ή αγάπη δέν ζή εκεί που βασίλευει ή φτώχεια!

—Η αγάπη μου είνε τόσο μεγάλη, αγαπημένη μου, που θά ξεχνάς τίς κακουχίες, όταν θά σέ κρατώ στήν άγκαλιά μου! Υπάρχει τίποτε δυνατότερο από τήν αγάπη;... Άκούσε τί λέει τό τραγούδι!...

—"Οχι! όχι, Ντέρεκ, μήν έπιμένεις, θά είμαι δυστυχής που θά σέ χάσω, κι' αυτό τό τραγούδι!... "Ω! πόσο τό μισώ!...

—Δέν μ' αγαπάς αλήθεια. "Ιρμα, όπως σ' αγαπώ εγώ... Άλλοιώς θά με άκολουθούσες στήν άλλη άκρη του κόσμου... "Ισως όμως νά σκέπτεσαι νά παντρευτείς τόν Τζών Μπέντιγκ!...

—Δέν ξέρω! άπάντησε ή νέα διαστακτικά. Μιά άγωνία θασάνιζε τή σκέψη της. "Ο Ντέρεκ δέν μπορούσε νά τήν καταλάβει. Η ψυχή της υπέφερε σκληρά μέ τή σκέψη του χωρισμού των, μέ της έλειπε ή ψυχική δύναμη ν' άρχισή πάλι μία ζωή πάλης σ' ένα μακρινό, άγνωστο τόπο. "Αν τουλάχιστον ο Ντέρεκ είχε μία τακτική εργασία, μέ τακτικό μισθό, μπορούσε νά τό άποφασίσει, άλλα έτσι, στήν τύχη! Δείλιαζε, δέν τολμούσε!...

Ενώ τήν συνόδευε ως τό σπίτι της, ο Ντέρεκ της ξανάλεγε μέ παράπονο:

—Δέν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ εγώ, "Ιρμα! Μετά μία έβδομάδα φεύγω και δέν θά με ίδης πιά! Προς τί νά παρατείνω τό μαρτύριό μου! Άς χωριστούμε λοιπόν άπό τώρα!...

Μπροστά στήν πόρτα του σπιτιού της, οι δύο νέοι χωρίστηκαν... *

Κατά τό διάστημα της έπομένης έβδομάδος, ή "Ιρμα πήρε δέκα φορές τό άκουστικό του τηλεφώνου στό χέρι της, μέ τόν σκοπό νά πη στόν Ντέρεκ ότι μετανόησε, ότι δέν μπορούσε νά ζήσει χωρίς αυτόν, ότι θά τόν άκολουθούσε. Μά, τήν τελευταία στιγμή, κοντοστεκόταν άναποφάσιστη και άνέβαλε γιά τήν έπομένη. Είχε φθάσει ή παραμονή που θά έφευγε ο Ντέρεκ. Μελαγχολική και συλλογισμένη ή "Ιρμα καθόταν μόνη της, όταν τό κουδούνισμα του τηλεφώνου τήν έκανε νά πεταχτεί όρθιή και μέ λαχτάρα. Μέ τήν έλπίδα πως ήταν ο Ντέρεκ, έτρεξε στό τηλεφώνο. Άλλά δέν ήταν ή φωνή του Ντέρεκ. "Ήταν ο Τζών Μπέντιγκ, ο όποιος τήν άκούσε νά πάνε στό ντανσινγκ και νά δειπνήσουν μαζί.

Χωρίς νά σκεφθεί περισσότερο, ή νέα δέχτηκε.

—Νά είσαι έτοιμή στίς έπτάμιση, "Ιρμα, είπε ο νέος. Θά περάσω νά σέ πάρω μέ τό

Η "Ιρμα πετάχτηκε, μέ τήν έλπίδα πως της τηλεφωνούσε ο Ντέρεκ...

αυτοκίνητό του.

Η "Ιρμα ντύθηκε μ' ένα χαριτωμένο φόρεμα, έβριξε μία τελευταία ματιά στόν καθρέφτη της και ίκανοποιημένη μέ τήν ξανθή ώμορφιά της, μπήκε χαρούμενη και κάθισε μέ άπόλαυση στό πολυούιο αυτοκίνητο του Μπέντιγκ, που είχε πάει νά τήν πάρει. "Ο Τζών ήταν χαριτωμένος νέος, είχε όλες τίς χάρες και κάθε νέα θά ήταν εύτυχής νά κάνει έναν τέτοιο γάμο. Κι' όμως, όταν ο Τζών τή φίλησε κι' άπαλά κάρφωσε άπάνω στό στήθος της ένα υπέροχο λουλούδι, που τό χρώμα του ταίριαζε μέ τήν τουαλέττα της, ή "Ιρμα τόν ευχαρίστησε, χωρίς νά νιώσει τό γλυκύ εκείνο αίσθημα που της έδινε τό φιλή το Ντέρεκ.

Τό δειπνο που παράγγειλε ο Τζών ήταν λεπτό, έκλεκτό! Η "Ιρμα όμως, μέ τή σκέψη γεμάτη από τόν Ντέρεκ, έφαγε άνερκετα, χόρεψε χωρίς κέρι κι' ήταν όλο τό θράδυ μελαγχολική. Και ξαφνικά, εκεί που άνύποπτη κύτταζε τό ζεύγη που χόρευαν στή σάλα, ο Τζών έγειρε κοντά της και της ψιθύρισε σ' αυτή:

—"Ιρμα, θά με παντρευτείς;
 —Μά... Τζών! τραύλισε ή νέα, σέ συμπάθω πολύ, μά ξέρεις, δέν σ' αγαπώ άρκετά γιά νά γίνω σύζυγός σου!

—Τό θεωρείς άπαράτητο γιά νά εύτυχής κανείς στό γάμο, ν' άγαπήσει κανείς παράφορα... ρομαντικά;
 —Αυτό άναρωτιέμαι κι' εγώ, απάντησε ή νέα. Άλλά γιά νά είμαι ειλικρινής μαζί σου, πρέπει νά σοι πω πως αγαπώ κάποιον άλλον.

—Τό μάντευσά! Και αν δέν άπαύωμαι, αυτός ο άλλος άναγκαίει αύριο γιά τόν Καναδά.

—Ναι! Και ξέρεις, Τζών!... Είμαι δειλή! Δέν έχω άρκετό ψυχικό σθένος! Φοβούμαι τή φτώχεια! Και... άρνήθηκα νά τόν άκολουθήσω!...

—Η φτώχεια είνε φριχτό πράγμα, φαντάζομαι! είπε ο νέος συλλογισμένος. Άλλά μαζί μου, αγαπημένη μου, δέν θά τή νιώσεις ποτέ. Σ' αγαπώ, "Ιρμα, κι' ο σκοπός της ζωής μου θά είνε νά σε κάνω εύτυχισμένη!... "Ισως μέ τόν καιρό μ' άγαπήσεις!

—"Ισως! Μά έπρεπε νά σοι πω τήν αλήθεια!...

Ο Τζών τήν συνόδευε ως τό σπίτι της. "Όταν τήν άποχαίρεται, ήταν άρραβωνισμένος. Στό χέρι της νέας έλαμπε ένα περιόμοιο μονόπετρο διαμάντι. Η θυσία της αγάπης της είχε συντελεσθεί. Τήν περίμεναν πλούτη και καλοπέρασι!...

Τό ταξείδι του γάμου των πλοιάσε στό τέλος του. Δυό μήνες τώρα ταξίδευαν στά ώραιότερα μέρη του κόσμου. Περιούσαν από τό χάρος, που ή "Ιρμα χρόνια άνηρείου, ταν νά τίς έπισκεφθεί. Και νά που τίς διενερούσε και κομψές τουαλέττες, μ' ένα πολυούιο αυτοκίνητο στή διάθεσί της, μέ οπέροχα κοσμήματα, ή "Ιρμα ήταν ή πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Η ελπίδα νά τόν Ντέρεκ έσθυνε σιγά-σιγά, μέσα στή ζάλη των άπολαύσεων του πλούτου. Κι' όμως! Κάτι έλειπε από τήν εύτυχία της!

Είχαν περάσει από τήν Ριθιέρα, πήγαν στή Βενετία και έφθασαν στή Νεάπολη. Και μία μέρα που βρισκότουσαν σά έρείπια της Πομπηίας, καθισμένοι άπάνω στός γκορεμισμένους σπονδυλούς μιάς κολώνας, ο Τζών άναγκάστηκε, μέ βαθύ πόνο πυχής ν' άναγνωρίσει ότι είχε άποτύχει στή προσπάθειά του.

—Δέν μ' αγαπάς, "Ιρμα! είπε μέ παράπονο.

—Άλλά, Τζών! Υπήρξε ειλικρινής μαζί σου! Ποτέ δέν είπα πως σ' άγαπώ! Υπήρξε αδειλή! Μία έλεεινή, ειλίη και ένοιαστρια γυναίκα!... "Ήθελα τήν πολυτέλεια τήν καλοπέρασι! Τά έχω αυτά! Δέν μπορούμε ν' άπαιτήσουμε από τή ζωή νά μας δώση όλα! Σέ συμπάθω πολύ, Τζών! Κι'...

—Ναι, μά αυτό δέν λύνεται άγάπη! Κι' αν έδώ, σ' αυτό τό υπέροχο περιβάλλον, άνάμεσα σ' αυτό τό πικραμένο μεγαλείο, δέν έμαθες νά μ' αγαπάς, τί θά γίνη άν έγώ; "Α! τί γλυκειά που είν' ή αγάπη! γότερα! "Α! τί γλυκειά που είν' ή αγάπη!

—Λυπούμαι, Τζών, κατάκαρά! Άλλά

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

Τό μεγάλο όνειρο κάθε νέας ήταν πάντα ή άποκατάστασις της. Κοπέλλες φτωχές και πλούσιες όνειρεύονται τόν ιδανικό νυμφίο, τόν σύζυγο που θάρθη μία μέρα νά τίς πάρη, που θά γίνη ο σύντροφος της ζωής των, μέ τόν όποιο θά διατρέξουν μαζί τόν μακρινό και δύσκολο δρόμο του βίου των. Τόν σύζυγον αυτόν άλλες τόν όνειρεύονται και τόν θέλουν άραιο και γοητευτικό, σάν τό βασιλόπουλο του παραμυθιού, άλλες φρόνιμο και ένάρετο, άλλες έργατικό και δραστήριο, άλλες φτωχό, γιά νά δημιουργήσει μόνος του και μέ τή βοήθειά τους μία κατάστασι, άλλες πλούσιο, γιά ν' άπολαύσουν μαζί όλες τίς ήδονές της ζωής, άλλες ξανθό, άλλες μελαχροινό, άλλες ψηλόν, άλλες μέτριον κλπ. κλπ.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

έχοντας ύπ' όψει του τό μεγάλο αυτό όνειρο των δεσποινίδων, τούς άνοίγει από σήμερα τίς σελίδες του, γιά νά διατυπώσουν σ' αυτές :

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ. ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, ΣΥΖΥΓΟΣ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;

Τό «Μπουκέτο» θά δημοσιεύσει τίς άπάντησεις των νεαρών.

δέν φταίω αν ή καρδιά μου είνε θαθεία λυπημένη!

Μία μέρα, ή "Ιρμα δέν αισθανόταν τόν εαυτό της καλά. Καθισμένη στό μπαλκόνι της, άπολάμβανε τήν υπέροχη θέα του κόλπου της Νεαπόλεως, μέ τόν γαλάζιο ούρανό και τήν πιό γαλάζια θάλασσα. Πέρα, μακριά στήν κορυφή του Βελουδίου, μία έλαφρά στήλη καπνού ύψωνόταν μέσα στό σουρούπωμα. Και ξαφνικά ή "Ιρμα κατάλαβε. Ήταν μέρες τώρα που δέν ένοιωθε τόν εαυτό της καλά.

—Θά γίνω μητέρα! είπε στόν άνδρα της. "Εκείνος γονάτισε δίπλα της, και μέ λατρεία, μέ τήν έλπίδα πως τώρα πιά θά είχε εξασφαλισμένη τήν αγάπη της, είπε:

—Είσαι τελείως εύτυχής τώρα, "Ιρμα; "Εκείνη τόν κύτταξε κατάματα. "Επρεπε θέβαια σέ μία τόσο σπουδαία στιγμή της ζωής της νά νιώσει θαθεία τό μεγαλείο, τό άιώνιο μυστήριο της φύσεως. Κι' ή "Ιρμα μέ κρυφό πόνο άσκεπτόταν πόσο άπόλυτη θάταν ή εύτυχία της, αν τό παιδί αύτό έλάμπα τό κεφάλι της. Μά δέν τόλμησε νά μιλήσει. Τό ίκετευτικό βλέμμα του Τζών της έκανε κακό, και μέ τά μάτια γεμάτα δάκρυα, χωρίς ν' άπάντησει, έγειρε τό κεφάλι της άπάνω στό μαξιλάρι, που ήταν δίπλα της...

Πέρασε ένας χρόνος και πλέον. Η "Ιρμα καθόταν σέ μία πολυθρόνα στόν κήπο. Μπροστά της, άπάνω σ' ένα άπλωμένο χαλί, τό κοριτσάκι της έπαιζε μέ τά παιχνιδάκια του. Πέρα, στό βάθος του κήπου, πίσω από τίς άνθισμένες τριανταφυλλίες που σκόρπιζαν ολόγυρά τό γλυκό άρώμα τους, ο άνδρας της έπαιζε τέχνις μ' έναν φίλο του. Η "Ιρμα από κεί που καθόταν άκουγε τίς όμιλίες τους.

Τό μαρό σηκώθηκε όρθο και τρεκλίζοντας, μέ τήν χαριτωμένη ασάφεια της ηλικίας της, άπλωσε τά χεράκια του στή μανούλα του κι' έκανε ένα δήμα μπρός. Η "Ιρμα τ' άρπαξε στήν άγκαλιά της.

—Τί θέλεις τό μαρό μου; ρώτησε.

—Τού-τού-τού! είπε ή μικρούλα δείχνοντας τό γραμμόφωνο, τό όποιο βρισκόταν εκεί κοντά, άπάνω σ' ένα τραπέζι.

—Γλυκό μου παιδάκι! ψιθύρισε ή "Ιρμα και έφίξε τό μαρό στήν άγκαλιά της.

άναγνωστριών του, ή όποιες πρέπει νά είνε :

ΣΑΦΕΙΣ
 ΚΑΘΑΡΟΓΡΑΜΜΕΝΕΣ
 ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΕΚΤΕΝΕΙΣ

Η πέντε έπιτυχέστερες έκ των άπαντήσεων, ή πιό έξυπνες και ή πιό λογοτεχνικά γραμμένες,

ΘΑ ΒΡΑΒΕΥΘΟΥΝ

Η πρώτη έπιτυχής άπάντησις θά πάρη ως βραβείο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Ευρωπαϊκό) ΑΞΙΑΣ 400 ΔΡΧ. ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Η δεύτερα ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ ΑΞΙΑΣ 175 ΔΡΧ ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΑΙ ΕΚ ΤΟΥ κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Η τρίτη ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Ευρωπαϊκής), ΑΞΙΑΣ 150 ΔΡΧ.

Η τετάρτη ΘΑ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Και ή πέμπτη θά πάρη ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΗ. Επίσης θά δημοσιευθούν ή φωτογραφίες των δεσποινίδων που θά βραβευθούν.

Αι άπάντησεις γίνονται δεκτές από σήμερα, θ' άρχίσουν δε δημοσιεύμεναι μετά 2 ή 3 φύλλα, διά νά συγκεντρωθούν έντωμεταξύ άρκετά!

Αι άπάντησεις των άναγνωστριών μας θά εικονογραφούνται καταλλήλως υπό του σκιτσογράφου του «Μπουκέτου» κ. Γ. Γρηγόρη.

Παρακαλούνται ή άγαπητές άναγνώστριές μας νά σημειώνουν στή γωνία του φακέλλου τή λέξη «ΚΑΜΠΑΝΙΑ».

Κατόπιν, άπλωσε τό χέρι της και στήν τύχη πήρε μία πλάκα, τήν έβαλε άπάνω στό δίσκο κι' έβαλε μπρός τή μηχανή.

«Γλυκειά που είν' η αγάπη!... άρχισε τό κομμάτι. Δέν υπάρχει τίποτε ανώτερο απ' τήν αγάπη! Είνε το πιό παλιό και το πιό μοντέρνο αίσθημα!...»

Η "Ιρμα έμεινε άκίνητη. Η ζέση του καλοκαιριού κι' ή γλυκεία μελωδία έκαναν τό παιδάκι νά μάγει, σάν τό πουλάκι κάτω από τίς στερούγες της μόννας του, μέσα στήν άγκαλιά της νεαρής μητέρας. Η "Ιρμα ένοιωθε μία άπέραντη αγάπη νά πλημμυρίζει τήν ψυχή της. Ξαφνικά, κατάλαβε πως αν δέν είχε όρθιόν δυνατό, φυσικό δεσμό που ένώνει ένα ζεύγος, είχε όρθιό κάτι άνώτερο! Ήταν ένα αίσθημα τόσο θαθύ, τόσο άπώλυτο, αυτό που τραβούσε όλο τό είναι της στό μικρό, άδύνατο πλαίσιο, που ζητούσε τήν αγάπη της, τήν αφοσίωσή της, ώστε κατάλαβε εκείνη τή στιγμή πως δέν υπήρχε τίποτε ιερότερο, τίποτε θαυότερο από τήν ολοκληρωτική θυσία του εαυτού της, στό πλαίσιο που κρατούσε μέσα στήν άγκαλιά της. Η ελπίδα του άνδρός, που τόσο τί θασάνιζε, είχε σβύσει και μέσα στήν καρδιά της βασίλευε τό παιδί της!

Σέ λίγο ο άνδρας της πήγε και στάθηκε κοντά της. —Ο Τζέιμσον, της είπε, σοι ζητεί συνάντησι γιατί άναγκάστηκε νά φύγει βιαστικά, χωρίς νά σε χαιρετήσει. Η τότε κούραστηκε:

—Ο Τζών ξαπλώθηκε άπάνω στό ναλί, μπροστά στά πόδια της, γυναίκας του και μέ βλέμμα γεμάτο αγάπη, καμάρισε τό άραιο σύμπλεγμα που είνε μπροστά του.

—Ναι, κούραστηκες, τό χρυσό μου.

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ή νεαρή γυναίκα, άπλωσε τό χέρι της στόν άνδρα της.

Τό βλέμμα τους διασταυρώθηκε θουδό κι' έκφραστικό. Τό γραμμόφωνο εξακολουθούσε νά παίξει τόν ίδιο σκοπό.

—...Γλυκειά που είν' η αγάπη!

—Ναι, είνε... είπε ο Τζών μέ πεποίθησι.

Και κατόπιν πρόσθεσε μέ άπέραντη τρυφερότητα:

—Κι' εγώ που νόμιζα πως άπέτυχά!

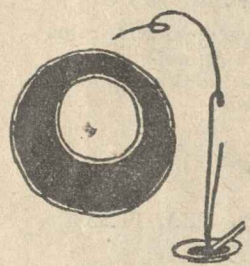
Εκείνη κούνησε τό κεφάλι της και χαμογέλασε:

—"Οχι! ψιθύρισε. Δέν άπέτυχες!

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Από τις Φλέβες στο Φάληρο πρό 43 ετών. Μιά προκήρυξις του Κωνστ. Παρασκευαΐδη πού αναστατώνει το Υπουργείο των Ναυτικών. Οι πέντε κολυμβηταί και ο διευθυντής του ΣΑΠ. Ο συναγεμνός του λαού. Μερικές φάσεις του αγώνος. Ταξιδιάρικα και τα χελιδονόψαρα. Ο Πεπανός και ο Δεκαβάλλας. Ο Πειραιώτης αθλητής. Προς την ξηρά! Η νίκη του Πεπανού και η αποθέωσις του, κτλ.

Ι παρακολούθησαν τους τελευταίους κολυμβητικούς αγώνες του Φαλήρου, που διεξήχθησαν με δση σχεδόν τάξι και ακρίβεια εκτελούνται παντού σήμερα τα θαλάσσια αγωνίσματα, θα είνε περιεργοί να μάθουν τον πρώτο κολυμβητικόν αγώνα στην Ελλάδα και τη φαιδρή διεξαγωγή του, πρό 43 ετών.

Ίδού, λοιπόν, το ιστορικό :

Τ' Αθηνάϊκα φύλλα της 21ης Αυγούστου 1891 έδημοσίευσαν μία έπιστολή του Κωνστ. Παρασκευαΐδη. Εγγράμματι άλλοτε για τον ιδιόρρυθμο αυτόν άνθρωπο, που είχε περάσει όδοιπορικώς όλη την Ελλάδα, είχε ύποστη μυθιστορηματικές περιπέτειες με ληστές, είχε γίνει περίφημος και ο λαός τον άδυναζε «Ο Φιλόσοφος». Στην ύπολοιπή εκείνη εποχή, οι τέτοιου τύπου γινόντουσαν ένδοξοι και θαυμαστοί, περισσότερο από τους συγγραφείς και τους πολιτικούς. Φανταστήτε λοιπόν την συγκίνησι του κοινού, όταν έδιάβασε το ακόλουθο γράμμα :

«Προς τον επί των Ναυτικών ύπουργόν
κ. Κ. Κομουνόδουρον

Επιθυμώ έντός του τρέχοντος Αυγούστου να κολυμβήσω έκ των παρά το Π. Φάληρον ησιδών Φλεβών προς το Νέον Φάληρον, έν άποστάσει περίπου δέκα μιλίων, και εάν εγώ δεν δυνηθώ να φθάσω εις ταύτην, έπιθυμώ να ίδω άλλον έκ των Έλλήνων ναυτικών μάλιστα, έπιτυχάνοντα τούτου, και προσφέρω διά τοιούτον νικητήν κολυμβητήν δώρον δραχμίων έκάτον (100). Έπί τούτῳ, σάς παρακαλώ να συντρέξετε και ύμεις δι' άδείας σας, χορηγουμένης προς τους ναυτικούς, τους θελήσοντας να συγκολυμβήσωμεν, όρίζοντες και την η-μέραν, καθ' ήν πρό της άνατολής του ήλιου πρέπει να μετα-δωμεν εις Φλεβας δι' άτμακάτου της ύπηρεσίας σας, ήτις και να μάς συνοδεύση εις το κολύμβημα.

Ευπειθής
Κων. Παρασκευαΐδης
Δικαστικός άπόμαχος

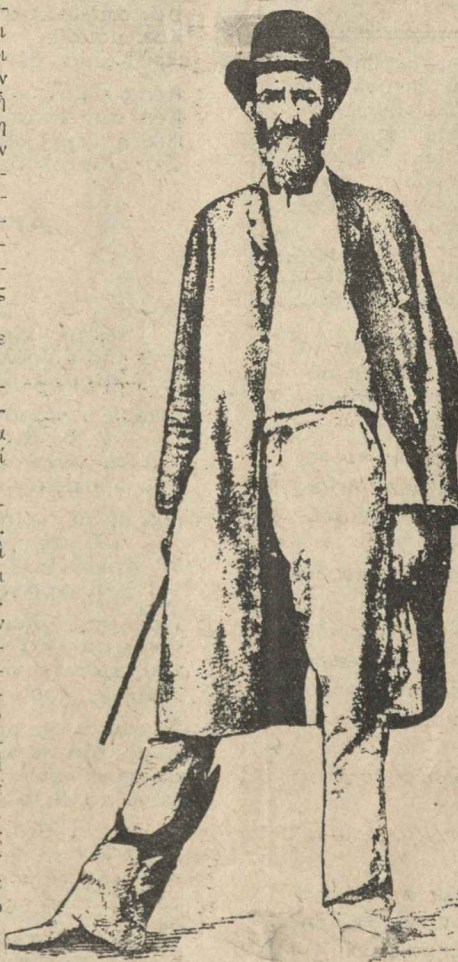
Πώς μπορούσε ο ύπουργός ν' άρνηθί την αίτησι του δημαφιλεστάτου πεζοπόρου και φοβερού κολυμβητή ; Παραχώρησε λοιπόν τη σχετική άδεια και στην πρόσκλησι του Παρασκευαΐδη άπάντησαν τέσσερες άλλοι Έλληνες εθαλασσιάρχοι. Ο αγώνας θα γινόταν στις 25 Αυγούστου, και όλος ο Πειραιές, όλη ή Αθήνα, έτοιμάστηκε να τον παρακολουθήσει. Όλη ή Έλλάς ήταν άνάστατη. Πολλοί μάλιστα ήρθαν και από τις επαρχίες, προάπντον από τις Πάτρας. Από την παραμονή, Σάββατο, άπειρος κόσμος κατέβηκε στο Φάληρο να ίδι τους κολυμβητάς, ξευγντώντας ! Ο Παρασκευαΐδης και οι άλλοι τέσσερες συναγωνιστές έδιναν διαρκώς συνεντεύξεις στους δημοσιογράφους. Ο Όθμος Άννινος έσχεδιάζε τα σκίτσα τους.

—Και δεν φοβάστε τα σκυλόψαρα ; τον ρώτησε σέ μία στιγμή.

—Γιατί να τα φοβηθώ ; άπάντησε ο Παρασκευαΐδης. Μήπως φοβάμαι τους σκύλους, που τρέχουν στους δρόμους λυσσασμένοι ; Έπειτα, όλα είνε τύχη. Μιά φορά θα την πάθω ο άνθρωπος. Τι σήμερα, τί αύριο ;

Τόν κολυμβητικόν αγώνα θα δημόνη ο τότε νεαρός άνθυπολόισαρχος και κατόπιν ναύαρχος Ίω. Βοτανάος, με μία άτμάκατο του «Άλφειού» και μία έξάωπη βάρκα. Τα χαράματα επιβιβάζονται όλοι, δηλαδή οι πέντε κολυμβητές, ο ίατρος κ. Γ. Καρνοφύλλης, ο άδελφός του άβλοπότη Φιλοπόμην Παρασκευαΐδης, διευθυντής του Σ.δηροδόμου Αθηνών—Πειραιώς, και οι δημοσιογράφοι. Η θάλασσα μόλις οντιδώνεται από την αύρα και ή μέ-χοι τών Φλεβών θαλάσσια έκδρομή προημνητά θαυμασία. Θα τους μετέφερε στις Φλέβες ή άτμάκατος, θα τους άρνηε να πέσουν στη θάλασσα και θα τους παρακολουθούσε ως το Φάληρο, για κάθε ένδεχόμενο. Όλοι συγκεντρώθηκαν στην πρύμνη, και τότε ο ένδοσιώδης διοργανωτής του αγώνος Κ. Παρασκευαΐδης, «τείνον τας χείρας προς την θάλασσαν — γράρει το «Άστι» — ηήτοσχεδίασε και άπήγγειλε, με τόν ιδιόζωντα αυτό τρόπον, το έξης περίεργον ύπό πλάνον έπομην τετραστίχον :

Θάλασσά μου χαϊδεμένη,
Έσο συμπαθής, καυμένη.

Ο Κ. Παρασκευαΐδης

Πάρε μας στα κύματά σου,
βγάλε μας στα Φάληρά σου !»

Οι άλλοι έξητωκραύνασαν, ο λαός από την παραλία έξητωκραύναζε, τα πλοία έσφύριζαν, σημαιστολισμένα. Πανηγύρι !.. Και ή άτμάκατος, σέροντας τη βάρκα, φεύγει και διευθύνεται προς τις Φλέβες. Ήταν έφτασαν εκεί, οι πέντε αγωνιστές έβγαλαν τα ρούχα τους.

Τό «Άστι» γράφει :

«Μεταξύ τών ευτάλαστον και άθλητικόν σωματών τών τεσσάρων νε-ρών αντίπαλον, διεκρίνεται ύπερέχον κατά ήμουν μέτρον το Ήρών και νευρώδες του κ. Παρασκευαΐδου σωμα, του όποιου το λάσαν στήθε και ή δασυτάτη ράχις έδιδαν εις αυτόν την όκνη να έλλισσέμεν β ρ α χ ο ν, κατά την φράσιν του ποιητού, έν αντίθεσι προς την ίε-στην και δειλήν φωνήν του, δι' ήν έπιτυγώς έμποιει κανείς να έμψυ-και μέν τρίζες, τρίζες Ήσαθ, ή δέ φωνή, φωνή Ίακωδ β.

Ένας πυροβολισμός δίνει το σύνθημα του αγώνος. Πρώτος πέφτι στη θάλασσα ο Άντώνης Πεπανός. Είνε Πατριός, 28 ετών, ρωμα-λέος, ένκαμπτος, με ώραιο ξανθό μονοκέφα, που το θαμάζουν οι δημοσιογράφοι στις περιγραφές τους.

Δεύτερος πέφτει, κάνοντας τούμπια στον άέρα, ο Ίωάννης Δόντης, 22 ετών, από τη Σμύρνη, ύτάλληλος Λέσχης. Τόν ακολουθεί με γενναί μακροβούτι, ο Ίωάννης Κρητικός, τελειόφοιτος τών Μαθηματικών, Πε-τρινός κ' αυτός, 23 ετών, νικητής σέ διαφόρους άθλητικούς αγώνες με κορμί σαν άρχαίου Άντινόου.

Τέταρτος βουτάει ο Κων. Παρασκευαΐδης, 51 ετών.

«Και τόν άτρώμικτον τούτον άνδρα τόν ένένηνον ή πόλις των Πα-τρών. Κατά την στιγμήν της καταδύσεώς του, ο άδελφός αυτού κ. Φι-λοπόμην σταυροκοπείται και κάτι ψηθάζουν τα χείλη του».

Τελευταίος πηδάει στη θάλασσα ο Άριστ. Δεκαβάλλας, Πειραιώτης, μέλος του «Ομήλου των Έρετών», 21 ετών, φοιτητής της Νομικής, έ-ριστος κολυμβητής.

Κάθε φορά που έφευγε ένας από τους αγωνιστάς, έκείνοι που ήσαν στην άτμάκατο τόν χειροκροτούσαν και τόν ένεδράζονταν. Και ο άν-νας άρχίζει. Οι πέντε αγωνιστές είνε άλειμένοι με έλαια, ηστικά και άιπνοι από την περασμένη νύχτα. Ο Βοτανάος έξετάζει τη θερμοκρασία της θάλασσας. Είνε 21 βαθμών Ρεωμύρου. Ο ήλιος προβάλλει. Οι γλάροι τών μερών έκείνων, άσπνήστοι, από τέτοιας έ-σκεπτες, στροβιλίζονται λίγο έπάνω από τα κε-φάλια των κολυμβητών, κ' έπειτα όρμουν κατα-νω τους, μη τολμώντας όμως να τους πληρώσουν.

—Φιλάξου, Γιάννη !.. άκούγονταν σέ κάθε έ-φοδο γλάροι ή φωνή του Πεπανού στον άερα, θούητα συμπλοήτη τον Ίω. Κρητικό.

Έχουν περάσει δύο ώρες, άφύτον οι αγωνισ-τέςσαν στη θάλασσα. Ο Πεπανός, πάντοτε πρό-τος, προχωρεί με τόν Κρητικό και τόν Δεκαβάλλα. Σέ άπόστασι μισού μιλίου ακολουθεί ο Δόντης και πέρα, προς τις Φλέβες, σέ άπόστασι ένός μί-λιου, διακρίνεται ή βάρκα που ακολουθεί τόν Πα-ρασκευαΐδη.

—Θέλεις τίποτα ; Θέλεις ρούμι ; ρωτούν οι έ-της άτμακάτου τόν Πεπανό.

—Όχι ! Θα φτάσω έτσι στο Φάληρο, άπαντί-έκείνος.

—Επεί ο Άντώνης ;

—Σύ θέλεις, Κρητικέ ;

—Όχι.

—Ούτ' εγώ, λοιπόν !..

Η ώρα είνε 7. Ο Δεκαβάλλας ζήτη ρούμι και κολυμπώντας πίνει από το μπουκάλι που τόν δόνη.

Ο Πεπανός φαίνεται άκούρατος. Προχωρεί πάν-τοτε με την ίδια ταχύτητα, άλλότως στυγία γρή-γορα κολυμβάει.

Ο Φιλοπόμην Παρασκευαΐδης βρίσκεται στην άτμάκατο, που πηγαίνει από τόν ένα κολυμβητή στον άλλο. Ο άδελφός του όμως, με τα 51 χρόνια του, μένει πάντοτε πίσω, και ο Φιλοπόμην, άγνο-ντας, συγκαταμμένος, έκτενει τώρα τόν Πεπανό να μείνι κ' αυτός, να πίνε όλοι μαζί, ώστε να τους παρακολουθούν όλοις.

—Αδύνατον, άπαντά ο Πεπανός, γιατί εγώ έ-χω διατρέξει διάστημα που ο άδελφός σας μένει μετά δύο ώρες θα κατορθώση να κάνω...

Τότε ο Φιλοπόμην, φοβόμενος για τη ζωή του

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

αφελού του, ταράζεται, θιμώνει και φωνάζει. Θιμώνει όμως και ο Πε-πανός, με όλο του το δόνη :

—Άφήστε με στην τύχη μου και στις δυνάμεις μου, κύριε ! Δεν έχω ανάγκη από την προστασία σας !..

Αλλ' ο διάλογος αυτός, κατά τη γνώμη όλων, ζημιώνει τόν κολυμβη-τή, γιατί τόν ταράζει. Έκείνη τη στιγμή φανερόντονα άξανα δυο δελφίνα και διευθύνονται στους δυο προπορευόμενους κολυμβητές. Βου-τούν τα δελφίνα και πάλι φαίνονται, με τη γυαλιστερή ράχη τους, σαν έξοργισμένα κ' αυτά, γιατί οι άνθρωποι ήρθαν να διαμαρτυρηθούν τη θαλάσσινη βασιλεία τους. Ένα κοπάδι χελιδονόψαρα, ταρασόμενα, βγαίνουν πανσπερτιά από τη θάλασσα και πετώντας ένα μέτρο ψηλά, αλλοιώνουν τόν άέρα σέ μακρά σειρά. Μά ο Πεπανός φωνάζει στον συναγωνιστή του :

—Κύττα, Δεκαβάλλα, δελφίνα !..

Και κείνος, καλωπιούζοντας με τ' όνομά του :

—Τά καθάλλω και πάω σαν τόν Άρίωνα !..

Ο Φίλ. Παρασκευαΐδης βρόσκεται σέ άγανία.

—Δέν έχουμε καρό ! φωνάζει έξάλλος. Ο άδελφός μου έμεινε πολύ πίσω, θα πηγί...!

Και ή άτμάκατος διευθύνεται πίσω, να συναντήσει τόν γεροντώτερο από τους συναγωνιστές, που έχει μένει ως δυο μίλια πίσω από τόν Πεπανό. Ο Κωνστ. Παρασκευαΐδης έχει παραπληγή και πλείε πολλή προς δυνάμεις. Μόλις έχει φτάσει στο άκρωτήριο Κάβορας, ένδι οι δυο πρώτοι βρίσκονται κοντά στα δυο μικρά νησάκια που είνε στην Άλκιδα Άκρω. Ο Κωνστ. Παρασκευαΐδης κολυμπά άνόσκελα, άν και είχε δη-λώσει ότι δεν θα χρησιμοποιήσει τόν τρόπο αυτό. Ο άδελφός του τόν καττάζει με φανερή συγκίνησι.

—Φιλόσοφε, πώς είσαι ; τον ρωτάει με στοργή.

—Καλά πάμε.

—Δέν θέλεις τίποτα ; Λίγο ρούμι, λίγη σοκολάτα ;

—Όχι !.. Όχι !..

—Μά πάρε, έπιτέλους, κάτι !..

Και τόν προσφέρει ένα ποτήρι ζουμί.

Ο κολυμβητής πίνει, αλλά μόλις το κατορθώνει. Σέ χειρότερη όμως κατά-στασι είνε ο Ίω. Δόντης, ο Σμυρνιός. Αρμόνει ότι εγκαταλείπει τόν αγώνα.

—Κράται ! διατάζει ο κυβερνήτης της άτμακάτου, να βγάλουμε τόν Δόντη.

—Έναν δόδο ν' ούτ' α τ' ο να φέρου-με, λέει ένας άλλος.

Γελούν όλοι. Γέλαει κ' ο ίδιος ο Δόν-της, πάνεται από το σχοινί και βγαίνει από τη θάλασσα. Είνε ή ώρα 9 και 25'.

Έμεινε στο νερό τρεις ώρες και 50 λε-πτά. Δεύτερος ζητάει να βγί ή Κρητι-κή. Αυτός έμεινε στη θάλασσα τέσσερες ώρες. Τρίτος παρατεί τόν αγώνα ο Δε-καβάλλας.

Η άτμάκατος προχωρεί και συναντά τόν Πεπανό. Τόν δίνουν ένα κομμάτι σοκολάτα. Πέφτει άνόσκελα και την τρώει αφέλεστατα, σαν ν' άνασταύε-σε με μαλακό κρεβάτι.

Όταν ζήτησε νερό, τόν έδωσαν, άντι ποτη-ριού, μία μικρή στάμνα βάρους τριών δακόνων με το νερό. Ο Πεπανός στάθηκε όρθιος στη θάλασσα. Με το ένα χέρι έσπρωχνε τα κύματα, με το άλλο, σπρώχνοντας τη στάμνα, έπαιε άχρότητα. Έπειτα χαφέρισε, βούτηξε και άπειρακινήθη από την άτμάκατο...

Στις 10 και 9' φάνηκε από μακριά να έρχεται όλοταχός προς την άτμάκατο ή βάρκα που συνόδευε τόν Παρασκευαΐδη. Μετά 20 λεπτά συναντήθηκε με την άτμάκατο. Μέσα στη βάρκα κείτονταν, πεσμένοι σέ βαθύ ύπνο, ο Κ. Παρασκευαΐδης, με το κεφάλι τυλιγμένο σέ πετσέ-τα και το σώμα σκεπασμένο με κουβέρτα. Φαίνεται έξηντλημένος. Μό-νος τώρα πειά ο Πεπανός, άμυλητος, με το βλέμμα φλογερό, έξακολου-θεί να κολυμπά με ά π λ ο τ έ ς, διευθυνόμενος στο Νέο Φάληρο. Τόν θαμάζουν όλοι, και περισσότερο οι Ύδραίοι ναύτες της άτμακάτου.

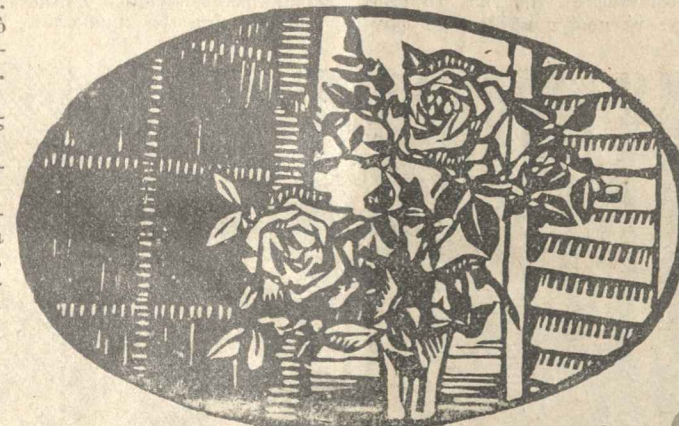
—Μαρόδο, Πεπαné !.. Έσύ 'σαι τόν ντελερίν !..

Και ο Πατριός άθλητής τού κύματος διευθύνεται άκατάβλητος στη στεριά και όλοένα πλησιάζει. Άπειρο πλήθος τόν περιμένει. Κόσμος πολλός με βάρκες έχει βγί να τόν προϋπαντήσει. Η προσημαία μεση-ρηάζει από τα πλήθη. Μαντήλια σείονται, σημαίες... Η λαχή του έν-δοσιασμένου κόσμου φτάνει στ' αϊτιά του άλκιμου κολυμβητή και τόν ήμεραρίζει. Έγστερ' από λίγη ώρα, ο Πεπανός, με τις τελευταίες γεν-ναίες ά π λ ο τ έ ς, φτάνει στην άμμουδιά, βγαίνει έξω και άρπάζεται από τους συγκεντρωμένους Πατριούς, που είνε έξορτασμένοι άπ' τη χαρά τους. Η σφαιριχτές τών πλοίων, ή ζητωκραυγές τού λαού, χαί-ρετίζουν τη νίκη του Πεπανού, που οι φίλοι του τόν σηκώνουν στα χέ-ρια, σαν άρχαίο Όλμπιονέκη.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Δέν είνε θαρραλέος έκείνος που ζητάει τη λύ-τρωσι στο θάνατο, άλλ' έκείνος που μπορεί και πα-λείει με τις δυστηγίες, που τόν χτυπάνε στη ζωή του.

Σενέκας

είδων μυγών.

—Οι έπιστήμονες τών εργαστηρίων του Πανεπιστημίου Μάκ Γκιλλ, στο Μόντρεαλ του Καναδά, κατορθώσαν να παραγάγουν πατάτες, ή όποιες 'έν πε-ριέχουν διόλου άμυλον.

—Σύμφωνα με τους ύπολογισμούς όν επιστημόνων, ένα πλοίο - ροικέτα, να νά φτάσι στη Σελήνη και να έπι-τρέψη κατόπιν πίσω στη Γη, πρέπει να ηαθέτη 20.000 τόνους καυσίμου ήλης και να ζυγίξη τουλάχιστον 40.000 τόν-νους.

—Οι δικασταί, οι όποιοι έδίκασαν τόν Σοκράτη, τόν ύποχρέωσαν — ως γνω-στόν — ν' αυτοκτονήση. Τί ίδιο έκανε κ' ο Χίτλερ στους πρώην συναγωνιστάς του ; Τους...αυτοκτόνησε !

—Νά, όμως, που την μέθοδο αυτή της τιμωρίας την έφαρμόζουν και οι Να-ζιάς, με φυλή ύθαγενών του Άσσια των Ίνδιαν.

—Όποτε λίγο, ούτε πολύ, τούς καταδικαζόμενους από τα δικαστήριά τους σέ θάνατο, οι Ναζιάς τους ύποχρεώνουν ή να ανιγούν ή να σά-σουν το κεφάλι τους, με τα ίδια τους τα χέρια !..

—Μία φυλή Ίνδιαν της Άμερικής, οι Ναβόζες της Άριζόνας, π-στεύουν ότι αν άπαιήσουν μία κομμάτιλη γυνάικα, παρορμή κίλλισα να τυφλωθούν.

—Όλοι οι Ένοχοι μιας τοιματωσίας, στην πόλη Μπρέλια της Ίτα-λίας, έξαναγκάζονται από τόν ιδιοκτήτη τους να γεννούν παιδιά, το ένα πάνω στ' άλλο.

—Με τόν άρχαίο, δηλαδή, ένός απέμνη στον κόσμο, οι γυνείς του γλυτώνουν τούς νοίκια και το νεογέννητο λαμβάνει από τόν γενναίο-δορο ιδιοκτήτη ένα κομμάτι γατάκι, μέσα στο όποιο ύπάρχει ένα χρυσό μενταγιόν με την εικόνα του Χριστού.

—Έξω από την Αισσαβάνα ύπάρχει ένα κοριό, δοκιμάζόμενο το «Χωριό της Μακροζωίας».

—Τόν περασμένο χρόνο στο χωριό αυτό πέθαναν μόνο τέσσερες κά-τοικοι, στην προσημαμένη ήλικία τών 115 ετών ο ένας και 104, 101 και 100 χρόνων οι άλλοι.

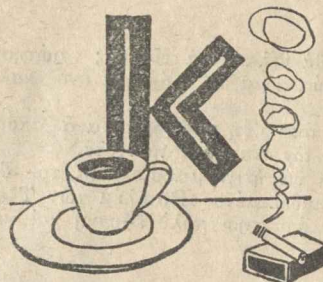
—Τό πιο σπάνιο είδος πεταλούδας, είνε ή πεταλούδα άστράκια Άντι-μάχας.

—Μία άποστολή έντομοκόλων στην Κεντρική Άφρική, να νά βαψ-και ν' άποκτήση ένα τέτοιο είδος πεταλούδας, έδόθηκε 4.000 λίρες, αλλά δυστυχώς δίχως κανένα αποτέλεσμα.

—Σ' ένα από τα δέκατα μιας γεωγραφικής πόλεως, στη Βιργίνια, μο-ρούν οι κάτοικοι να παρασκευάζουν μία παρτίτσας, δώδεκας στο τα-μείο ένα...παρτίτσα ! Για τήν κατόρθωσι του αυτό ο Χόος χρειάστηκε δυο χρόνια συνεχούς έργασίας.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Αι σου είπε ποιά είνε η δουλειά; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο άνθρωπος με το ευρισμένο κεφάλι.
—Βέβαια!... απάντησε περήφανα ο ώχρος νέος. Μου είπε ότι πρόκειται να «βάλουμε μια σανίδα»...
—Και τότε θα γίνει αυτό;
—Απόψε. Θα σε περιμένη στις έντεκα, κοντά στο νοσοκομείο του Γκρήνβιτς, όπου πρέπει να πιάς μαζί με άλλους ξέ. Εκεί θα σου πη που θα πιάς να ζητήσεις.
—Και... σου έκανε, μήπως, λογο για πληρωμή, Τίτο;
—Ναι... Το κέρδος μας θ' είναι 200 λίρες!
—Περίφημα! φώναξε ο άνθρωπος με το ευρισμένο κεφάλι. Με ένα τέτοιο ποσό μπορούμε να κάνουμε να κολυμπήσουν όχι μία, αλλά πολλές «σανίδες»!

Και αποτεινόμενος σ' όλους τους συμμορίτες, άρχισε να τους λέει:
—Φίλοι, καθώς καταλαβαίνετε και μόνοι σας, η τύχη μας θ' αλλάξει. Τη στιγμή αυτή άκουσθηκε άξαφνα από πάνω τους ένα δυνατό «κράκ». Τι είχε συμβεί; Τα σασπιμένα δοκάρια της στέγης έσπασαν, από το βάρος του Χάρρυ Ταξόν, που χε σκαλώσει κει πάνω, και πριν προφτάσουν οι συμμορίτες ν' άστρα-χτητούν, δέχτηκαν κατακέφαλα ένα σωρό παληοσανίδα και μα-ζύ μ' αυτά και το Χάρρυ, που ήταν, όπως είπαμε, μεταμφιεσμέ-νος σ' εφημεριδοπώλη!

—Διάβολε!... Μωρέ τι έπρεπε απάνω μας! φώναξε πρώτος ο Μπώμπ, κατα-ζαλισμένος απ' το τρομερό βάρος που δέχτηκε το ευρισμένο του κεφάλι.
Ο Χάρρυ δεν είχε πάθει απολύτως τίποτε πέφτοντας. Έμεινε όμως εξα-πλωμένος ανάσκελα, προσποιούμενος το λιπόθυμο.
—Α! Ένας εφημεριδοπώλης! φώ-ναξε ένας απ' τους συμμορίτες.
Και συγχρόνως τινάζε μια γερή κλωτσιά στον «ουρανοκατέβητο» νέο.
—Είπε σπιούνος! φώναξε κάποιος άλλος, άρπάζοντας το Χάρρυ από το σέαρο.
Μόλις είδε τον μετεμφιεσμένο σ' ε-φημεριδοπώλη εξαστεχνή αστυνομικό, ή Μπέτσι φώναξε:

—Σύντροφοι, αυτός είναι εκείνος που με παρακολουθούσε! Σπάστε τον στο ξύλο! Θυμάμαι καλά, ότι τον είδα στη γωνία του σταθμού Μπλάκουαλλ!

Στα λόγια αυτά της ώρας του Ου-άιτελσάπελ, δέκα Σανδιμπάμεν ρίχτηκαν επάνω στο Χάρρυ. Η γροθιάς κι' η κλωτσιές έπεφταν σαν χαλάζι σ' όλο το σώμα του άτυχου νέου, ο οποίος για τίποτε άλλο δεν έφρόντιζε, παρά πως να προφυλάξει το πρόσωπό του.

—Σταθίτε! φώναξε στους αιμοθόρους συντρόφους του ο Μπώμπ, ύστερα από λίγες στιγμές. Πρέπει να τον ανακρίνουμε. Κι' αποτεινόμενος στον ευλοφορτωμένο αίχμαλώτό τους, τον ρώτησε με απειλητικό τόνο:

—Πές μας γρήγορα, ποιος είσαι!... Γιατί είμαι αίγουρος, ότι δεν είσαι εκείνος που προσπαθείς να φανείσαι!...
—Ποιος είναι ο ναύτης του «Καναδά»; του φώναξε κι' η Μπέ-τσι. Πές το μας. Μη κάνης πως δεν τον ξέρεις!...

Ο νεαρός αστυνομικός όμως δεν έβγαζε τιμωυδιά. Τότε ο Τίτος ο φθισικός, τον πλησίασε και του είπε:

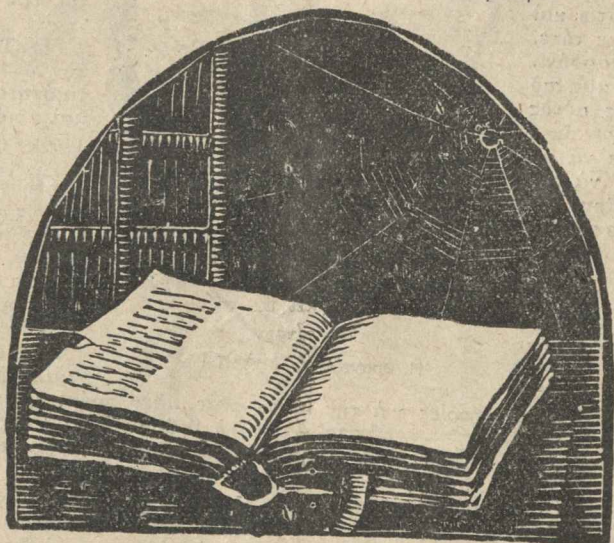
—Πές μας ποιος είσαι και τί ήθελες εκεί πάνω!... Μίλησε πριν το μετανιώσης!

—Θα το πληρώσης αυτό που έκανες! φώναξε στο Χάρρυ ε-νας κοκκινωτρίτης. Όποιος δεν είναι δικός μας και μπαίνει εδώ μέσα, δεν θ' ανίγει πειρά ζωντανός.

—Ας τε τα λόνια, παιδιά! φώναξε ο Μπώμπ. Για να μη μι-λάη, θα πη πως είναι άνθρωπος της αστυνομίας. Λοιπόν, άσπάξτε τον και ρίξτε τον στο ύπόγειο. «Αν κάνουμε να κολυμπήση μια «σανίδα» παραπάνω, δεν χάθηκε ο κόσμος!...» Εμπρός!...

Ο Χάρρυ, μόλις άκουσε τη διαταγή αυτή, έκανε να τρέξη προς την πόρτα, αλλά πριν κάνει ένα βήμα, τον άρπαξαν τρεις κτηνώδεις «Σανδιμπάμεν» και τον έσυραν μπροστά στο ανοιγ-ια μιας κατακακτής, την μυστική πόρτα της οποίας είχε ανοί-ξει έντωμαξύ ένας απ' τους συντρόφους τους.

—Κατεβάστε τον! ούρλιαξε άφρίζοντας απ' τη λύσσα του ο Μπώμπ.

Μπώμπ. Κατεβάστε τον! Δεν έχουμε καιρό να πολυλογα-στούμε για έναν παληοπώλη!

Οι τρεις κακούργοι, μόλις άκουσαν την τρομερή διατα-γαγή του αρχηγού τους, άναγκασαν, με σπρωξές και γρο-μάτα, τον Χάρρυ να κατεβή την σαραβαλισμένη και μαρ-σμένη ξύλινη σκάλα της κατακακτής και κατόπιν άρρα-γμένη από πάνω του με κρότο το σκέπασμά της.

Ο Χάρρυ Ταξόν, αφού έμεινε κάμποση ώρα δράση στο λευταίο σκαλοπάτι της θρωμής και ύγρης εκείνης σκα-λινής, κάπως από τη μεγάλη του ζάλη κι' άρχισε να έρ-ρε το μέρος στο οποίο τον είχαν ρίξει οι άπαίδιοι «Σανδιμπά-μεν» Βρισκόταν σ' ένα κατασκότεινο, υγρό και θρωμένο δω-μάτιο, το οποίο έφτανε ως την όχθη του Ταμέσας. Η πλευρά του οποίου προέ τον ποταμό ήταν καγκελλόφραξη από έ-πάνω μέρος και από τα σίδερα της φυλακής του ο νεαρός συντομικός μπόρεσε να ιδή, κάτω από το όχρη κι' άδύο-φως του φεγγαριού, τα θολά νερά του μεγάλου ποταμού. Σ' θέαμα αυτό, η καρδιά του σφίχτηκε από το φόβο του και δοκίμασε να λυγίση ένα-δυο κάγκελλα, αλλά μάταια αν-νίστηκε. Τα σίδερένια κάγκελλα ήταν χοντρά και καλά σ-ριγμένα στη θέσι τους.

Τότε ο Χάρρυ σκέφτηκε τον φίλο του εφημεριδοπώλη σ-φοδρίς συνθηματικά.

Πέρασαν λίγες στιγμές ήσυχίας και μετά άκούσθηκε το σ-υνθηματικό σφύριγμα.

—Α!... άπωσε ένα στεναγμό χαρούμενο ο Χάρρυ. Ο Ούι-λντ δεν έφτανε! Υπόλαβε έλπίδα να σωθώ!...

Κι' όταν σ' ένα είδε τον μικρό του φίλο αντίκρυ στον το-μεση, του έγνεψε:

—Ούιλλυ, πέσε μπρούμυτα και λα δώ!

Ο καγκελλόφρακτος τοίχος του ποταμού, στο οποίο θρισκόταν ο Χάρ-ρυ, ήταν ένα μικρό τμήμα ενός ε-γάλου οδοσποράντη. Κι' ο Ούιλλυ, νιά να σπάση στα κάγκελλα της λακκής του φίλου του, έπρεπε να πε-ράσει πάνω σ' έναν στενό τοίχο.

Τό ήταν όχι μόνο δύσκολο, αλλά και επικίνδυνο, γιατί ο τοίχος ήταν γε-λασμένος σ' πολλές ιερές και νε-ραά του ποταμού πλήθειαν άλματα.

Και δεν θέλανε παρά μόνο δυο-τρεις σπινθαίρες για να τον έρπεσαν.

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

—Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός! Αρχισε λοιπόν, ο τοιμυός μικρός!

(Ακολουθεί)

Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΛΙΜΑΝΙΩΝ

ΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ», ΤΟΥ ΑΜΒΟΥΡΓΟΥ

Ένα έβράδυ στο «Πράσινο Παγώνι». Τα «Μεγάλα Καπέλλα» κι' οι έγκληματίαι του Άμβούργου. Οι παντοδύναμοι «γκάγκ-στερς» κι' η έξαγερές της χάριτες. Ο «Αλ Καπένε της Γερμανίας». Η επίσημη δεξιώσεις των κακοποιών. Το «παιγνίδι του μαντηλιού», κλπ. κλπ.

Ο Άμβούργο, όπως όλα τα μεγάλα λιμάνια της Ευ-ρώπης, έχει κι' αυτό τον υπόκοσμό του, ένα επικίνδυνο «συναφι» κακοποιών, τρομερών λαθρεμπόρων και γκά-γκστερς. Όταν πάτησε το πόδι μου στην προκυμαία του, έχασα τη βαλίτσα μου, χωρίς κι' εγώ να κατα-λάβω με ποιά τρόπο μου την πήραν. Στον πρώτο α-στυνομικό που συνάντησα, θέλησα να παραπονεθώ για το θάσος των λωποδυνών του Άμβούργου. Θέλετε μήπως να σας πω τι μου απάντησε; Όριστε:

—Να είμαστε ευχαριστημένοι, μου είπε, που δεν σας έλεφαν και το πορτοφόλι σας. Οι κακοποιοί μας είναι πολύ τολμηροί κι' επικίνδυνοι. Καλά θα κάνετε λαπόν να προσέχετε περισσότερα...

Κι' άπομακρύνθη, σάν να μην είχε συμβη τίποτε. Άγα-νακτιμένος χώνηκα μέσα σ' ένα λαβύρινθο λασπομένων και σκοτεινών δρόμων, ζητώντας να βρω το μάρο «Πράσινο Πα-γώνι», όπου με περίμενε ένας παλιός συμφοιτητής μου, ο Άντον.

Παν-το έβλεπα όμορφες γυναίκες, που μου χαμογελούσαν, όμορφες και άνθρακες με παραμορφωμένα πρόσωπα από το αλκοόλ. Λίγος να το θέλω, είχα πέσει στην «καρδιά» του Άμβούργου, στη συνοικία των γκαγκστερς, που βρίσκεται μεταξύ της «Κοντράνγκεργκ» και της Σμιονατράσε.

Το «Πράσινο Παγώνι» ήταν ένα υποπο κέντρο, στολισμένο μ' ά-γανες, χοντρά σκονιά και μεγάλες χελώνες. Η άριστες του διατη-ρούσαν ακόμη τα ίχνη μιας περασμένης όμορφης και τραγουδούσαν με σαμαμένες φωνές, από τις καταχρήσεις, διάφορα λαϊκά τραγούδια. Σε μια γωνιά του είδα τον παλιό συμφοιτητή μου να πίνει ήσυχα το ουίσκι του. Μόλις μ' αντίκρινε, μου έσφιξε χαρούμενος το χέρι και με ρώτησε:

—Τι νέα, Λούις; Έχουμε τόσον καιρό να ιδωθούμε. Μαθαίνω ότι έργάζεσαι καλά.

—Κι' εσύ;

—Ο Άντον χαμογέλασε αινιγματικά και μου έδειξε το πορτοφόλι του, γεμάτο λεπτά.

—Κληρονομήσεις κανένα θεό σου; τον ρώτησα κατάληπτος.

—Όχι.

—Μήπως κι' εσύ έγινες γκαγκστερ;

—Σ' αυτή την ερώτησή μου, ο φίλος μου πετάχτηκε από τη θέσι του και μου είπε θυμωμένος:

—Βούλωσε το στόμα σου. Δεν βλέπεις λοιπόν τα «Μεγάλα Καπέλλα»; Και δίχως να μου δώσει καμιά άλλη εξήγηση, με τράβηξε από το χέρι και βγήκαμε στο σκοτεινό δρόμο.

—Ποιά είναι αυτά τα «Μεγάλα Καπέλλα»; τον ρώτησα.

—Οι πιο άσπονδοι εχθροί μας. Είναι οι εχθράτες των ναυπηγών του Άμβούργου, που έχουν κρηίξει έναν εξοντωτικό πόλεμο κατά των γκα-γκστερς. Τους σκοτώνουν, δίχως να σνλ-λαμβάνονται από την αστυνομία.

—Και γιατί;

—Γιατί οι γκαγκστερς ποτέ δεν τιμω-ρούνται εδώ πέρα. Συλλαμβάνονται, βέ-βαια, και δικάζονται από το Κοκουργό-δικείο, μα στο τέλος τους χαρίζεται η ποινή. Ναι, μη σου φανείται περίεργο.

Έχουν τα μέσα. Ξέρεις πολύ καλά ότι το Άμβούργο κυβερνάται από μια Γε-ρονσία. Αυτή η Γερουσία έχει δώσει λοι-πόν το δικαίωμα της άπονημης χάριτος σ' ένα είδος δικαστηρίου, το οποίο ποτέ δεν απορρίπτει την αίτηση ενός γκαγκστερ.

Ο πρόεδρος του, ο δόκτωρ Νόελμπεκ, είναι ένα μυστηώδες πρόσωπο, το οποίο προτιμά να γεμίζει τις τσέπες του χρυ-σίου, παρά να κάνει το καθήκον του. Έ-τσι, παραδείγματος χάριν, για την ά-φωσι του Βίτσερ πήρε 20.000 μάρκα.

Η συνηθισμένη άμορ τιμή είναι 5.000 μάρκα για κάθε γκαγκστερ, που θέλει να γλιτώση το κεφάλι του. Ο κάθε αν-θρώπος του υπόκοσμου, λοιπόν, γίνεται επικίνδυνος «γκάγκ», αφού δεν έχει να φοβηθή τίποτε.

—Κι' εσύ, Άντον, του είπα, γιατί έ-γινες σύντροφός τους;

—Γιατί πεινούσα, γιατί δεν είχα να πληρώσω ούτε το νοίκι της σοφίτας μου και γιατί έβλεπα τον δόκτωρ Νόελμπεκ να πληρώνεται από τους στυγερούς έγ-κληματίες.

Γκαγκστερς του Άμβούργου σ' ένα υποπο κέντρο

ΛΟΥΙΣ ΜΠΡΕΤ

—Ποιος είναι ο αρχηγός σας, Άντον;

—Ο όμορφος Άντι. Το καμάρι των κακοποιών του Άμβούργου. Ο Άλ Καπένε της Γερμανίας. Είναι τόσο έξυπνος και τόσο απληθείας, ώστε κατορθώνει πάντα να ξεφεύγει από τα χέρια των αστυνομικών.

—Και πως έργάζεται; τον ρώτησα περίεργος.

Ο φίλος μου μου έδειξε στο φως ενός φαναριού του δρόμου τον τί-τλο της πρώτης σελίδος της εφημερίδας που κρατούσε στα χέρια του. Έγραφαν για μια μεγάλη ληστεία, που είχαν κάνει εκείνο το πρωί οι γκαγκστερς. Τρεις απ' αυτούς τους κακοποιούς την ώρα που δυο εισ-πράκτορες της «Εμπορικής Τραπέζης» μετέφεραν ένα μεγάλο χρημα-τικό ποσό με τις μοτοσυκλέτες τους, σταμάτησαν με τ' αδικητή τους μπροστά τους και άρχισαν να τους πυροβολούν. Η σφαίρες τους βρήκαν τον ένα στην καρδιά και τον άρρασαν στον τόπο. Ο άλλος ή-παλλήλος, που θέλησε να τους επιτεθή, δέχτηκε μια φουχτα κόκκινο π-πέρι στα μάτια και τυφλώθηκε. Οι κακοποιοί πήραν τότε άνευχλητα τα λεπτά της Τραπέζης και έξηφανίσθησαν.

—Μ' αυτή η κλοπή θυμίζει τους γκαγκστερς του Σικάγου, παρατή-ρησα.

—Οι δικοί μας είναι τολμηρότεροι, μου απάντησε ο Άντον. Δεν έχουν μόνο θαρραλυσμένα αυτοκίνητα και πολυβόλα, αλλά φτάνουν και μέχρι του σημείου να δίνουν επίσημες δεξιώσεις, στις οποίες προσκαλούν τον διευθυντή της αστυνομίας και τους πιο διάσημους αστυνομικούς!...

Πουθενά άλλοι οι κακοποιοί δεν είναι τόσο καλά οργανωμένοι όσον στο Άμβούργο. Κάθε κλάδος τους έχει και την πολυτελή του λέσχη. Οι λαθρεμπόροι των ναρκωτικών, παραδείγματος χάριν, μαζεύονται κάθε βράδυ στο «Ρινγκντερέιν», για να συζητήσουν τις ύποπτες υποθέσεις τους. Όλοι φορούν φράζα ή σμάν και συνοδεύονται από πολύ όμορ-φες γυναίκες, με βαρύτιμα κοσμήματα. Είναι οι καλύτερες των τρομε-ρών ναρκωτικών, που κάθε τόσο ταξιδεύουν σ' όλη τη Γερμανία για να πουλήσουν τα μυστήρια δηλητήρια. Μα ποτέ δεν ανακατεύονται με τις συζητήσεις των λαθρεμπόρων, γιατί οι Γερμανοί κακοποιοί ξέρουν ότι η γυναίκες δεν κρατούν ποτέ ένα μυστικό κι' έτσι δεν τις αφήνουν να λάβουν μέρος στα σχέδια μιας «δουλειάς» τους.

Το «Αρμονοβερμπαντ» πάλιν είναι το κέντρο των γκαγκστερς. Έ-κει θα δής τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες του Άμβούργου, να πίνουν σαμπάνια και να διασκεδάζουν με τις φίλες τους. Έννοείται ότι δεν λείπουν η «παρεξηγήσεις», και τότε η πολυτελής λέσχη μεταβάλ-λεται σ' ένα μέρος έδοντωτης μονομαχίας. Οι κακοποιοί βγάζουν τα μαχαίρια τους, τα τυλίγουν με το μαντήλι τους, για να μη καρφώνον-ται βαθιά στις σάρκες, κι' αρχίζουν να διασκεδάζουν με το «παιγνίδι του μαντηλιού», δηλαδή να μονομαχούν μέχρι θανάτου του ενός.

—Και η αστυνομία δεν σας κυνηγάει; τον ρώτησα.

—Κάνει ότι μας καταδιώκει, μου απάντησε. Γιατί κι' οι άνδρες και οι γυναίκες αστυνόμενοι πληθύν-ονται απ' τους κακοποιούς. Άν- τώρα μέσα σ' αυτούς τύχει και κανένας τέλει, τον «επιστρατεύ-ουμε», κι' έτσι έχουμε πάλι ήσυ-χο το κεφάλι μας.

Οι κακοποιοί άσπασαν τον Άμβού-ργο, για να υπερβούν την ζωή τους και την περασία τους, ά-ναγκάστηκαν να οργανώσουν μια πολιτοφυλακή, τα «Μεγάλα Κα-πέλλα», που αποτελείται από έγ-χάτες των ναυπηγών και που έ-χουν το δικαίωμα να σκοτώνουν έναν γκαγκστερ, χωρίς να δίνουν λόγο στη Δικαιοσύνη.

Έκείνη τη στιγμή φάνηκε μια φωνή να έρχεται προς το μέρος μας. Ο Άντον τον χαμέτισε κι' άρχισαν να συζητούν χαμηλά-φω-νως. Κατάλαβα ότι η παρουσία μου τους ένοχλούσε. Τους καλημέ-ρησα λοιπόν κι' έβγαλα, για να πάω στο ξενοδοχείο μου. Είχα μά-θει, άλλωστε, ότι ήθελα, για τους επικίνδυνους γκαγκστερς του Άμ-βούργου.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Στα Γραφεία της Βουλής, Γεν. πρόεδρος στη Ρωσία. Έπαρχος στη Θήρα. Μία σειρά χαριτωμένων ανέκδοτων. Ο ποιητής που... τα κάνει θάλασσα! Ένα ποίημα του 'Αχιλλέως' που δημιουργεί διπλωματικό ζήτημα. Ο αγαπημένος του λαού και χαιδεμένος των κομμάτων. Τι είπε για τον 'Αχ. Παράσχο' ο Τρικούνης. Ένα επεισόδιό του με τον 'Αλ. Κουμουνδούρο'.

ΣΟ κι' αν περνούν τα χρόνια, όσο και αν η ποίηση γίνεται τεχνικότερη και ακολούθει το νόμο της εξέλιξης, τα ποιήματα του 'Αχιλλέως' Παράσχου ζουν ακόμη στις καρδιές των νεότερων, τους συγκινούν και τους θυμίζουν τη ρωμαντική μορφή του ποιητού, που λατρεύτηκε όσο και νυνέως άλλος από τον 'Ελληνικό λαό. 'Η ποίηση του 'Αχιλλέως' Παράσχου είναι ολόκληρη η 'Ελληνική ζωή, από το 1858 ως το 1885, όταν άνοιξαν νέοι ορίζοντες και δόθηκε νέα τροπή στον πνευματικό και κοινωνικό κόσμο της 'Ελλάδας. Γι' αυτό, όπως κι' αν κριθεί ο 'Αχ. Παράσχος, είτε με τον απρόσφορο θάνασμά του συγχρόνων του, είτε με τις σημαντικές αντιλήψεις της Τέχνης, είναι σπουδαίος ποιητής, αφού κατορθώσει να περιχρίσει στο έργο του την εποχή του.

Κάποτε τωρινός κοινός έγραψε ότι οι πολιτικοί της 'Ελλάδας παρείχαν στον 'Αχ. Παράσχο επιδόματα και θέσεις, εάν γνώσει ότι δεν επρόκειτο να προσφέρει ουδεμίαν υπηρεσίαν ούτως. Λοιπόν, ιδού τι συνέβαινε σχετικά :

Κάποτε στη Βουλή, ένας βουλευτής της 'Αντιπολιτεύσεως έκανε επερώτηση στον Θεόδ. Δηληγιάννη, πρωθυπουργό τότε, ότι ο Παράσχος, υπάλληλος των Γραφείων της Βουλής, δεν ζυγώνει στο γραφείο του. —Τό γνωρίζω, κύριε βουλευτά, απάντησε φρονιμάτα ο Δηληγιάννης. Ο κ. 'Αχ. Παράσχος εύσκεται εις διαρκή ποιητικήν άδειαν!

Και πρέπει να σημειωθεί σχετικάς ότι ο Θεόδ. Δηληγιάννης δεν μπορούσε να εινε ευχαριστημένος με τον Παράσχο, ο οποίος τον είχε κακομεταχειρισθεί σ' ένα ποίημά του πατριωτικό. —'Αλλοτε πάλι, που ήταν πρωθυπουργός ο Χαρίλαος Τρικούνης και ο 'Αχ. Παράσχος είχε διορισθεί υπάλληλος στο υπουργείο των Οικονομικών, ο προϊστάμενος της υπηρεσίας κατηγορείται στον Τρικούνη ότι ο νέος υπάλληλος δεν πατά καθόλου στο γραφείο. Και ο Μεσολογγίτης πολιτικός απάντησε ήσυχα :

—'Αλλά δι' αυτό ακριβώς διορίσθη ο κ. Παράσχος !...

Ενας άλλος πολιτικός, έναντιον του οποίου ο 'Αχιλλέως είχε τοξέψει τα μικρότερα βέλη της πατριωτικής του φρενέτας, ήταν ο 'Αλέξανδρος Κουμουνδούρος. Έναντιον του ο Παράσχος είχε γράψει εντός των άλλων, και δύο του ποιήματα : τον «'Ανταλκίδα» και την «'Ιην Μαίον». Τα ποιήματα αυτά δεν περιελήφθησαν στα «'Επαντά του, αποτελούν δε δομώτατο κατηγορητήριο έναντιον της πολιτικής του Κουμουνδούρου στο ζήτημα της παραστρώσεως της Θεσσαλίας. 'Αλλ' ο Μωραΐτης πολιτικός, γνωρίζοντας πόσο δημοφιλής ήταν ο 'Αχιλλέως Παράσχος, θέλησε να τον μιλήσει και του έβγαλε επίδομα. Οι φίλοι του όμως διαμαρτυρήθηκαν έντονα γι' αυτό.

Τού Παράσχου, ειλαν, βγάσεις επίδομα, που μιάς βόλεις και θα μιάς βόλεις χειρότερα :

—Δεν βαρύνεσαι, απάντησε ο Κουμουνδούρος. Αυτός εινε ποιητής. Αυτουνού αύριο θα του στήσουν ανδριάντα. Έμένα θα μου στήσουν; 'Ας βόλεις, λοιπόν !...

Και ο ανεξίτητος πολιτικός, που ήταν έναντι από τα πάθη και τα μίση των ανθρώπων, πήρε τον «'Ανταλκίδα» και άρχισε να τον διαβάσει, χαμογελώντας πικρά στις άδικες κατηγορίες του ποιητού.

'Αλλά και ο ίδιος ο Παράσχος δεν έδινε ποτέ του διαφορετική σημασία στις δημόσιες θέσεις που έλαυε. Ήξερε ότι οι πολιτικοί τον περνούσαν, για να κολακέψουν την Κοινή Γνώμη, και έτοιμένους αόδες ήταν ο άοράματος των κομμάτων ποιητής. Έγραφε λοιπόν ότι ήθελε, χωρίς να λογαριάζει το αποτέλεσμα των γραφομένων του. «'Ας γίνη, ότι γίνη », έλεγε. 'Απόδειξις και το έξης ανέκδοτο :

Κάποτε ο 'Αχιλλέως Παράσχος διορίστηκε Γενικός Πρόεδρος στο Ταχυδρόμιο της Ρωσίας. 'Αμέσως λοιπόν άναγκάστηκε να εινε πιασμένος για το διπλωματικό στάδιο, απέδρασε χωρίς διαταγή τη θέση και πήγε. 'Εκει σχετίστηκε μ' έναν 'Ελληνα ματρώ, πατριώτη και λιγάκι κυρίως για τα ένδικα ζητήματα. Βλέπονταν συχνά και μιλούσαν μαζί, κυρίως για τα ένδικα ζητήματα, που έβραζαν την εποχή εκείνη. 'Αφ'αφνι έπιασε οστρός τον Παράσχο, έγραψε ένα ποίημα...άνταρτωσκό και το δημοσίευσε σε μία εφημερίδα των 'Αθηνών. Τό ποίημα ήταν γραμμένο σαν έπιστολή στον Διόβρη και τον παρότρυνε εν' απέλθθ της

παγεράς εκείνης Σκυνθίας», στην οποία οι κάτοικοι και καίτοι στενόνια άρχονδας και άνθρωποι β. Και έτελειωσε με τον έρμαιο γίγιο στίχο :

«'Αν φύγεις, είσαι άνθρωπος' αν μείνεις, είσαι Ρώσος».

Ο εν 'Αθήνας Ρώσος πρέσβης, που του διάβασαν και τον έπαισαν τό ποίημα, έμεινε κατάπληκτος με τη γλώσσα του νυν έλληνα, που ύπηρετούσε τα συμφέροντα των 'Ελλήνων στη χώρα που έβραζε με τόση όρμη. Διεμαρτυρήθη λοιπόν στον Τρικούνη, ο οποίος έξηγηση τί είδους ιδιοσυγκρασία ήταν ο «'Ενελλός» Άχιλλέως, όπως τον έχαράκτηρισε. Πράγματι, ο πρεσβευτής ρώτης, έπεισθη ότι η Ρωσική Αυτοκρατορία τίποτα δεν έχει να πειράξει τους μύθους του ποιητού και τον άφησε ήσυχο στη θέση του.

—'Ας γράφει, δτι θέλει !... έλεγε.

Φαίνεται ότι όλες αυτές τις στιχουργικές παραφορές του Παράσχου προκάλεσε η νοσταλγία του για την 'Αθήνα. Μακριά απ'αυτήν 'Αχιλλέως ήταν σαν νύχι έξω από τό νερό. Τό φιλαλληλιά του στήμα του τον ώδηγούσε συχνά σε μεγάλες υπερβολές στην έκφραση του. Π.χ., σε κάποιο ποίημά του γράφει ότι όταν πατά κανείς το μα των 'Αθηνών «'εγείρει Παρθένους ! Τους στίχους αυτούς, που δόντας ο Σουφής, γράφει στον Παράσχο ότι σ' αυτόν, που μετράει κώς στάς 'Αθήνας, δεν συμβαίνει κανένα από τα θαύματα αυτά, να ναντας, μάλιστα :

Πατώ μέσα στη λάσπη της, πατώ και μες στη σκόνη, και κάνω μ' ένθουσιασμό καινούριο παντελόνι ! !

Ο 'Αχιλλέως Παράσχος

θωσι των χειρογράφων του. 'Η όρθογραφία υπήρξε ανέκδοτο και γαλιέρο βάσανο του ποιητού. Όταν στα 1883 ο 'Αχ. Παράσχος έφυγε στη Ρουμανία, για να διαδόσει στην 'Ελληνική παροικία τα ποιήματά του, θέλησε να προσφέρει ένα βιβλίο του στη βασιλική και στην τρια Κάμερη Σύμβα, με ιδιόχειρη άφιρση σε 12 στίχους. Πρώτος όμως έπληξε στην 'Ελληνική προεδρία και έδειξε τό αντίτιμο στην γραμματία Σταμάτη 'Αντωνόπουλο, ο οποίος βρήκε θαύματα την άφιρση, διώρρωσε όμως τρεις...άνορθογραφίες !...

Εν τούτοις, ο 'Αχιλλέως Παράσχος πήρε τη δημοσία θέση του Παράσχου και πήγε στη Σαντορίνη, όπου περνούσε τον καιρό του άδελφού ζώντας τον Βύρωνα και γράφοντας στίχους. Μέσα στην έκφραση την ήσυχία του μακρινού έκεινον νησιού, ο ποιητής είχε δύο άδελφους έμπνεύσεως. Σ' ένα από τα τελευταία τεύχη με δημοσιεύσεως ένα από τα έργα του, τα γραμμένα εκεί, τον 'Τάρο του Προδότη. Να και μερικά στίχοι από άλλο ποίημά του με τον «'Ποιητή ». Έπειτα καθόριζε την ύπαλληλική του ζωή στη Θήρα :

Χθές πάλιν ανεγίνωσκα τον Βύρωνα κρυφός, όποτε με κατέλαβε γραφεύς τις σείφιδας. 'Επ' αυτόφωρ συλληφθείς εις τόσην κατασχόνην.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

'Η άπλήτης του ναυάρχου Κουντουριώτη. Ένα τμητικό γεύμα. 'Αχ αυτές η προσφωνήσεις σας!... Ένα χηνωστο άνένδοτο του κ. Βενιζέλου. Πώς λογεμάχθηκε με τον Κλεμανσώ. Έτοιμοι να πιαστούν στα χέρια! Ο Τίγρης μαινεται. 'Η συμπιλώσις. 'Η εϋθύτης του 'Οθωνος. Ο εἰρηνη δίκης 'Αργινίου κι' ο Γρίβας Γαρδικιώτης.

ένδοξος ναύαρχος κ. Παύλος Κουντουριώτης εινε, όπως ξέρετε, άνθρωπος πολύ άπλός. Δεν του άρεσουν καθόλου η έπιδείξεις, η τιμές και η φασαρίες.

Όταν έγινε η ναυμαχία της 'Ελλης, οι αξιωματικοί του στόλου μας θέλησαν να του κάμουν ένα τμητικό τραπέζι.

Ο Κουντουριώτης, όταν τό άκουσε αυτό, φώναξε στενοχωρημένος :

—Τί τό θέλετε αυτά ;

Έπειδή όμως οι αξιωματικοί επέμεναν, αναγκάστηκε να ύποχωρήσει και να δεχθί τό γεύμα.

Επάνω στο φάι, σημάχθηκε ο άναπναρχος και τον προσεφώνησε.

Ο Κουντουριώτης πάλι στενοχωρήθηκε.

—Τί, και λόγους θα βγάλοιμε τώρα !... ψιθύρισε.

Κατάλαβε όμως ότι μά ποδ τον προσφωνήσανε, έπρεπε να άντιφωνήσει κι' αυτός.

Ο Κουντουριώτης όμως δεν εινε ήττορας. Είλε άνθρωπος των έργων, της νίκης και όχι των λόγων. Τέλος πάντων, με χιλία βάσανα, έβγαλε πέρα την άντιφωνήσή του, και όταν έτελειωσε, κάθισε κάτω άνακουφισμένος, σαν να τελείωσε καμιά βαρεία και δύσκολη δουλειά, και σφουγγίζοντας τον άρτονο ιδρώτα του, εινε :

—Μωρέ, αυτή ήταν ναυμαχία, κι' όχι ή άλλη !...

Μία φορά ο Βενιζέλος λίγο έλειψε...να παστή στα χέρια με τον φίλο του και φίλο μας Κλεμανσώ, όταν ο «'Τίγρης» ήταν πρωθυπουργός της Γαλλίας κι' ο Βενιζέλος πρωθυπουργός της 'Ελλάδας. Να πως ο ίδιος ο Βενιζέλος διηγείται τό επεισόδιο αυτό :

—Τόν 'Οκτώβριο του 1917, όταν έσημάχησε την κυβερνήση του ο Κλεμανσώ, μετά την παραίτηση του Παννιλέ, κίνησα από πάς 'Αθήνας και πήγα στο Παρίσι, για να τον δω και να του ζητήσω τη συνδρομή του εις οικονομικά μέσα και ίδιους εις άλλα ποίηματα, για να συμπληρώσω τη γενική έπιστολή της 'Ελλάδας. Συνοδευόμενος λοιπόν από τον πρεσβευτή μας στο Παρίσι κ. Ρωμάνο, έπισκέφθηκα τον Κλεμανσώ, στο γραφείο του ύπουργείου των Στρατιωτικών. Έπειτα από τις πρώτες συζητήσεις, του έξηγησα τί ένσχυσεις μάς χρειαζόντουσαν για να έπιστρατευθώμε και ήμεις. 'Αντί να μου άπαντήσει σ' αυτό ο Κλεμανσώ, τον έδω να πεύεται άπάντα και να μου φωνάξει :

—Τολμάτε να μου ζητάτε βοήθεια, άρου πέρου ακόμα μου σκοτώσατε τους ναύτες μου στην 'Αθήνα !...

Εγώ έμεινα κατάπληκτος. Δεν έπίστευα σε' αυτή μου. Έξαρνα με πήρε και μένα ο θυμός και του φώναξα κι' εγώ :

—Και πως τολμάτε να ζητάτε εύθύνες για όλα αυτά, από έμένα; Τό όποιοι οι φίλοι ύπέστησαν συγχρόνως με τους ναύτες σας και έε ατίας των κακών ενεργειών της χώρας σας, την ίδιαν έπίδραση, πληγωθήκανε και σκοτώθηκαν !... Μου προξενούν κατάπληξι, κύριε πρόεδρε, τό λόγια που είνετε !...

Τά λόγια αυτά άναψαν περισσότερο τον Κλεμανσώ. Και ή σσηνή πήρε μία άνησυχαστική τροπή. Ο Κλεμανσώ σημάχθηκε από τό γραφείο

έρυθριάσας, άφησα τον Βύρωνα μ' όδύνην. Είς τό γεννάδα την μορφήν ή έκπληξις έφάνη. Φεί ! έβλεπε την Βύρωνα, άντί του Δηληγιάννη νομοθεσίαν. Έπαρχος ν' άναγινώσκη Δηλ !

Και ο γραφικός έκτοτε κατώτερον με βλέπει.

Γρήγορα όμως ο 'Αχιλλέως Παράσχος παράτησε τη δημοσία θέση, έγύρισε στην αγαπημένη του 'Αθήνα και ζούσε σαν άληθινός ποιητής, με τη Μούσα του και με τον «'ερατεινό» του — όπως όνόμαζε τον καμφέ. 'Αλλοστε τα βιβλία του μοσχοπουλούνταν. 'Η έκδοσις των «'Επαντών του ήταν φιλολογικόν γεγονός, άνευ προηγουμένου, γράφει ο κ. Ιω. Λαμβόργης. Τα βιβλία του γίνονταν άνάσταστα από τό Πανελλήνιον. Οι θαυμασται του έπλήθυναν δρα ήθελε καθένας. Ο Κωνστ. Ζάπτας, για ένα αντίτιμο, έμύησε στον ποιητή 10.000 χρυσά φράγκα, δηλαδή 80.000 σημερινές δραχμές ! Κι' ο 'Αχιλλέως δεν καταδεχότανε τό πατό το τιμήματιον της Ψαροκομίστας !... Έπαινε και σωρούσε τό πατό το τιμήματιον της Ψαροκομίστας !... Έπαινε και σωρούσε τό πατό το τιμήματιον της Ψαροκομίστας !... Έπαινε και σωρούσε τό πατό το τιμήματιον της Ψαροκομίστας !...

του, με τα χέρια τεντωμένα, διευθυνόμενος προς έμέ, και εγώ πάλι σημάχθηκα από τό κάθισμά μου και διευθυνόμενος προς αυτόν, φωνάζοντας. Είμαστε και οι δύο τόσον έξερεθισμένοι, όστε φοβόμαί ότι άσφαλός θα φτάναμε και στα χέρια ίσως, αν ο κ. Ρωμάνος δεν έτρεχε να συγκρατήσει τον Κλεμανσώ και ο παρενχόμενος γραμματέας του Κλεμανσώ δεν παρενέβαινε, για να συγκρατήσει έμένα. Έτσι χωρίστηκα, χωρίς σχεδόν ν' άποχωρητισθώ. Τό βράδυ όμως της ημέρας ο Κλεμανσώ μου έστειλε ένα γράμμα, στο όποιο μου έγραφε ότι άναγνωρίζει τό άδικό του και μου άνεκόνισσε συγχρόνως ότι «'έδωσε στις άρμόδιες ύπηρεσίες έντολή να μιάς παρασχοιν τάς βοηθείας, των όποιων είχαμεν άνάγκη».

—Κι' από τότε, έπλέγει ο Βενιζέλος, τά...επτάσαμε !...

Όταν ήταν βασιλεύς ο 'Οθων, ο στρατηγός Γαρδικιώτης Γρίβας ήτανε πανίσχυρος και στον στρατό και στην πολιτική. Για τούτο λοιπόν όλοι οι πατριώτες του, οι Αιτωλοακαρνανέες, όταν θέλανε τίποτα, έγραφαν σ' αυτόν. Τά περισσότερα γράμματα, που λάβαινε την εποχή αυτή ο Γαρδικιώτης, ήταν σχετικά με τον εισηνοδίκη 'Αργινίου, το όποιοι οι 'Αργινιώτες ζητούσαν και άπατούσαν τη μετάθεσι του.

Γράφει λοιπόν μία μέρα και ο Γαρδικιώτης Γρίβας και λέει στον γραμματέα του, τον άνθροπολογό Βασιλειάδη :

—Αντί οι πατριώτες μου ζητούν καλά και σόνει να τους μεταθέσω στον εισηνοδίκη. Σίγουρα ο εισηνοδίκης αυτός θα εινε κανένας εισηνοδίκης υπάλληλος, για να μη τον θέλουν και να τά έχουν έτσι έναντιον του. Γράψε, λοιπόν, μία έπιστολή στον ύπουργό της Δικαιοσύνης Γιόργη Ράλλη και παρακαλέσέ τον, από μέρος μου, να τον μεταθέσι, κι' άργό ερα θα φροντίσω εγώ να τον ικανοποιήσω καλύτερα...

Και ο Βασιλειάδης έγραψε άμέσως την έξης έπιστολή, όπως τού την ύπηρεύεσε ο Γρίβας :

«'Αδερφέ Γιόργη, Μ' έξάλλαν με τά γράμματα πολλοί φίλοι μου, από τό 'Αργινίο. Θέλουν να μεταθέσω τον εισηνοδίκη... Τόν άνθρωπο ότε τον έβρα, ότε φίλο τον έβα. Μού φορώθηκαν οι δικοι μου να τον διαβάσω. Με κάθε τοχέρομιο λαβαίνω δύο και τρία γράμματα γι' αυτόν. Κάμε μου λοιπόν τη χάρη να τον μεταθέσι, σε καλύτερο όμως εισηνοδίκη, για να μη μου άσσεμειάη τον πατέρα, και άργότερα θα φροντίσω για την προσταγή του.

Στρατηγός κ.κ.κ.». Ο ύπουργός της Δικαιοσύνης έλαβε άμέσως τό διατάγμα της μεταθέσεως και το υπέβαλε στον βασιλέα 'Οθωνα. 'Αλλά ο βασιλέας, όπως είπαμε, ός εύδικον, για τί, καθώς εινε στον ύπουργό της Δικαιοσύνης :

—'Η ύμιατερες πληροφορίες μου εινε πολύ εύνοικές για τον εισηνοδίκη αυτόν εισηνοδίκη !...

Όταν οι αξιωματικοί έσπασαν τα γραφεία και τα τυπογραφεία της «'Ακροπόλεως», διησώθησαν για όσες άλθετες τους έγραφε, ο Γαβριηλίδης έλειπε στην Εύρωπη, διησώθη δέ τότε την «'Ακροπόλιν» ο Ρεπουλίδης. Όταν ο Ρεπουλίδης έλαβε την καταστροφή και πήγε στην «'Ακροπόλιν» και τα είδε όλα άνω-κάτω, σπασμένα και άσπασμένα, είπε :

—Και έπαι των έρεσιών άκόμη, που έσώρουν, θα καθίσταμεν, αλλά δεν θα κλαίνομεν, όπως ο Γερμάσις. Θα τους τά ξαναποιήσω, και θα τους τά ξαναποιήσω, και θα τους τά κατατίσωμε και δεν θα παύσωμεν λέγοντες, ως να τους μπουνε στο κεφάλι !...

Κάποιος κατόπιν σ' ένα τσακισμένο γραφείο, πήρε την πένα, ζήτησε ένα καλαμάρι και έγραψε τό περίφημο εκείνο άδελφ. «'Μετά την καταστροφή».

Όταν δέ τηλεγραφήθηκε στον Γαβριηλίδη, στο Λονδίνο, ή καταστροφή της «'Ακροπόλεως» και τού σπαιτού του, αυτός απάντησε με τό έξης λαχανικό τηλεγράφημα :

«'Εχει ο Θεός !...».

Κατά τό τέλος του έτους 1928 ή εφημερίδες έξήγησαν τις γνώμες των διαφόρων «'εξοντών» στην πολιτική, την διάνοξη, τις τέχνες και τις έπιστήμες. 'Ελλήνων, περί τού πως κόνουν τό έτος που πέρασε.

Κάθε ένας από τους «'εξοντών», λοιπόν, εινε τό μακρό και τό κοντό του. Μόνο ο σηματοθέτορας Μπαρταχαράλατος Βοβλιν, ο σημερινός πρόεδρος της Βουλής, εινε τό έξης άδελφά :

—Τό 1928 φεύγον, μιάς άφίγει τό καλαϊόν ημερολογίου του, τό όποϊον μιάς εινε πλέον...άχρηστο !...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Εἶχα πάλι στὸ σπῆτι νὰ πάρω μερικά πράγματά μου. Κι' ἄξαφνα, χωρὶς νὰ τὸν περιμένα, τὸν εἶδα νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου. Ἦταν φαίνεται στὸ γραφεῖο του καὶ περίμενε. Στὴν ἀρχὴ θέλησα νὰ τὸν ἀποφύγω. Πέταξα τὰ πράγματα ποὺ κρατοῦσα κι' ἔκανα νὰ φύγω. Στάθηκε ὁμως μπρὸς μου, μούφραξε τὴν πόρτα καὶ μοῦ εἶπε :

—Μείνε! Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Ἡ φωνὴ του ἦταν ἀπότομη, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θυμὸ καὶ τὴ σκληρότητα τῶν ἄλλων ἡμερῶν. Ἀναγκάστηκα νὰ σταθῶ ὀρθος, στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἀποφασισμένος ν' ἀκούσω τί ἤθελε νὰ μοῦ πῇ.

—Πέρασε στὸ γραφεῖο μου καλύτερα, μοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε κατ'ἀλλῆλο τὸ μέρος ἐδῶ.

Τὸν ἀκολούθησα στὸ γραφεῖο του, χωρὶς νὰ φέρω ἀντίρρηση, περιέργως νὰ δῶ τί θὰ μούλεγε.

Κάθησε στὴ θέσι του.

—Εγὼ στάθηκα ὀρθος ἀπέναντί σου.

—Κάθησε! μοῦ εἶπε ξερά.

Ἐκάθησα χωρὶς νὰ πῶ λέξι καὶ περίμενα ν' ἀρχίσῃ. Πέρασαν ὁμως ἀρκετὰ δευτερόλεπτα σιωπῆς, μιᾶς σιωπῆς, ποὺ μοῦ βάρυνε τὴν καρδιά.

Ἐπὶ τέλους ὁ πατέρας μου, ἀνάσανε βαθεῖα, σὰν νὰθελε νὰ διώξῃ ἀπ' τὴν καρδιά του κάποιο μεγάλο βάρος, ποὺ τὴν ἐπιέζε καὶ μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ἐντελὴς ἥρεμη, πούδειχνε πὼς εἶχε σκεφθῇ πολὺ πάνω σ' αὐτὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μοῦ ἐκθέσῃ :

—Λεάνδρε, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ προσέξῃς πολὺ αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ἀπὸ τὴ στάσι σου, ἀπὸ τὴς ἀπαντήσεως ποὺ θὰ μοῦ δώσης, ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Ξέρεις καλὰ πόσο μὲ λύπησες τὸν τελευταῖο καιρὸ. Φέρθηκαν στὸν πατέρα σου ἀνυπάκουα, σκληρά, πρόστυχα. Μήπως λέω ὑπερβολές ;

—Ἐσκυπα τὸ κεφάλι μου, χωρὶς ν' ἀπαντήσω.

—Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς ; εἶπε ὁ πατέρας μου. Πολὺ καλὰ, ὅπως θές Παίρνω τὴ σιωπὴ σου ὡς μετάνοια καὶ συνεχίζω. Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντᾷς ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ σ' ὅ,τι θὰ σὲ ρωτῶ. Θὰ το κάμῃς ;

—Ναί, ψιθύρισα.

—Θὰ μοῦ μιλήσης μὲ ἀπόλυτη εὐκρίνεια ;

—Μάλιστα.

—Φτάνει... Φτάνει... μοῦ φώναξε ὁ πατέρας μου.

—Ὅχι, ὄχι... Ἀφήστε με νὰ τελειώσω, τοῦ εἶπα.

Καὶ συνέχισα :

—...Ἀρκεῖ, ἡ ἐρωτήσεις ποὺ θὰ μοῦ κάνετε, νὰ μὴ μὲ προσβάλλουν, οὔτ' ἐμένα, οὔτε τὴ μητέρα μου.

Ὁ πατέρας μου σούφρωσε τὰ φρύδια του.

—Ἐστῶ. εἶπε τέλος, δέχομαι τὸν ὄρο σου, ἀν καὶ εἶνε περιττός, ὅπως θὰ δῇς. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ προσβάλω. Ἀντιθέτως, φροντίζω γιὰ τὴν τιμὴ σου καὶ τὴν ἀξιοπρέπεία σου.

—Εὐχαριστῶ.

Ξανάγινε σιωπὴ.

Ὁ πατέρας μου σκεφτόταν... Δίσταζε ὡς ν' ἀρχίσῃ. Μὰ αὐτὸ δὲν κράτησε πολὺ. Σηκώσε τέλος τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ἀπῆλθνε τὴν πρώτη του ἐρώτησι :

—Λεάνδρε... Εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴ μητέρα σου ;

Τάχασα. Εἶμαι βέβαιος πὼς τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ. Μὰ χρειάζεσταν κουράγιο.

Ἐπρεπε νὰ τελειώσω.

Καὶ συγκεντρώνοντας τὸ θάρρος μου, εἶπα στὸν πατέρα μου, ἀντὶ ν' ἀπαντήσω ἀπ' εὐθείας στὴν ἐρώτησί του :

—Ἡ δεσποινὴς Φλώρα δὲν εἶνε μητέρα μου! Ἡ καρδιά της εἶνε ἐλεύθερη... Τὸ ξέρετε καλὰ.

—Ὡστε ὁμολογεῖς πὼς τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπῶ.

—Καὶ σ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ ;

—Μάλιστα, μ' ἀνταγαπᾷ.

—Εἶσαι βέβαιος γιὰ τὰ αἰσθημάτά σου, τόσο τὰ δικά σου καὶ τῆς... τῆς δεσποινίδος Φλώρας, τέλος πάντων ;

—Ναί, ἀπολύτως βέβαιος.

—Τὸ αἰσθημά σας αὐτὸ ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ;

—Απὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πρωτοεῖδα τὴ Φλώρα.

—Πρὶν τὴ ζητήσω σὲ γάμο ;

—Ὅχι, κατόπιν, ὅταν μὲ πρωτοπήγατε σπῆτι της. Τὴν συναντήσα ἀμέσως. Κατάλαβα ὅτι εἶνε δυστυχισμένη, ὅτι θυμώσεται. Κι' ὁμως ἐκρυψα τὸ αἰσθημά μου αὐτὸ βαθεῖα στὴν καρδιά μου. Καὶ θέμιζε ἐκεῖ θαμένο, δὲν θὰ τὸ φανέροναι ποτέ. Δὲν συνέβαιναν ὅσα συνέβησαν, ἀν δὲν βεβαιωνόμουν ἀπὸ τὴν τῆς Φλώρας δὲν σὰς ἀγαπᾷ, δὲν σὰς ἀντίκει, δὲν θὰ σὲ ἀνῆκε ποτέ...

—Ὡστε τὴν βοήθησες νὰ ἀποξενωθῇ ἀπὸ μένα, νὰ κρατήσῃ μακριὰ μου. Ἐνίσχυσες τὴν ἀποστροφή της σὲ μένα...

—Ὅχι, δὲν εἶπα αὐτό. Γιατὶ δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτὴ ἡ καὶ σὺ θεία ποὺ μοῦ ἀποδίδετε. Ἐκρυφα τὰ αἰσθημάτά μου ἀπὸ τὴν τελευταία στιγμὴ.

Ξανάγινε σιωπὴ.

Ὁ πατέρας μου βυθίστηκε καὶ πάλι σὲ σκέψεις.

Στενοχωριόμουν τὶς στιγμὲς αὐτὲς ὅσο δὲν λέγεται. Μὰ ἔπόμενα μὲ τὴ σκέψι, πὼς ἴσως τὰ πράγματα θάπαρναν καλύτερο δρόμο, γιὰ σὰς πρὸ πάντων, ἀγάπη μου.

—Ποτεῦν τὰ λόγια σου, μοῦ εἶπε σὲ λίγο ὁ πατέρας μου ἀναστενάζοντας. Ὡστόσο ὁμως, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς πὼς ἡ αὐτὴ ἦταν γυναῖκα μου, μητριὰ σου ἔστω.

—Ὅχι, πατέρα, τοῦ ἀπάντησα. Ἡ Φλώρα δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα σας, οὔτε μητριὰ μου. Ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἕνα θῦμα. Τὸ ξέρετε καλὰ αὐτὸ ἄλλωστε. Θυσιάζτηκε γιὰ τὸν πατέρα της, χάριν τῆς οἰκονομίας της. Τὴν ἐκάνετε δυστυχισμένη, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε ἕνα σας καπιτῆσιο. Γιὰ νὰ σὲ δεῖξω μάλιστα πὼς ποτέ, μὰ ποτέ δὲν θὰ γινόνταν δική σας, ποὺ θὰ φέρατε σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ τὸ βάρος τῆς ἀδικίας ποὺ ποτὶ κάνατε, θὰ σὰς ἀποκαλύψω καὶ κάτι ποὺ δὲν ξέρετε...

—Τί θές νὰ πῇς ;

—Θέλω νὰ πῶ πὼς ἡ Φλώρα θὰ ἦταν σήμερα νεκρή.

—Νεκρή !

—Ἀκριβῶς. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν ν' αὐτοκτονήσῃ. Τότε δὲν θὰ τὴν ἀπέτρεπε ἀπὸ τὸ διάθημά της αὐτό. Εἶχε τὸ πᾶν ἑτοιμο κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό της. Μὰ σήμερα θὰ βρισκόταν πειὰ στὸ χῶμα καὶ σὲς θὰ βασανίζεσταν ἀπὸ τὴν τύχη σου ἀν δὲν ἐμάντευα τὴν τρομερὴ τῆς ἀποφάσεως καὶ δὲν τὴν ἔκανα ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ κάνανε ἐξαιρετικὰ ἐντύπωση στὸν πατέρα μου, ποὺ τόσο δυσκόλα—ὅπως ξέρετε—συγκινεῖται.

—Γιατὶ δὲν μοῦ μιλοῦσε ἐλεύθερα ;

—Εἶπε. Γιατὶ δὲν μοῦ ἄνοιγε τὴν καρδιά της ;

—Γιατὶ σὰς φοβόταν. Γιατὶ ἦταν βέβαια πὼς δὲν τὴν συμπονοῦσατε.

—Δὲν μπορούσε νὰ τὸ ξέρῃ αὐτὸς.

—Κι' ὁμως, εἶσαι θὰ συνέβαινε. Δὲν θὰ τὴν λυπόσαστε, ὅπως δὲν τὴν λυπόσαστε καὶ τώρα.

—Νὰ τὴν λυπηθῶ ; Τὴ γυναῖκα ποὺ μὲ περιφρόνησε, μὲ ἐξετέλεισε, μὲ καταπίστευσε !...

—Δὲν ἔφταιγε αὐτὴ. Σεῖς δημιουργοὶ τῆς ὅλης αὐτὴ τῆς τραγωδίας.

Ὁ πατέρας μου ἔκανε μὴ ἀπότομη χειρονομία. Εἶχε θυμώσει. Φανόταν αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν μορφὴ του. Κι' ὁμως, συγκρατημένος, τὰ νεύρα του. Ζήτησε ἕνα ποτήρι νερό.

—Καὶ τώρα ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὴν ἀγαπᾷς ;

ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ἔφυγε, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ βαρεῖα καὶ πικραμένη :

—Καὶ τώρα ;... Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς τώρα ;

—Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσω νὰ σὰς μιλάω εὐκρινῶς ;

—Τὸ ὁπιαῖτο.

—Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ φερθῶ σὰν ἕμιος ἄνθρωπος.

—Τί θές νὰ πῇς ;

—Ἐγὼ νὰ πῶ πὼς ἔπειτα ἀπ' ὅσα συνέβησαν, ἡ δεσποινὴς Φλώρα πρέπει νὰ γίνῃ γυναῖκα μου.

Ὁ πατέρας μου δὲν περίμενε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ.

Τινάχτηκε ὁλόσωμος, σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ κατὰσθησιν ἕνα δυνατὸ γρονθοκόπημα.

Τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του, τὰ σκληρὰ του μάτια, σκοτεινιάσαν...

Ἡ γροθίε του σφηγγόντουσαν...

Νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ ὀρμούσε ἀπάνω μου γιὰ νὰ μὲ πνίξῃ. Κι' ἀσφαλῶς τέτοια διάθεσι εἶχε. Κύταζα λοιπὸν γύρω μου, γιὰ νὰ δῶ πὼς θὰ μπορούσα ν' ἀμυνθῶ.

Ὅλ' αὐτὰ συνέβησαν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, μέσα σ' ἐλάχιστες στιγμὲς.

Τὸ πρόσωπό τοῦ πατέρα μου ἄλλαξε, στὸ μικρὸ αὐτὸ διασπῆμα χιλία χρώματα, χίλιες ἐκφράσεις. Εἶδα νὰ ζωγραφίζεται σ' αὐτὸς ἡ λύσσα, ἡ μανία, ἡ ζήλεια, ἡ ντροπὴ, ἡ μαύρη ἀπελπισία, ἡ πικρία κι' ἡ ἀπογοήτευσιν...

Καὶ τὶς ἴδιες ἀντιδράσεις, μέσα στὴν καρδιά μου, τὰ συναισθήματά μου διεδραματούργουντο τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ὁ θυμὸς τὸ φόβος, ἡ ζηλοτυπία τὸ θυμὸ, τὴ ζηλοτυπία ἡ λύπη...

Κι' ὅταν βεβαιώθηκα πειὰ ὅτι ἡ μεγάλη ἔξαρσις τοῦ πατέρα μου εἶχε περάσει χαμηλῶς τὸ κεφάλι μου συντριμμένος, καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχα προχωρήσει πολὺ, ὅτι εἶχα πῇ λόγια, ποὺ τὸν πλήγωσαν βαθεῖα.

Ἀχ, πὼς θάθελα τὴ στιγμὴ αὐτὴ—πίστεψέ με, Φλώρα—νὰ ριχθῶ μπρὸς του γονατιστός καὶ νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσῃ νὰ εἶναι τοῦκαρα καὶ ὅσα τοῦ εἶπα! Μὰ, ἀλλοῖμονο, ἤξερα καλὰ τὸν πατέρα μου. Ἦξερα πόσο ἦταν ψυχρὸς, σκληρὸς καὶ δεσποτικὸς, ἤξερα ὅτι τέτοιου εἴδους τρυφερότητες δὲν τὸν συγκινοῦσαν.

Περίμενα λοιπὸν ὑπομονητικὰ νὰ ἡρεμίσῃ ἐντελὸς καὶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ ὁποιαδήποτε ἐρώτησι ἤθελε.

Ὁ πατέρας μου ἔκανε ἀρκετὴ ὥρα νὰ μοῦ μιλήσῃ. Περίμενε ἴσως νὰ γαληνέψῃ ἡ καρδιά του, νὰ εἰρηνεύσουν τὰ νεύρα του.

Ἐπὶ τέλους, σήκωσε τὸ κεφάλι του, μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε :

—Παῖδί μου, τρελλάθηκες !

Προσπάθησα νὰ κάμω τὴ φωνὴ μου ὅσο μπορούσα πρὸς ἡρεμὴ καὶ παρακαλεστικὴ καὶ τοῦ ἀποκριθῇκα :

—Μὴ μὲ βρίζεις, πατέρα. Δὲν τρελλάσθηκα καθόλου...

—Μόνον ἕνας τρελλὸς θάκανε τὶς σκέψεις ποὺ κάνεις, μοῦ φώναξε.

Θέλησα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, μὰ δὲν μ' ἔφησε.

—Σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάμῃς ; μὲ ρώτησε.

Θὲς νὰ παντρευθῇς ; Καὶ μὲ ποῖαν ; Μὲ ποῖαν ; Μὲ τὴ μητέρα σου !...

—Ὅταν θὰ γίνῃ αὐτό, πατέρα, ἡ Φλώρα θὰ εἶνε πειὰ ἐντελὴς ἐλεύθερη.

—Πὼς ἐλεύθερη ;

—Δὲν θὰ τῆς δώσετε διαζύγιο ;

—Κι' ἀν ὑποθέσουμε πὼς τῆς τὸ δίνω ;

—Τότε...

—Τότε θὰ εἶνε ἐλεύθερη καὶ μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅ,τι σὰς καπνίσει!... Αὐτὸ θές νὰ πῇς ;

—Σχεδὸν ναί.

—Σχεδὸν ναί ; Κι' ἔχεις τὴν ἰδέαν πὼς ὁ κόσμος ξεχνάει εἶναι εὐκόλα ; Καὶ τὰ σφάλματα τοῦ κόσμου, τὴν κακολογία τοῦ κόσμου δὲν τὴν σκέπτεσαι ;

—Τὰ σκέφτηκα ὅλα, πατέρα.

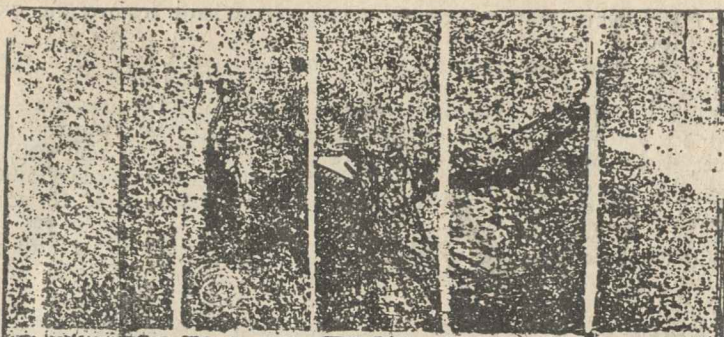
—Κι' ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπιμένεις ὅτι μπορεῖς νὰ κάμῃς τὸ γάμο αὐτό, τὸν ὁποῖο τολμάς νὰ αὐτῆς κιόλας αὐτὴ ;

—Δὲν θέσασιν τὸν πατέρα σου, ἔστω...

Τὴν κοινοῖα ὁμως : Τὸ θηρὶο αὐτὸ ποὺ θὰ εἰς διαστροφὴν δὲν τὸ χαμπαρίζεις ;

—Καὶ πολὺ, πατέρα.

—Δὲν λὲς ἀλήθεια. Δὲν εἶσαι εὐκρινής. Γιατὶ, ἀν λυθῶναις ἀπ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ...

ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΙΑΤ ΜΑΡΤΙΝΙ

Ο Ροζέ Κρισλέρ στάθηκε μία στιγμή μπροστά στα κάγκελα του κήπου. Η εὐωδία των λουλουδιών τον μεθούσαν, όπως άλλοτε... Ήσαν λοιπόν ακόμη τα ίδια λουλούδια, τα ίδια τριαντάφυλλα, εκείνα τα μεγάλα και κίτρινα τριαντάφυλλα που έμοιαζαν σαν ψεύτικα, σαν άνηθ όνείρου;...

Εκλείσε τα μάτια κι' αναστέναξε με πίκρα. Πόσα χρόνια είχαν περάσει, πόσα χρόνια! Κι' ήσαν όλα ίδια, απαρράλλαχτα, όπως εκείνα τα ευτυχισμένα χρόνια.

Επειτα, ευκίνητος, με δυο-τρεις αθόρυβες κινήσεις, πέρασε πάνω από τα κάγκελα και πήδηξε μέσα στον κήπο. Μία δροσιά ευάριστη, παραδείσια, τον έκανε να πάρει μία βαθειά αναπνοή. Μπροστά στη στέρνα στήθηκε με τρόμο και θύβισε τη ματιά του στα μαύρα νερά. Ο οὐρανός ήταν γεμάτος άστρα. Τό φεγγάρι δεν θά έβγαινε εκείνη τη νύχτα. Τα μαύρα νερά της στέρας τον θύμιζαν όλη την παλιά ζωή του, την άσωτη, την τρελλή, που πίκραινε τόσο τον πατέρα του.

Εκεί πέρα στεκόταν, όταν γούριζε ύστερ' από τα μεσάνυχτα, για να δροσίση λιγάκι με το κρύο νερό το φλογισμένο πρόσωπό του. Ναι, κάθε νύχτα που νύριζε, τον έκαιγε ο πυρετός. Έχανε πάντα στα χαρτιά ή ξόδευε μεθυσμένος όλα τα λεφτά του. Κι' έτσι πάλι, όπως άπόψε, ανέβαινε αθόρυβα στην κάμαρά του, παραπατώντας από τη ζάλη του, με την μετάνοια στην καρδιά. Μά την άλλη μέρα, τα ξεχνούσε όλα και ξαναγύριζε στην άσωτη ζωή του.

Είχαν περάσει δέκα χρόνια από τότε. Δέκα χρόνια!... Ο Ροζέ ένοιωθε μία παράξενη χαρά που θρισκόταν μέντα στον σκοτεινό κήπο του σπιτιού του. Πόσο είχε υποφέρει! Είχε περάσει από έναν μαρτυρικό Γολγοθά, από φοιητά θάναση, που είχαν αφήσει την σκληρή σφραγίδα τους στο χλωμό και ρυτιδωμένο πρόσωπό του.

Κι' ο πατέρας του; Είχε αλλάξει άρανε κι' ο πατέρας του, ο σκληρός, ο άκαυπτος στρατιωτικός, που δεν συγχωρούσε ποτέ, κανένα σφάλμα; 'Α! Πώς μπορούσε αυτός ο γέρος στρατιωτικός να βλέπει τη ζωή και τις χαρές της, όπως ένα τρελλό-παιδο είκοσι χρόνων;

Αξάφνα, ο Ροζέ Κρισλέρ πάνωσε από τη φρίκη του. Ναι!... Εκείνη τη νύχτα ένα τέτοιο άηδόνι κελαϊδοῦσε στο γειτονικό πάκο. 'Α! Πώς τó θυμόταν. Είχαν γίνει οι άραβάνες της αδελφής του κι' όλο τó στίτι γιόρταζε κατάφωτο. Μονάχα εκείνος ήταν ντροπιασμένος, γλωιός, άρρωστος, δίνας χαρά, σαν ένας! Είχε κάνει γοήη στα χαρτιά. Ήταν πνιγμένος στα χρέη. Κι' εκείνη τη νύχτα έπρεπε να τó πύ τοῦ πατέρα του. Δεν εύρισκε καμιά άλλη λύση. Ήταν γαμένος...

Ο πατέρας του, ο στρατηγός Κρισλέρ, άσπιλος σαν τα κάταπρα μαλλιά του, τον δένθηκε στο γραφείο του κι' άκουσε σιωπηλός την τραγική εξομολόγησή του. Έπειτα έσκυψε τó κεφάλι και δάκρυσε...

— Καλά, τού είπε. Μάς κατόστρεψε... Και τώρα, φύγε! Δεν είσαι πιά γυιός μου: Δεν θέλω να σε ξέρω...

Μά τόσα είχαν περάσει δέκα χρόνια από τότε κι' ο Ροζέ είχε εξέλθει τó κρίμα του. Είχε υποφέρει, είχε πονέσει και είχε ικανοποιήσει πικρά, όσο ποτέ κανείς άλλος άνθρωπος. Είχε αλλάξει. Είχε άλλη ψυχή, άλλη καρδιά, άλλα αίσθήματα...

Από τα γούμιατα πού τού έστελανε κρυφά η μητέρα του, ήξερε πώς κανείς, ποτέ, δεν πόλησε τ' άνοιτά του. 'Ηφες άκόμα ότι ο στρατηγός, άν και δεν τó έδειχνε, υπέφερε κρυφά από τον καυμό του.

Έχε ύπομυή, τού έγρωσε στο τελευταίο νοάμια η μητέρα του. Έχε ύπομυή... Όόστη μία μέρα, πού θά μωρήσει πάλι να τόν άναλάσσει και να τού ζητήσει τη συννύη του. Έχε ύπομυή... Θά β-η- τó στίτι όπως τó άρρωστος... Δεν άλλαξε τίποτε, λές και τα πράγματα άκόμα σε περιμένουν να γυρίσης...;

Πόδες φορές ο Ροζέ είχε κλώει πάνω στο γούμια της μητέρας του. Μά δεν μπορούσε πιά να περιμένη. Ένας παλιό-ενος πυρετός, μία αγίατρευτη νωσταλία, τον έκαιγε νύχτα-μέρα.

Ο στρατηγός, παραγμένος, πυροβόλησε...

Ήθελε να ξαναδεί τούς δικούς του, τον πατέρα του.

Μία μέρα είχε συναντήσει στο πάρκο την αδελφή του. Μάθε τον γνώρισε. Ήταν ένας άλγής, ένας χαμένος άνθρωπος, που φόραγε κουρέλια. Εκείνος όμως ένοιωσε την καρδιά του να ραγίζει από τη συγκίνηση. Τι άωορφη πού ήταν η λούζα! Στ' χέρι της κρατούσε ένα άγγελόδο τριών χρόνων... Ναι, είχε περάσει τρία χρόνια από τότε... Ο Ροζέ είχε θυθεί σε μία σκληρή κόλαση, είχε γνωρίσει όλες τις στέρσεις, όλους τούς πόνους, όλη την ανθρώπινη δυστυχία.

Επειτα, σιγά-σιγά, άρχισε να θγαίνει από τó δοῦρο. Τότε δεψε μακρυνά, άγνωστος άνάμεσα σ' άγνωστους, και μέρα μ' τη μέρα κατάφερε να γίνει άλλος άνθρωπος. Δούλεψε σ' ένα εργοστάσιο, ύστερα σ' ένα ναυπηγείο και τέλος έπιασε πάλι την πέννα στα γέρια του. Έγινε γραμματέας ενός μεγάλου βιβλιοπώλου. Ο ζήλος του, η άφοσίωσή του, η τιμιότητά του, που καλοήπαν τόν σεβασμό τού προϊστάμενου του. Για πρώτη φορά ο Ροζέ ένοιωσε ότι τόν έκτιμούσαν, τόν άναποδούσαν!

Η ζωή του πιά είχε αλλάξει. Και θ' άλλαζε άκόμα περισσότερο. Η άωορση Βέρα, η κόρη τού πλουσιού βιομηχάνου, ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του, κι' ο Ροζέ δεν τολμούσε να τη ζητήσει από τον πατέρα της. Ήθελε να συμφιλιωθεί πάλι με τó στίτι του, να ξαναπαρή πάλι τó τίμιο πατρικό όνομα. Δεν ήταν όμως άκόμα καιρός.

Μία μέρα λοιπόν, πού δεν άντεγε πιά να καίγεται από τόν πυρετό της νωσταλίας, πήρε τó τοαίνο κι' έστρεψε από πάλι πού θρισκότανε τó στίτι του. Ήθελε να ξαναδεί, να πύ τη μητέρα του, τó δωματίό του, όλα τ' άγαπημένα πράγματα της παιδικής του ηλικίας. Και τη νύχτα, σαν κλέφτης, έφυγε, πήδηξε μέσα στον κήπο τού σπιτιού του...

Πατώντας αθόρυβα, έφτασε σε λίγο στη βεράντα. Πού κοιμόταν άραγε η μητέρα του; Κι' ο πατέρας του; Στ' όσα δονιάντα, όπως ποδά; Μέσα στο σκοτάδι της βεράντας έκανε άξάφνα μία άπότομη κίνηση και σκόνησε πάνω σε πύ πύ έπρεπε κατανίξ. Τι να ήταν άραγε; Καμιά πολυθρόνα;

Ένα οβολιασμένο σνύλο άντλήθηκε από γειτονικό κήπο, νεκρική σιωπή της άλλας τσαντάντικε. Ένας άλλος σκύλος άγισε να γαυγίζει. Έπειτα άκούσθηκαν μερικές σιγανές φωνές κι' άπότομα φωτίσθηκε όλόκληρο τó στίτι. 'Υστερα εάνησε σκιά πίσω από ένα κλειστό παράθυρο.

Τα μάτια τού Ροζέ γέμισαν δάκρυα: «Μαμά! Μαμά!» έφίρισε κι' άόγισε να κλάει, σαν μικρό παιδί, μέσα στο σκοτάδι.

Ναι, εκεί κάτω θά ήταν η κάμαρα της μητέρας του. Εκεί τόν καιρό ήταν δίπλα στη δική του...

Η γοηά κυρία είχε άκούσει τά σκυλιά κι' είχε έμνησε τó «στρατηγός», τόν άνδρα της.

— Πιόσο! Πιόσο! Είχε κάποιος πύ βεράντα... Φοδύει... Ο «στρατηγός» σηκώθηκε ήσυχα-ήσυχα, φόρεσε τις παλιές του, πέρασε τη ρόμπα του και θήκε στο διάδρομο, όπου σκυλιά είχαν άγγίσει πάλι να ούολιάζουν. Ο «στρατηγός» έθηκε μία στιγμή κι' έστρεψε πύρε τó πιστόλι του.

«Κάποιος κλέστηκε θάνατος...» συλλογίσθηκε. «Θέλει να πύ από την βεράντα. Μά τώρα θά τού δείξω εγώ!...»

Κι' ο στρατηγός έσπινξε τó πιστόλι από νύχι του. Μία σιωπηλή σκιά είχε φανεί άξάφνα στα τζάνια της βεράντας. Η γυναίκα τού έόριζε μία κραυγή τρόμου. Κι' εκείνος, παραγμένος, πυροβόλησε...

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε ένα σπαρακτικό οβολιασμένο που κι' άμέσως κατόπιν μία μισοπνιγμένη φωνή: η φωνή τού Ροζέ:

— Μαμά... μπαμπά... συννύη... συννύη... Κι' έπειτα πάλι σιωπή. Βαθεία, νεκρική σιωπή.

Ο «στρατηγός», κατάνυμος, άφισε να τού ξεράνη από τó χέρι τó πιστόλι. Δίχως να τó ξέρη, είχε σκοτώσει τó παιδί του!

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ τού διαλόγου: 'Εκείνος και 'Εκείνη. (Η σκηνή στο σπαρέ ενός κοσμικού ρεστοράν. Τό δείκνο κοντεύει να τελειώσει. 'Εκείνος και 'Εκείνη κάθονται κοντά - κοντά, σ' έναν καναπέ από κόκκινο βελούδο).

EKEINH (στό γκαρσόνι).—Άφισε την άλλη σαμπάνια στην παγωμένη... 'Αν σε χρειασθούμε, θά χτυπήσουμε τó κουδούνι.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Πολύ καλά, κυρία. (Φεύγει).

EKEINOS (έλαφρά μεθυσμένος).—Επατέλους, μόνοι! 'Α! θαυμάζω τó ήθος, με τó όποιο είπες στο γκαρσόνι: «'Αν σε χρειασθούμε, θά χτυπήσουμε τó κουδούνι»...

EKEINH.—'Ετσι λένε συνήθως στα σπαρέ. Μήπως κάνω λάθος; EKEINOS.—'Όχι, παιδί μου, δεν κάνεις λάθος! Με τη διαφορά ότι την καθιερωμένη αυτή φράση πρέπει να την πύ μάλλον ο καθυλλέρος.

EKEINH.—Αυτό γινότανε μία φορά κι' έναν καιρό... Σήμερα όμως η γυναίκες έχουν σ' όλα πρωτοβουλία...

EKEINOS (ξαναμένος κιόλας από την σαμπάνια).—Φαντάζομαι τί πονηρές σκέψεις θά έβαλε με τó νού του τó γκαρσόνι...

EKEINH.—'Αν ήξερε ότι είμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι, δεν θά έαζε καμιά πονηρή σκέψη με τó νού του!...

EKEINOS.—'Ασφαλώς! EKEINH.—Δεν διαμαρτυρούσαι διόλου, βλέπω! Αυτό δεν με κοιλαίνει διόλου, και ές είμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι. 'Εν πάση περιπτώσει, ές πούμε! (Τού βάζει σαμπάνια).

EKEINOS.—Μά, δεν κάνω άλλη δουλειά τόνον ώρα... 'Αλήθεια, όμως, πολύ επιτυχημένη ή έμνηνεί σου να συντάσσους σ' ένα σπαρέ την έπίσημη άκριβώς τόν γάμιν μας!...

EKEINH.—Δεν βρίσκες και σ; Αυτό τó έκανα για να ξεχάσουμε, ίστω και για μία βραδεία, ότι είμαστε παντρεμένοι... Θεέ μου!... Τι βλέπω!... Ένα πτώμα!...

EKEINOS (τρομαγμένος).— Τι έκανε λέει; EKEINH.—Βλέπω ένα άδικο μπουκάμι σαμπάνια! Στά σπαρέ, τ' άδεια μπουκάμια λέγονται πτώματα.

EKEINOS.—Τά ξερείς καλά, βλέπω, όλα αυτά τα καθέκαστα... Και αν άρχιζα ξαφνικά να ήληθαι;

EKEINH.—Μά όλα αυτά σου τά λέω, έπειδή ξέρω καλά ότι δεν είσαι ζήλωσης... Έλα τώρα, ές πούμε... 'Ανοιγε ένα άλλο μπουκάμι σαμπάνια!

EKEINOS.—Θέλεις να σου κάνω μία έπαινολογία;... Είμαι λιγάκι μεθυσμένος...

EKEINH.—'Ιδέα σου! (Τού γεμίζει τó ποτήρι).

EKEINOS (άδειάζοντας τó ποτήρι).—Μού φαίνεται άως ότι κι' εγώ είμαι λιγάκι μεθυσμένος...

EKEINH.—Τί σημαία έχει αυτό, άφού βρίσκομαι με τόν άνδρα μου; EKEINOS.—Θά πύς και άλλο!

EKEINH (ή όποια δεν έχει πύ διόλου και διατηρεί όλη την ψυχραιμία της).—'Εννοείται, έννοείται...

EKEINOS.—Στην ύγεία μας! Πώ, πώ! μεθύσι πού έκανες! Δεν μπορείς να βρής τó στόμα σου! Νά, κόττα έμένα πώς άδειάζω τó ποτήρι! ('Αδειάζει πράγματι μονορούφι τó ποτήρι). Η σαμπάνια σου άνογει τη δίνα και σου χαρίζει μια... μα... μα...

EKEINH.—Μακαριότητα, δεν θέλεις να πύς; EKEINOS.—Τό μάντεψες! Μπαρόδο σου! Τι τά θέλεις, ποτέ δεν μπόρεσα να προσέγώ την άτελειότητά αυτή λέξί...

EKEINH (τεντώνοντας τά χείρα της).—Θεέ μου! Τι καλά πού είμαστε έδω! Περάσαμε περίφημα άπόψε! Ξεχάσαμε για λίγες ώρες τή μονότονη ζωή μας...

EKEINOS.—Ναι, έχεις δίκιο... Πάντα ή ίδια δουλειά... EKEINH.—Τά ίδια δαμάτια...

EKEINOS.—Τά ίδια έπαιδα... EKEINH.—Και τού παντός, ή ίδια γυναίκα... ή ο ίδιος άνδρας...

EKEINH.—Δεν μού λές, αλήθεια, άν στο διάστημα πού είμαστε παντρεμένοι, κάναμε και οι δύο μας μερικά παραστράτηματα... Μπορούμε, να τά ξεολοκληρώσουμε έλεύθερα ο ένας στον άλλον...

EKEINOS.—'Α, μπά, μπά! 'Εγώ ντροπέομαι!...

EKEINH.—Δεν βαρύνει! 'Υστερ' από τριών έτών σίξυγκό βίο, άμασε πιά παλαιοί σύντροφοι... Δεν πρέπει πιά να ντρέπεται ο ένας τόν άλλον...

EKEINOS (με άνιστόχρητο θαυμασμό).—'Όταν μεθάς, είσαι ή πύ μαλακωμένη γυναίκα τού κόσμου!...

EKEINH.—Είμαι άπλόυστα μία γυναίκα χωρίς άνόητες προλήψεις. EKEINOS.—Συμφωνώ άπόλυτως...

EKEINH (χαμογελώντας πονηρά).—Έλα τώρα, κατεργάρο, πές μου πόσες άπιστίες μού έκανες μέχρι σήμερα...

EKEINOS.—Καλά, καλά... Μή βιάζεσαι! Θά σου τά πύ όλα! Προηγουμένως ές πούμε... 'Εγώ πίνω στην ύγεία τόν... παραστράτημάτων μου!... ('Αδειάζει και πάλι τó ποτήρι του).

EKEINH.—Είμαι όλη αυτιά!... EKEINOS.—Τί θά τά κάνης τόσα αυτιά; EKEINH.—Μά, περιμένο ν' άκούσω τά κατορθώματά σου!...

EKEINOS (χωρίς να ύποπτεύεται ότι η γυναίκα του τού έπαξε όλη αυτή την κομωδία για να φτάση σ' αυτό άκριβώς τó αποτέλεσμα).—'Επαμένεις λοιπόν να τά μάθης; EKEINH.—'Αν δεν ξέρω εγώ, ή σύντροφός της ζωής σου, τί κάνεις στόν ιδιωτικό σου βίο, πούς θέλεις να τó ξέρη;

EKEINOS.—Ναι, έχεις δίκιο... Θά σου τά πύ όλα... 'Αλλά με έ... ναν άρω...

EKEINH.—Νά τόν άκούσω. EKEINOS.—'Ότι θά μού διηγηθής και σ; τις δικές σου περιπέτειες. EKEINH.—Έχεις τó λόγο μου.

EKEINOS.—'Ακουσε, λοιπόν! 'Η τελευταία μου... τó τελευταίο μου... EKEINH.—...Παραστράτημα; EKEINOS.—Ναι... ή, μάλλον, όχι — τó προτελευταίο μου ήθελα να πύ... Τό προτελευταίο μου λοιπόν παραστράτημα, έγινε στη θα... θα...

EKEINH.—Μές στη θάλασσα, μήπως; EKEINOS.—'Όχι, όχι... Μή με διακόπτεεις... Μές στη θαλασσινή έ- νός φίλου μου, ενώ πηγαίναμε κάπου εκδρομή... 'Εκεί δηλαδή γνωρί- στηκα με μία χαριτωμένη κυρία... 'Όταν βγήκαμε έξω και άνεθάρκα- σ' ένα λεωφορείο, εκείνη θυμήθηκε ότι δεν είχε χρέματα μαζί της...

EKEINH.—Και φυσικά, της πλήρωσες εσύ τó εισιτήριό... EKEINOS.—'Εννοείται... Ήταν ύποχρέωσή μου, ως κυρίου καθώς πρέπει...

EKEINH.—'Εκανες πολύ καλά... EKEINOS.—'Υστερα, γνωρίστη- κα καλύτερα με την κυρία αυτήν... Και όταν έπιστρέψαμε στό Παρίσι, με παρακάλεσε να την συνοδεύσω ως τó σπίτι της, για να μού δώση τó μικρό ποσό που της δάνεισα, για να πληρώση τó εισιτήριό της... Και, καταλαβαίνεις τη συνέχεια...

EKEINH.—Πώς δεν την κατα- λαβαίνω!... EKEINOS.—Δεν σου φαίνεται δια- σκεδαστική αυτή ή ιστορία; EKEINH.—Διασκεδαστική άπλως; Καί, παραπάνω... Μά, πές... Γιατί δεν πίνεις άλλο;

EKEINOS.—'Ακού τώρα να σου διηγηθώ και μία άλλη περιπέτεια μου... 'Έχεις άρεσι να την άκούσης; EKEINH.—'Εννοείται, έννοείται...

EKEINOS.—Τις προάλλες, λοιπόν, είχα πάει στην Κεντρική 'Αγο- ρά. 'Εκεί πού περπατούσα ήσυχος και άμέριμος... (Δεν πρόλαβε όμως να συνεχίση, γιατί στο μεταξύ η γυναίκα του, έξαλλη, τού μωρόντας να σ' αρατρή πού, τού κατέφερε μία μεγαλοπρεπή σφαλιάρα!)

EKEINH (τρέποντας από δαγή και άγανάκτηση).—Έλαίνε! Πα- ληνόρωσε! Ψεύτη! 'Υποκριτή!...

EKEINOS (καλμένος και από τη σαμπάνια και από τη σφαλιάρα).—Μά τί έπαθες;...

EKEINH.—Τί έπαθα; Μού διηγήσου με τόσο κυνισμό τις έρωτικές σου άπιστίες και με ρωτάς άκόμα τί έπαθα; 'Από καιρό τώρα ύπο- πτεύομαι ότι δεν μού είσαι πιστός και κατέστρεψα την κομωδία αή- τη, για να σε έξαναγκάσω να έμολογήσης ό ίδιος την άλήθεια... (Βά- ζει τó καπέλλο της).

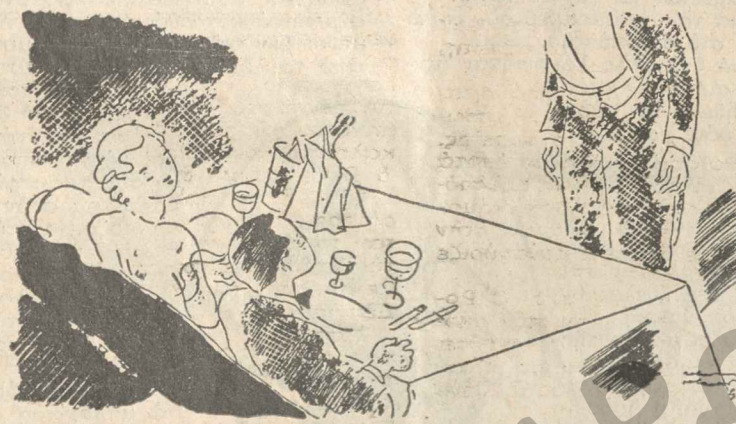
EKEINOS.—Μά, εσύ μού είχες πύ ότι είμαστε παλαιοί σύντροφοι... 'Ότι θά μού έξιστορούσες και σ; τις δικές σου περιπέτειες!...

EKEINH.—'Εγώ, βλέπω, δεν σου έκανα την παραμικρή άπιστία!... Φεύγω τώρα! Πηγαίνω σπίτι! Και να μην κάνης κανένα άστείο και ξαναπροσπαύσεις μαζί μου, γιατί δεν ξέρω ούτ' εγώ τί θά γίνει!

EKEINOS.—Αυτό λέγεται άπάτη... πωροδία... πα' θα... Είπε κατ' αχαρακτήριστο...

(Μά όταν είδε τη γυναίκα του να φύγη χωρίς να τού ρίξη ένα βλέμμα, έ- πεσε στόν καναπέ, σαν κεραυνόληκτος, και άρχισε να κλάει από τó μεθύσι του και από ένα δυνατό πόνο στην καρδιά!)

CLAUDE GEVEL

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Πολύ καλά, κυρία!...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΙΝΑ!

Τι αποκαλύπτει ένας παλιός χρονικογράφος. Η πριγκίπισσα 'Αλβίλδα και ο μνηστήρ της. Τι έκανε για να μη τὸν τρευτή. "Όπου ξεσηκώνει και τὸ μυαλό τῶν ἄλλων κοριτσιῶν. Τὸ πειρατικό με τὴς ἀνδρὲς. "Όπου ὅλοι ἀναγνωρίζουν ἀρχηγὸ τῶν τὴν 'Αλβίλδα. Ἡ καταδίωξις τοῦ πριγκίπου 'Αλφ. Μία αἰματηρὴ μονεργία. Τὸ εὐχάριστο τέλος μίᾳς ἐπικίνδυνης περιπέτειας, κτλ.

φέρουσες, ὥστε με πραγματική ιστορία.

Ἡ 'Αλβίλδα, κόρη τοῦ Σινάρδου, βασιλέως τῶν Γόθων, ζοῦσε ἐξένοιαστη καὶ εὐτυχισμένη στὸ πατρικὸ παλάτι, παίζοντας με ἄλλες συνομήλικες φίλες της, ὡς τὴ μέρα ποὺ ὁ πατέρας της ἀποφάσισε, γιὰ λόγους διπλωματικούς, νὰ τὴν παντρεύῃ με τὸν πριγκίπου 'Αλφ, γιου τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας Συγάρου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ γυναίκες τῶν βορείων κρατῶν ἀπελάμβαναν μεγάλης ἐλευθερίας. Ἀρκετὲς ἀπὸ αὐτὲς ἐκτελοῦσαν τὰ σοβαρώτατα, γιὰ κείνα τὰ χρόνια, καθήκοντα τοῦ γιαιοῦ καὶ τοῦ ἀστρολόγου. Καὶ συχνά, πολὺ συχνά, συνάδευαν τοὺς συζύγους καὶ τοὺς συγγενεῖς τοὺς στὸν πόλεμο, γιὰ νὰ τοὺς ἐμψυχώσουν με τὴν παρουσία τους. Ὁ στρατὸς, μάλιστα, περιελάμβανε κ' ἕνα εἰδικὸ τάγμα, τῶν «παρθένων με τὴς ἀσπίδες». Ἡ κοπέλλες αὐτὲς τὸ εἶχαν κάνει τάμα νὰ μὴν παντρευτοῦν ποτὲ καὶ νὰ περάσουν ὅλη τὴ ζωὴ τους στὸ στρατόπεδο.

Ἡ 'Αλβίλδα, λοιπόν, εἶχε καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο—ἦταν πριγκίπισσα—τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις στὸν πατέρα της, νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ ἀντὶ ἑνὸς νέου ποὺ δὲν τὸν γινώριζε οὔτε κατ' ὄψιν. Μὰ ὁ βασιλεὺς Σινάρδος ἐπέμεινε. Ἡ 'Αλβίλδα σκέφτηκε τότε, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ καταταγῇ στὸ τάγμα τῶν «παρθένων με τὴς ἀσπίδες», γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕναν ἀνεπιθύμητο μνηστήρα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἦταν θεαίᾳ ἀν θά μπορούσε νὰ τηρήσῃ ὡς τὸ τέλος τὴς θαρρείς υποχρεώσεως ποὺ θ' ἀνελάμβανε—ἀν ἡ πριγκίπισσα δὲν ἤθελε τὸν σύζυγο ποὺ τῆς ὑπέδειξε, αὐτὸ τὸ ἔκανε ἐπειδὴ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ πρώτῃ ἡ ἴδια τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της, νὰ τὸν ἐκτιμῇ καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ...—ἀποφάσισε...νὰ ἐπαναστατήσῃ! Ἐποφελήθη, λοιπόν, τῆς ἐλευθερίας ποὺ εἶχε νὰ γράψῃ ὅπου ἤθελε, χωρὶς κανένα περιορισμό, ἀγόρασε ἕνα καράβι, κατάρθωσε νὰ ἐξοικονομῇ τὰ μυαλά μερικῶν κοριτσιῶν, τὰ ἐντυσε ἀνδρῶν καὶ τὰ ἔπεισε νὰ τὴν ἀκολουθήσουν στὸ ἀγνωστο, σὲ μιὰ περιπέτεια, τῆς ὁποίας τὸ τέλος τὴν ἀφινε κατ' ὁλοκληρὴν ἀδιάφορη!...

Ἔτσι, ἕνα ὥρασιό πρωί, ὁ βασιλεὺς ἐπληροφορεῖτο ὅτι ἐξαφανίστηκε ἡ κόρη τοῦ ἀπὸ τὸ παλάτι. Τὴν ἴδια διαπίστωσε ἔκαναν καὶ ἀρκετοὶ ἀρχόντες τῆς πρωτεύουσας γιὰ τὰ δικά τους κορίτσια. Καὶ ὅλοι καταριόντουσαν τὴν 'Αλβίλδα γιὰ τὴν παράξενη ἔμπνευσι ποὺ εἶχε νὰ ἀφήσῃ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της καὶ νὰ γίνῃ θαλασσοπόρος, παίρνοντας καὶ ἄλλες κοπέλλες στὸ λαίμω τῆς...

Στὸ διάστημα αὐτὸ, τὸ πειρατικὸ τῆς ἐστεμμένης ἐπαναστάτριας, ταξίδευε στὸ ἀγνωστο... Ὑστερα, ὅμως, ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ 'Αλβίλδα ἀναγκάστηκε νὰ πλησιάσῃ σὲ μιὰ ἀκτή, ἐπειδὴ τῆς εἶχαν σωθῇ τὰ τρόφιμα. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πᾶσε τότε, ἦταν ὅτι, στὸ φυσικὸ λιμάνι ὅπου ποσορομίστηκε, θοισκόταν ἀγκυροβολημένο καὶ ἕνα ἄλλο καράβι, τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα θοισκόταν παρατεταγμένο στὴν παραλία...

Ἡ ἀποθίσις τῶν γυναικῶν σκαθάλλισε τοὺς ναυτικούς, οἱ ὁποῖοι, στὴν πραγματικότητα, δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο παρὰ πειρατὰ. Στὴν ἀρχή, οἱ κουσάσοι αὐτοὶ ἐνελάσθηκαν ἀπὸ τὴν περιβολὴ τῶν κοριτσιῶν καὶ νόμισαν πὺς εἶχαν μπροστὰ τους... συναδέλφους. Ἐννοεῖται, καὶ ἡ 'Αλβίλδα ἀπέφυγε νὰ τοὺς θγάλλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνη, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους...

—Τί γινέστε ἐδῶ; ρώτησε τοὺς συγκεντρωμένους πειρατὰς, προσπαθώντας νὰ κἀν τραχεῖα τὴν φωνὴ τῆς γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίσουν τὸ φύλο τῆς.

—Ἀφοῦ εἶσθε καὶ σὲς κουσάροι, μποροῦμε νὰ σὰς ποῦμε τὴν ἀλήθεια! τῆς ἀποκρίθηκε κάποιος ἀπὸ τὴν ἄλλη «παράτα-ξιν». Χάσαμε τὸν καπετάνιο μὰς—σκοτώθηκε σὲ μιὰ μάχη ποὺ δώσαμε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες μ' ἕνα ἐχθρικό καράβι—καὶ μολώνουμε τώρα ποῖον νὰ θγάλλουμε ἀρχηγό. Δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ

νὰ μὰς δώσης τὴ γνώμη σου καὶ νὰ μὰς θγάλλῃ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια αὐτὴ θέσι!

Ἡ 'Αλβίλδα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση... Καὶ οἱ κουσάροι ἀρχισαν νὰ θαυμάζουν τὴς γνώσεις καὶ τὴ σοφία τοῦ νεαροῦ τοῦ «ἀρχιπειρατοῦ», ποὺ διοικοῦσε ἀμούστακα πάλαιον καὶ ὡμορφὴ καὶ ἀπὸ αὐτόν, ὅταν, ἐξαφνικά, ἡ 'Αλβίλδα πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς φαιερῶσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, νὰ τοὺς πῇ ὅλα τὰ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς ἐπικίνδυνες δουλειές, ἡ πὺς δύσκολη εἶνε ἡ πρώτη. Μὰ πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα, γιὰ νὰ σὰς πείσω.

Τὰ πὺς ὡμορφα καὶ τὰ πὺς σπάνια ὀρχεοειδῆ εἶνε δηλητηριώδη καὶ θοισκονται σὰ θάψῃ τῆς ζούγκλας καὶ σὲ θάλωδῃ μέρη, ὅπου βασιλεύει ὁ κίτρινος πυρετός. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸν κίνδυνον, εἶνε καὶ οἱ κροκέδειλοι, τὰ φειδία κ' ἡ δηλητηριώδεις μυῖγες. Τέτοιες ζούγκλες εἶνε πὺς τρομερές καὶ πὺς ἀπείσιες ἀπὸ τὴν πὺς φριχτὴ κόλσι. Σὲ κάθε θῆμα θοισκονται μπροστὰ τὸ θάνατον. Μὰ καμμιὰ φορὰ ἀξίζει νὰ ρισκοκινυνεύῃ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ γιὰ ἕνα σπάνιον ἢ πρωτοφανὲς ἐξωτικό λουλούδι.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὀρχεοειδῆ πὺς θοισκονται κοντὰ σὰς ἱμαλάια, μέσῃ στὴν ἀπάτη κ' ἀνεξερεύνητῃ ζούγκλα, εἶνε ἕνα καινούργιον εἶδος ποὺ μπόρει νὰ καλλιερηθῇ στὴς σέρρες, κ' ὅπως καταλαβαίνετε, ἀξίζει μιὰ δόκιμη περιουσία. Ἐνας ἀνθρωπῶς τῆς Νέας Ὀρκῆς, ὁ Τζὼν Πέρκινς, ὁ «βασιλεὺς τῶν ἀνθρωπῶν» τοῦ Νέου Κόσμου, μὰς εἶχε δώσει σωστὲς 200 χιλιάδες δολλάρια γιὰ εἰκοσι θοιθούς καινούργιων ὀρχεοειδῶν. Αὐτὸς θέβαια ἀπὸ τὴν καλλιέργεια θὰ κέρδιζε τὰ πεντάπλασια, μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ καλὴ τεύχη, ἡ μεγαλειότερη τιμὴ ποὺ εἶχαμε ὅρη.

Μιὰ τέτοια συλλογὴ ὀρχεοειδῶν, ἦταν μοναδικὴ στὸν κόσμον. Εἶχαν θοισασθῇ πολλὲς ἀνθρώπινες ζωὲς γι' αὐτὴν κ' εἶχαν περάσει ἀρκετὰ χρόνια ὥστου νὰ συγκεντρωθῇ ὁλόκληρη. Ὅταν λοιπὸν ὁ Βαλάντορ κ' ἐγὼ πήραμε τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνουμε κυνηγοὶ ὀρχεοειδῶν, ἀρχίσαμε τὴς ἐξερευνησεις μὰς ἀπὸ τοὺς περίφημους γιὰ τὴ θανάσιμν ἀτμόσφαιρά τους θάλους τοῦ Μανγκάλωρ, πὺς θοισκονται κοντὰ στὴς πηγὲς τοῦ Γάγγη. Ἐκεῖ κάτω εἶνε ἡ πατρίδα τῆς χολέρας, τῆς λέπρας καὶ τοῦ κίτρινου πυρετοῦ. Μπορεῖ νὰ περπατᾷς μέρες ὁλόκληρες, δίχως νὰ συναντήσῃς ψυχὴ ζωντανή...

Μιὰ μέρα, εἰμαστε ἀφοσιωμένοι στὴ δουλειά μας, ὅταν ἐξαφνὰ ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀποστολῆς μὰς ἐβγάλε μιὰ παράξενη κραυγὴ, ἕνα πένθιμο οὐρλιασμα καὶ σω-ρίστικη καταγῆς, σπαράζοντας ἀπὸ κάποιο ζαφνικὸ πόνον. Σὲ λίγο, δίχως νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς, ἐξψύχθηκε ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη καὶ κεραυνόβολο ἀρρώστεια. Οἱ Ἰνδοὶ θαστάζοι τοῦ καραβανιοῦ μὰς, ὅταν εἶδαν τὸ μελανιασμένο πῶμα τοῦ ὁδηγοῦ μὰς, ἀρχισαν νὰ τρέμουν σύγκορμι καὶ μόλις θράδυσαν, μὰς παράτησαν κρυφὰ καὶ γύρισαν πίσω στὸ χωριὸ τους.

Μπορεῖτε τώρα νὰ φαντασθῆτε τὴ ζωὴ ποὺ κάναμε, ὁλομόναχοι, τὴς ἀκόλουθες τρεῖς μέρες: Τρώγαμε φρούτα καὶ πίναμο, ἀπὸ ἀνάγκη, τὸ σάπιο καὶ λασπωμένο νερὸ τῶ θάλλου. Τὸ θράδυ ὅμως τῆς τρίτης μέρας, ὅπως εἰμαστε πεινασμένοι καὶ ἔτοιμοι νὰ πέσουμε μέσα στὸν ἀπέραντον θάλλο γιὰ νὰ δώ-σουμε πειὰ ἕνα τέλος στὸ μαρτύριό μὰς, ἀκούσαμε ἀφᾶνω θῆματα κοντὰ μὰς! Ἦταν ἕνας ἀνθρώπος! Ἐνας λευκός!...

Ἦταν ἕνας παράξενος γέρος με μακρυὰ ὄσπρα μαλλιά κ' ἕνα κοιλὸ θοτανολόγιο κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὄμο. Μὰ τί διὰ ὅλο ἔκακε λοιπὸν μέσα σ' ἐκεῖνες τὴς ἀγριες καὶ θανάσιμες ἐρημιές; Μήπως ἦταν κανένας τρελλῶς; Πῶς τὸν ἔλεγαν, ἀραγε; Αὐτὸ δὲν ἀργήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Ὁ γέρος μὲ τ' ὄσπρα μαλλιά ἦρθε κοντὰ μὰς χαμογελώντας, μὰς ἐφίλει τὸ γέρι μὲ μεγάλῃ ἐγκαρδιότητα καὶ μὰς εἶπε τ' ὄνομά του. Τί ἐκπληξί-Βρισκόμαστε μπροστὰ στὸν περίφημο δόκτορα Φόρμπαχ, ὁπο-ψήφιο τοῦ θραδειοῦ Νόμπελ!

Ὁ Βαλάντορ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν εἶνε περάσει γιὰ τρελλό. Μὰ ἐγὼ τὸν ἤξερα. Εἶχα δὴ πολλὰς φορὲς τὴν φωτογραφία του στὴς ἐφημερίδες κ' εἶχαμε ἐν-θουσιαστῇ ἀπὸ τὴς συναρπαστικὲς ἐξερευνησεις του στὴς ἐξωτι-

πριγκίπου.

Καί, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ 'Αλφ κατάρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὰ ναυασκίδια τοῦ στὸ καράβι. ὅπου θοισκόταν ἡ 'Αλβίλδα καὶ πᾶσι τὸν κατὰστρωμα τοῦ πειρατικοῦ. ἀκολουθοῦντες ἕνα μερικὸς γενναίους ἀνδρες τοῦ. Τότε, ἀνοίγοντας τὸ σπαθὶ τοῦ ἑνὸς αἰματωμένου δρόμο ἀνάμεσα στοὺς κουσάρους, ἔφτασε τέλος κοντὰ στὸν ἀρχηγὸ τους, τοῦ ὁποίου τὸ καρ-ἦταν σκετασμένο ἀπὸ μιὰ χουστὴ περικεφαλαία...

Ἄλλ' ἡ 'Αλβίλδα, ἰόλις ἀντίκρουσε τὸν Δαὸ πριγκίπου, ὁποῖο δὲν θέλησε ἄλλοτε γιὰ σύζυγό της, εἶνε κατὰστρω-καὶ συγκινημένη μὲ τὸν ὁρμητικὸ ὡμορφία τοῦ. Καὶ πρὸν ἀμέσως, μετανόησε ἐπειδὴ ὁρατέτευσε ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα της καὶ ἔμπλεξε σὲ μιὰ περιπέτεια τόσο ἐπικίνδυνη πρὶν ζητήσει νὰ δῇ τουλάχιστον μιὰ φορὰ στὸ πόσους τὸν πρὶν ἡμεῖς μνηστήρα της... Τώρα δὺς, ποὺ τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν πρὶν, ἔλαβε ἀμέσως γνώμη γι' αὐτόν... Καί, θυάτοντας τὴν πρὶν ρικεφαλαία της με μιὰ γαυροκίνη χειρονομία, εἶπε με γλυκὴ φωνὴ στὸν ἐμβρόντητο πριγκίπου:

—Δὲν με γινώριζεις, θέβαια. Ἄλφ... Μάθε, λοιπόν, ὅτι εἶμι 'Αλβίλδα, κόρη τοῦ βασιλέως τῶν Γόθων, τὴν ὁποία κατὰ σὺς προώριζαν γιὰ γυναίκα!...

Εἶνε τάχα ἀνάγκη, ἀναπητοὶ ἀναγνωστὰς, νὰ σὰς περᾶ-ψουμε τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασε ὁ βασιλεὺς Σινάρδος, ὅταν τὸν πρῶτ' εἶδε καὶ πάλι τὴν ἀγαπημένη του κόρη, ποὺ τὸν καὶ νεκρῇ, ὁλοκλῶνται μπροστὰ τοῦ καὶ παντρεμένη με τὸν πρῶτ' ἀπὸ τὸν ἦθελε τόσο νὰ τὸν καὶ γαμπρὸ του; Εἶνε, ἔτσι, ἀνάγκη νὰ σὰς ἐξηγήσουμε λεπτομερῶς τὰ γένητα ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ γινεοτασθῇ τὸ διπλὸ αὐτὸ γαμρῶσιον γεγονός; τῆς ἀ-στροφῆς δηλαδὴ τῆς «ἀρχικουρσαρίνας» καὶ τοῦ γαμρὸς τῆς τὸν πριγκίπου 'Αλφ;

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΚΕΙΝΟ τὸν καιρὸ, ἐγὼ κ' ὁ Βαλάντορ θοισκόμαστε σὲ μιὰ παθὲνα ζούγκλα, κοντὰ σὰς ἱμαλάια. Εἶχαμε ἕνα πολὺ πα-ράξενον ἐπάγγελμα: εἰμαστε κυνηγοὶ τῶν ὀρχεοειδῶν, τῶν πὺς σπάνιων καὶ τῶν πὺς ἀκριβῶν λουλουδιῶν τοῦ κόσμου! Θὰ σὰς φαίνεται θέβαια περίεργο ποὺ εἶπα ὅτι εἰμαστε «κυνηγοί». Ὑπάρχουν ὅμως κυ-νηγοὶ ὀρχεοειδῶν, ὅπως ὑπάρχουν καὶ κυ-νηγοὶ φειδιῶν ἢ ἀγρίων θηρίων κ' ὁμο-γῶ ὅτι ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς ἐπικίνδυνες δουλειές, ἡ πὺς δύσκολη εἶνε ἡ πρώτη. Μὰ πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω μερικὰ πρά-γματα, γιὰ νὰ σὰς πείσω.

Τὰ πὺς ὡμορφα καὶ τὰ πὺς σπάνια ὀρχεοειδῆ εἶνε δηλητηριώδη καὶ θοισκονται σὰ θάψῃ τῆς ζούγκλας καὶ σὲ θάλωδῃ μέρη, ὅπου βασιλεύει ὁ κίτρινος πυρετός. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸν κίνδυνον, εἶνε καὶ οἱ κροκέδειλοι, τὰ φειδία κ' ἡ δηλητηριώδεις μυῖγες. Τέτοιες ζούγκλες εἶνε πὺς τρομερές καὶ πὺς ἀπείσιες ἀπὸ τὴν πὺς φριχτὴ κόλσι. Σὲ κάθε θῆμα θοισκονται μπροστὰ τὸ θάνατον. Μὰ καμμιὰ φορὰ ἀξίζει νὰ ρισκοκινυνεύῃ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ γιὰ ἕνα σπάνιον ἢ πρωτοφανὲς ἐξωτικό λου-λούδι.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὀρχεοειδῆ πὺς θοισκονται κοντὰ σὰς ἱμα-λάια, μέσῃ στὴν ἀπάτη κ' ἀνεξερεύνητῃ ζούγκλα, εἶνε ἕνα καινούργιον εἶδος ποὺ μπόρει νὰ καλλιερηθῇ στὴς σέρρες, κ' ὅπως καταλαβαίνετε, ἀξίζει μιὰ δόκιμη περιουσία. Ἐνας ἀνθρωπῶς τῆς Νέας Ὀρκῆς, ὁ Τζὼν Πέρκινς, ὁ «βασιλεὺς τῶν ἀνθρωπῶν» τοῦ Νέου Κόσμου, μὰς εἶχε δώσει σωστὲς 200 χιλιάδες δολλάρια γιὰ εἰκοσι θοιθούς καινούργιων ὀρχεοει-δῶν. Αὐτὸς θέβαια ἀπὸ τὴν καλλιέργεια θὰ κέρδιζε τὰ πεντά-πλασια, μὰ πρέπει νὰ ὁμολογή-σῃ, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ καλὴ τεύχη, ἡ μεγαλειότερη τιμὴ ποὺ εἶχαμε ὅρη.

Μιὰ τέτοια συλλογὴ ὀρχεοει-δῶν, ἦταν μοναδικὴ στὸν κόσμον. Εἶχαν θοισασθῇ πολλὲς ἀνθρώ-πινες ζωὲς γι' αὐτὴν κ' εἶχαν περάσει ἀρκετὰ χρόνια ὥστου νὰ συγκεντρωθῇ ὁλόκληρη.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Βαλάντορ κ' ἐγὼ πήραμε τὴν ἀπόφασιν νὰ γί-νουμε κυνηγοὶ ὀρχεοειδῶν, ἀρ-χίσαμε τὴς ἐξερευνησεις μὰς ἀπὸ τοὺς περίφημους γιὰ τὴ θανάσιμν ἀτμόσφαιρά τους θάλους τοῦ Μανγκάλωρ, πὺς θοισκονται κον-τὰ στὴς πηγὲς τοῦ Γάγγη. Ἐκεῖ κάτω εἶνε ἡ πατρίδα τῆς χολέ-ρας, τῆς λέπρας καὶ τοῦ κίτρι-νου πυρετοῦ. Μπορεῖ νὰ περπα-τᾷς μέρες ὁλόκληρες, δίχως νὰ συναντήσῃς ψυχὴ ζωντανή...

Μιὰ μέρα, εἰμαστε ἀφοσιωμέ-νοι στὴ δουλειά μας, ὅταν ἐξαφνὰ ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀποστολῆς μὰς ἐβγάλε μιὰ παράξενη κραυγὴ, ἕνα πένθιμο οὐρλιασμα καὶ σω-ρίστικη καταγῆς, σπαράζοντας ἀπὸ κάποιο ζαφνικὸ πόνον. Σὲ λίγο, δίχως νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς, ἐξψύχθηκε ἀπὸ μιὰ μυστη-ριώδη καὶ κεραυνόβολο ἀρρώστεια. Οἱ Ἰνδοὶ θαστάζοι τοῦ κα-ραβανιοῦ μὰς, ὅταν εἶδαν τὸ μελανιασμένο πῶμα τοῦ ὁδηγοῦ μὰς, ἀρχισαν νὰ τρέμουν σύγκορμι καὶ μόλις θράδυσαν, μὰς παράτησαν κρυφὰ καὶ γύρισαν πίσω στὸ χωριὸ τους.

Μπορεῖτε τώρα νὰ φαντασθῆτε τὴ ζωὴ ποὺ κάναμε, ὁλομό-ναχοι, τὴς ἀκόλουθες τρεῖς μέρες: Τρώγαμε φρούτα καὶ πί-ναμο, ἀπὸ ἀνάγκη, τὸ σάπιο καὶ λασπωμένο νερὸ τῶ θάλλου. Τὸ θράδυ ὅμως τῆς τρίτης μέρας, ὅπως εἰμαστε πεινασμένοι καὶ ἔτοιμοι νὰ πέσουμε μέσα στὸν ἀπέραντον θάλλο γιὰ νὰ δώ-σουμε πειὰ ἕνα τέλος στὸ μαρτύριό μὰς, ἀκούσαμε ἀφᾶνω θῆ-ματα κοντὰ μὰς! Ἦταν ἕνας ἀνθρώπος! Ἐνας λευκός!...

Ἦταν ἕνας παράξενος γέρος με μακρυὰ ὄσπρα μαλλιά κ' ἕνα κοιλὸ θοτανολόγιο κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὄμο. Μὰ τί διὰ ὅλο ἔκακε λοιπὸν μέσα σ' ἐκεῖνες τὴς ἀγριες καὶ θανάσιμες ἐ-ρημιές; Μήπως ἦταν κανένας τρελλῶς; Πῶς τὸν ἔλεγαν, ἀραγε; Αὐτὸ δὲν ἀργήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Ὁ γέρος μὲ τ' ὄσπρα μαλλιά ἦρθε κοντὰ μὰς χαμογελώντας, μὰς ἐφίλει τὸ γέρι μὲ μεγάλῃ ἐγκαρδιότητα καὶ μὰς εἶπε τ' ὄνομά του. Τί ἐκπληξί-Βρισκόμαστε μπροστὰ στὸν περίφημο δόκτορα Φόρμπαχ, ὁπο-ψήφιο τοῦ θραδειοῦ Νόμπελ!

Ὁ Βαλάντορ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν εἶνε περάσει γιὰ τρελλό. Μὰ ἐγὼ τὸν ἤξερα. Εἶχα δὴ πολ-λὰς φορὲς τὴν φωτογραφία του στὴς ἐφημερίδες κ' εἶχαμε ἐν-θουσιαστῇ ἀπὸ τὴς συναρπαστικὲς ἐξερευνησεις του στὴς ἐξωτι-

κὲς χώρες. Μόνο ποὺ νόμιζα ὅτι δὲν ζοῦσε πειὰ, γιὰτὶ ἦταν και-ρὸς τώρα ποὺ δὲν ἀκούγα νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τ' ὄνομά του. Μάλιστα δὲν θάσταξα καὶ τῶπα:

—Ναί, ἔχετε δίκην, μοῦ ἀπάντησε. Δέκα χρόνια τώρα, εἰμαι σάν νεκρός γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον. Ζῶ ἐδῶ πέρα, σάν ἐρημίτης, ἀνάμεσα σὰς ὀρχεοειδῇ μου... Ἐλάτε, πάμε στὸ σπῆτι μου... Εἶνε ἐδῶ κοντὰ...

Στὸ ξύλινο σπῆτι τοῦ δόκτορος Φόρμπαχ κάναμε μιὰ εὐχάρι-στη γνωριμία. Γίναμε φίλοι με τὸν Ντεκάν, τὸν Ἰνδὸ θοιθό τοῦ καὶ ὑπέρητῃ του, ἕναν περίφημο κυνηγὸ ὀρχεοειδῶν σ' ἐ-κείνη τὴν ἀπέραντη περιοχὴ κοντὰ σὰς ἱμαλάια.

Ὁ Ντεκάν εἶχε ἕνα ξύλινο πόδι. Ὁ ἴδιος ὁ σοφὸς Φόρμπαχ τοῦ τὸ εἶχε κόψει, γιὰτὶ εἶχε τρυπηθῇ ἀπὸ ἕνα φαρμακερὸ ἀ-γκάθι. Ὁ Ντεκάν ὅμως ἔλεγε ὅτι εἶχε δηλητηριασθῇ ἀπὸ ἕνα λουλούδι, ἕνα ἀγνωστο λουλούδι ποὺ εἶχε ἀγγίξει τὸ πόδι του...

Κατόπιν, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ δόκτορ Φόρμπαχ, μὰς εἶ-πε πὺς εἶχε γίνῃ κ' αὐτὸς κυνηγὸς ὀρχεοειδῶν ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια καὶ πὺς εἶχε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ δώδεκα θοιθούς, τοὺς πὺς σπάνιους καὶ τοὺς πὺς ἀκριβοὺς τοῦ κόσμου...

—Μὰ δὲν ὑπόρεσα νὰ πραγματοποιήσω ἀκόμα τ' ὄνειρό μου... ἐπρόσθεσε. Φαίνεται πὺς σὰς ἔστειλε ἡ καλὴ μου μοῖρα γιὰ νὰ με βοηθήσετε νὰ θρῶ τὸ ὀρχεοειδῆ ποὺ ἀνατρεῖ τὸς χρόνια.

Τὸ λένε «Ἀνθος τοῦ Ραγιά», κ' εἶνε τὸ πὺς ὡμορφο καὶ τὸ πὺς σπάνιον ἀπ' ὅλα. Μὰ εἶνε καὶ τὸ πὺς φαρμακερὸ! Αὐτὸ τὸ φυτὸ εἶνε δηλητηριώδες ὅταν ἀνθίσει: Λένε μάλιστα ὅτι φτάνει μόνον τὸ ἀρώμα τοῦ γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπον. Οἱ παλαιοὶ μαχαρὰγίδες τὸ ἔλεγαν «Τὸ λουλούδι ποὺ σκοτώνει» καὶ τὸ ἔσπελναν στὴς εὐνοούμενές τους, ποὺ δὲν τὴς ἀγαποῦσαν πειὰ... Ἐνα τέτοιο λουλούδι, λέει ὁ Ντεκάν, εἶνε αἷτια νὰ χάσῃ τὸ πόδι τοῦ. Ἀναφέρει μάλιστα πὺς ὅταν θοισκεται κοντὰ σ' ἕνα «Ἀνθος τοῦ Ραγιά», νιώθει ἕνα παρᾶξενον μούδιασμα στὸ πό-δι του. Εἶνε λέει τὸ παλιὸ δη-λητήριο ποὺ ζυμᾷται με τὴ μυρω-διά... Ἐλέετε λοιπὸν νὰ με βοη-θήσετε;

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια μὰς εἶχε ἐν-θουσιασέν. Εἶχαμε ἐξαόει πειὰ τὸ θάνατον καὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἐβδομάδες ψάχναμε ἐκεῖ τριγύ-ρω, γιὰ νὰ θροῦμε τὸ «λουλούδι ποὺ σκοτώνει». Μὰ δὲν ἦρκαμε τίποτα, ἀν καὶ μὴς ὁρᾷ ὁ Ντε-κάν μὰς εἶπε ὅτι ποῖοις τὸ πό-δι τοῦ κ' ὅτι κάπου ἐκεῖ πέρα θὰ ἦταν ἕνα «Ἀνθος τοῦ Ρα-γιά».

Ἐνα θράδι, ὥστόσο, ὅταν γυ-ρίσαμε στὸ σπῆτι τοῦ δόκτορος, εἶδα τὸν Βαλάντορ νὰ σωριάζε-ται κατὰγλωμος πάνω σὲ μιὰ κα-ρέκλα καὶ νὰ σφίγγῃ τὸ ἀριστε-ρὸ χέρι τοῦ. Πὲ μιὰ ἐκφρασί-πῶ-νου. Ὁ δόκτορ Φόρμπαχ κ' ὁ Ντεκάν ἐσκύμασαν ἀπὸ πάνω τοῦ ἀνίσχυοι κ' εἶδαν ὅτι ἦταν με-λάνη καὶ πριεμένο.

—Γρήγορα, γρήγορα! μοῦ φώναξε ὁ δόκτορ. Πέρτε μου ἕ-μέσως τὰ χειρουργικὰ μου ἐργαλεῖα... Ὁ Βαλάντορ κινδυνεύει. Ὁρμησα σάν τρελλὸς μέσα στὴν κάμαρα, μὰ ὅταν γύρισα, εἶδα πάνω στὸ τραπέζι τὸ ἀριστερ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΒΑΡΩΝΗΣ

ΙΣΘΗΣΙ — καλέ τί λέμε;... δεν λέμε καλύτερα «κατάπληξι» — προέβησε στην ανώτατη αριστοκρατία, ή άφειξίς κι' ή εγκατάστασις στο Παρίσι, του βαρώνου Θεόδωρου ντε Τρουτουτού, και της έρασμίας συζύγου του βαρώνης Όδில் ντε Τρουτουτού.

Η κυρία βαρώνη ήταν Άμερικανίς τὸ γένος, μονάκριβή κόρη τοῦ κ. Τζίμμι Φιτζμόρτων, προπολεμικῶς υπαίθριου παγωτοπώλου και μεταπολεμικῶς «βασίλειως» τῆς γκαζόζας. Τὰ ἑκατομμύρια — ὄχι φράγκων, ἀλλὰ δολαρίων — τοῦ μπαμπά της, ἐπέτρεψαν στήν πολύφερν, πολύσαρκη και πολυταραπίννα Όδιλν ν' αγοράσῃ ἕναν σύζυγο με τίλους εὐπατρίδου.

Μὰ πῶς τὸν ξετρόπωσε ἐκεῖ στήν Ἀμερική;... Ἐνας Θεός, αὐτή, κι' οἱ δύο διμοιρίες τῶν ἰδιωτικῶν ντετεκτῖθ—τοὺς ὁποῖους ξεπόλυσε γιὰ τὴ σχετικὴ παγανά—τὸ ξέρουν! Τὸ σίγουρο πὺ μύθαμε ἐμεῖς, εἶνε τὸ ἔξης: «Ὅτι ἕνα πρωτὶ παρουσιάστηκε στὸ μέγαρό της ἀχινοδόλος, ὁ ἰκανώτερος ἀπ' τοὺς ντετεκτῖθ αὐτοὺς, ὁ περιθώτος Πάτ Φικερτων, και τῆς φώναξε τὸ περίφημο τοῦ Ἑλλήνος Ἀρχιμῆδη:

—Εὐρηκα!... Εὐρηκα!...

«Ὅπως εἶνε φυσικό, δὲν κατάλαβε τίποτε στήν ἀρχὴ ἡ χαριτόθρυνος Όδιλν Φιτζμόρτων. Βλέπετε, οὐτε ποτὲ ἔτυχε νὰ της συστήσουν προσωπικῶς τὸν ἀνωτέρω Ἑλληνα σοφὸ, μὰ οὐτε και τὸνομά του τὸ εἶχε ἀκουστά στυὺ κύκλους τῶν γνωστῶν της.

Ὁ διαβόητος ντετεκτῖθ, ὅμως, βιάστηκε νὰ τὴ φωτίσῃ παρενθύς. Τῆς βρήκε, λέει, σύζυγο, ἑξαιρετικὰ γαλαζοαίματης οἰκογενείας θαρώνων. Οἱ πρόγονοί του εἶχαν ἀρχίσει νὰ διακρίνωνται — ὡς καρδινάλιοι, στρατηγοὶ και διπλωμάται — ἀπ' τὸν Ἰούλιο τοῦ 1315 μ. Χ. ἀκόμη!

Σπάνιο λοιπὸν κελεπούρι, γιὰ σύζυγος μιὰς μυριόπλουτης και νεόπλουτης Ἀμερικανίδος, ὁ παρὶνός των ἀπόγονος βαρώνος Θεόδωρος ντε Τρουτουτού. Ψηλός, λεπτός, ἀριστοκράτης, ὡς 28 χρόνων, ἦταν διπλωμάτης τῆς «καριέρας», ἀκολουθώντας ἐστὶ τὸ στάδιο τῶν ἐνδόξων προγόνων: Ἦταν ἀντιγραφεὺς α' τάξεως, στὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία τῆς Ἀμερικῆς, στὴ Βασίλειάνα.

Μὰ ἦταν κι' ἀδέκαρος, συγχρόνως. Οἱ πρόγονοί του, φαίνεται, ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τοὺς ἀπογόνους των, εἶχαν ξεκοκκαλίσει ἐπιμελῶς ὅλο και σὲ ἡρωϊκὲς γλεντοπιχειρήσεις τὰ ἀπομεινάρια τῆς ἄλλοτε κολοσσιαίας περιουσίας τῶν βαρῶνων ντε Τρουτουτού. Κι' ἐστὶ, ὁ ἀμειρόνος Θεωδωράκης, κι' ἴσως κι' ὁ πατέρας κι' ὁ παππούς, κι' ὁ πρόπαππος τοῦ Θεωδωράκη, βρέθηκαν ἐμφανικὰ ἕνα πρωτὶ κάτοχοι θαυράτου μὲν και λαμπροτάτου δόνομματος, μὰ και ἀδειων, ἐντελῶς ἀδειων... θυλακίων!...

«Ξεθωριασμένο οἰκόσημο χρειάζεται παση θυσία ξαναχρῶσμά!» λέν σὲ μιὰ παροιμία τῶν οἱ Γάλλοι.

Κι' ὁ νεαρὸς βαρώνος μας, ἀκολουθώντας σὰν φρόνιμο παιδί τῆς παροιμίας—ποὺ εἶνε κι' αὐτὲς μιὰ μορφή τῆς λαϊκῆς σοφίας—δέχτηκε μὲ ἀνεκλάλητη χαρὰ τὸ χέρι και τὰ ἑκατομμύρια τῆς Όδιλν. Ἐτοί, ἐκεῖν ἡ μὲν ἔγινε βαρώνη κι' ἔμεινε πολυεκατομμυριούχος, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔγινε πολυεκατομμυριούχος κι' ἔμεινε... βαρώνος!...

Φυσικά, ἡ διπλωματικὴ «καριέρα» ἐγκατελείφθηκε αὐθιγῶς. Μιὰ αὐθεντικὴ βαρώνη δὲν μπορούσε πειὰ νὰ γωρέσῃ στὰ στενά ὅρια τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Πολὺ περισσότερο ἀκόμη, ἀν σκεφθῇτε ὅτι εἶχε καὶ περιφέρεια—ἡ αὐθεντικὴ αὐτὴ βαρώνη—τουλάχιστον ἑξήμισι μέτρων. Τῆς νοσιάζονταν, λοιπὸν, ἀπαραίτητα εὐότερο, ἀνωγτότερο, περιβάλλον, γιὰ νὰ κινηταῖ ἐλεύθερα και νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ χυμεῖα πλούτη της. Κι' ἐτοί, γιὰ τόπο καταλλήλοτο ἐγκαταστάσεως κι' ὀριστικῆς διαμονῆς, διάλεξαν — συμφωνώντας — οἱ δύο σύζυγοι τὸ φασούτατο και πανκδόσιο σγεδὸν Παρίσι...

Εἶπαμε στήν ἀρχὴ κι' ἐπιμένουμε και τώρα ὅτι ἡ ἀφειξίς των ἐκεῖ ποσκάλεσε αἰσθησι. Ἐγκαταστάθηκαν πολυτελέστατα σ' ἕνα θαυμάσιο μέγαρο—μὲ τοεῖς ὕψεις παρακαλῶ, στὸ «Ἐτουάλ»—τὸ ἐπίπλωσαν πὺ θαυμάσια, και τὴν ἐπομένη τὸ πρωτὶ τὰ αὐτοκίνητα μῆταν στὸ ἀπέραντο γκαράζ τοῦ μεγάρου των: Μιὰ «Ρὸλ-Ρόυς» γιὰ τὴ βαρώνη, μιὰ «Ἰσπανό-Ινζα» γιὰ τὸν βαρῶνο, κι' ἕνα κομψὸ φορτηγό—μὲ θει γιὰ τὸν σφέρο και γιὰ τὸν προῖστάμενο τῶν ἀρχιμαγειρῶν—προσέφυνο νὰ κουβαλῇ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπ' τὴν ἀγορὰ τοῦ πικτοῦ των.

Ἡ προσκλήσεις σὲ τσάγια και σὲ δεξιώσεις, στυὺ ἀνὰ τοὺς κύκλους, δὲν ἄργησαν νὰ πέσουν σὰν βροχὴ. Τὸ βαρῶνος ζεύγος δὲν εὕρισκε πουθενὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ τρωπῇ, γιὰ νὰ κάπου σκάλωνε λιγάκι και δυσκολευόταν νὰ μῆτι, εἶνε στυὺ πῶς τες του δυὸ πανίσχυρους μοχλοὺς, πὺ τὸ σκουτούσαν κι' ἐπαίνε: Ἰδὸ ὄνομα τὸ λαμπρὸ τοῦ συζύγου, και τὰ κολλῶσα χιλιοδὸλλαρα τῆς συμβίας!...

Μονάχα σ' ἕνα κέμερος δὲν ὑπέρσε νάμῃτ ἡ παχύσαρκος βαρώνη, σύμφωνα μὲ κάποια ἀδιὰκρισία κάποιος ἀπ' τῆς κατὰ ἑρὲς της. Ἡ ἱπποτοπόμενος διαστάσεις της τὴν δυσκόλευαν πολὺ, κι' ἐκεῖνοι οἱ εὐλογημένοι ἀρχιτέκτονες τοῦ μεγάρου τὴν πρόβλεψαν νὰ κάνουν τὴν πόρτα πὺ φαρδεῖα, ὡστε σάμῃτ ἐδύνατο στὴ βαρώνη νὰ τρωπῇ κειμένα, παρ' ὅλη τὴ μῆτ της!...

Εὐτυχῶς, ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔκοψε τὸν Γόρδιο ἑμὸ μὲ τὸ σπαθί του, ἐτοί κι' ἡ θαρών Όδιλν ντε Τρουτουτού φάρδυνε τὴν πόρτα ἐκεῖνη μὲ τῆς σκαπάνες δυὸ κτιῶν, και τὸ ἐμπόδιο ἐξαλείφθηκε...

Ὅλα ἦσαν σπαρμένα μπροστὰ τοὺς πειὰ, μὲ τριαντάφυλλα και δολλάρια. Ὁ οὐρανὸς σκέπαζε τὴ ζωὴ τους, ἦταν στυὺ φελος και γαλάσιος διαπνῆ κι' ἡ βαρώνη μιλούσε τώρα πὺ τὸ «σὺ», μὲ τὸ «ἀγαπῶμαι» και μὲ τὸ «φιλάτῃ μου», πῶς πῶς ἀπὸ αὐθεντικῆς ἡλικίας, μαρκήσιες, κόμησιες και βαρῶνες!...

Κι' ὅμως, μέσα στήν ἑλπίδα αὐτὴ, στήν ὁποία κολλῶσεν ἡ Όδιλν, ὑπῆρχε ἕνας μικρὸς σήμαντος, βέβαια — ἐξοῦτος — ὁ ὁποῖος χαλοῦσε ὅπως τὴν μονία τοῦ περιβάλλοντος, πῶς ἕνα μικρὸ «ἀλλά» μέσα στυὺ ὁλολαμπρά «ναί, ναί, ναί»...

Μικρὴ ἀποτυχία στὸ πῶς τῆς πῶς τῆς συνενέφαιζε σὰν μιὰ παραφωνία!...

Ἦταν... ἡ ἀπουσία τοῦ πορτραῖτου της, ἀπ' τὴ διαπνῆ «Ἐκθεσι» τῶν κοσμικώτερον ζωγράφων τοῦ Παρισιῶ, στὸ «Σαλὸν ντε Πεντύρ»!...

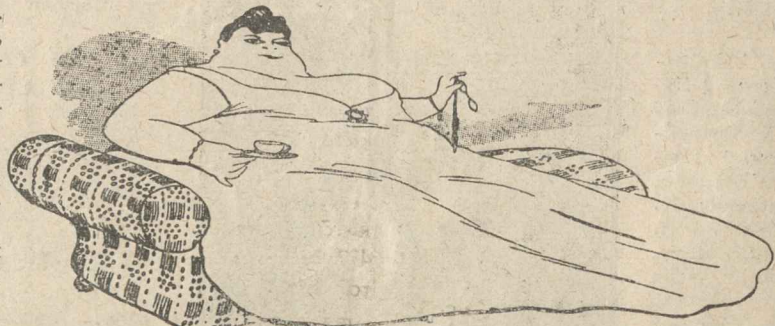
Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ φιγουράρῃ και τὸ δικὸ της πορτραῖτο, μαζὺ μὲ τὰλλα τῶν τῶν πρυγκηπιστῶν και τῶν κισῶν κλπ., κλπ., στήν τόσο «οιάρι», και «ομόνη», και κλυτῶ, και τὰ ρέστα, «Ἐκθεσι ἐκεῖνη. Μὰ πῶς... Πῶς θὰ προλάθαινε νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ πὺ τὸ ἐγκαταστήν Ἐκθέσεως θὰ γινόντουσαν ἐπισήμως ὑστερα ἀπὸ μιὰ ἐξομμάδα!...

Εὐτυχῶς, ὁ διακεκριμένος κοσμικοζωγράφος μαῖτρ Καρὸν τύρ, καθὼς και τὰ δολλάρια της κι' ἡ ὑπομονὴ της νὰ περῇ μέρα και νύχτα ἀγρυπνῇ, ἔλυσαν κατ' ἐλπίν κι' αὐτὸ τὸ στυὺ δαῖο ζήτημα. Τὸ πορτραῖτο της ὁλόσωμο—ποὺ τὴν παρῶσα καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐπ' ἑπῆς τῆς πρυγκηπιστῆς στυὺ διαστάσεις της, νὰ κρατῇ τὰ φασαμῖν κι' ἕνα φλυτζάνι καφέ—τὸ ἀπατοῦσαν ἡ διαρκεῖς ἀγρύπνιες τῆς, στὸ ποζάρισμα — κατατάχτηκε βιαστικῶς και τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς Ἐκθέσεως, κατὰλογο τῶν εἰκόνων τῆς Ἐκθέσεως.

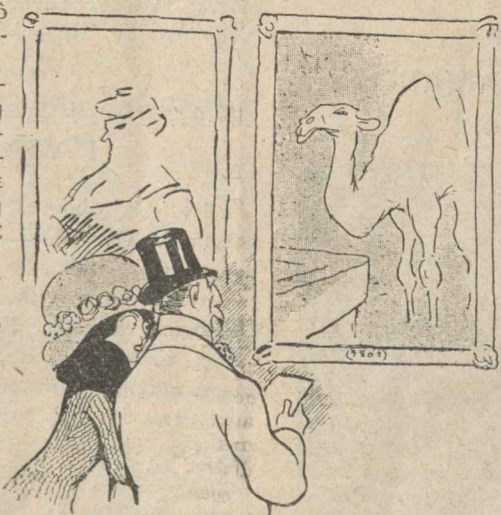
Πῆρε τὸν ἀριθμὸ 1800, μὰ δὲν κρατῇ στυὺ—τὸ πορτραῖτο της, δηλαδῇ—αὐτὸ αἰθουσα τῶν προσωπογραφιῶν, γιὰ τὸ τοῖχο ἦσαν κιόλας σκεπασμένοι στυὺ ἄλλα πορτραῖτα πὺ στάθηκαν ἐν τῇ ραῖς. Εὐτυχῶς στήν διπλῇ αἰθουσῇ τῆς «Ζῶων» και πῶς σὲ μιὰ γρηγόρηναι ἔμεινε λίγος τόπος διαθέσιμος, και τὸ πορτραῖτο τοῦ βαρῶνος Όδιλν ντε Τρουτουτού ἐξοικονομήθηκε και πῶς μάλιστα ἐκεῖ!...

Χι... Λιγάκι ἀνάποδο βέβαια τὸ πορτραῖτο μὰ τὴ νύχ... «Ἀ λὰ γκέρο, και ὡς γκέρο»!..., ὅπως λένε κι' οἱ Μογγόλοι...

«Τῆς νύχτας και τῆς βιασύνης τῶν μώματῶν, τὰ βλέπει ἡ μέρα και γελᾷ... Ἐτοί λένε ἡ παροιμία... Κι' εἶχε ἑλπίδα...

Τὸ πορτραῖτο τὴν παρῶσαν καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα...

—Ἀριθμὸς 1801!... Ἡ κ. βαρώνη ντε Τρουτουτού!...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΚΕΣ

—ΤΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Ἡ ἀθήσις τῆς οἰνοπαραγωγῆς τῆς Γαλλίας και κυρίως τοῦ Ἀλγερίου κι' ὁ διαρκὲς ἀξέαντος συναγωνισμός των Ἰταλικῶν και Ἰσπανικῶν κρασιῶν, ἔχει ἐπιδεινώνει τελευταίως σὲ ὀξύτατο σημεῖο τὸ ὅλον πρόβλημα τῶν κρασιῶν μας.

Ἡ Κυβέρνησις ἐφρόντισε βεβαίως κι' ἔλαβε μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἐξαγωγῆς τῶν κρασιῶν μας, ἀλλὰ τὰ μέσα αὐτὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ καρποφορήσουν, ἐφόσον ὑπάρχουν—δυστυχῶς—ἀπληστοὶ και ἀπερίσκεπτοι ἐξαγωγεῖς, οἱ ὁποῖοι, κλεισμένοι στὰ ὅρια τοῦ στενοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντός των, δυσφημοῦν τὰ κρασιά μας στὸ ἐξωτερικὸ, ἐξάγοντες κρασιὰ κακῆς ποιότητος.

Αὐτὸ τὸ ἴδιο κακὸ συνέβη δυστυχῶς και μὲ τῆς πρώτες ἐξαγωγῆς οἶνων γιὰ τὴν Ἀμερική. Καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ ἀπεφάσισε τώρα ἡ Κυβέρνησις νὰ καταπολεμήσῃ αὐστηρότατα. Ἐλήφθη δηλαδῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπόφασις νὰ ἰδρυθῶν ἐδικὰ τελωνεῖα ἐξαγωγῆς, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλέγχουν αὐστηρότατα τὴν ποιότητα τῶν ἐξαγομένων προϊόντων. Ἐπίσης θὰ ἰδρυθῇ κι' ἕνας ἐδικὸς ὀργανισμός, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὴ φροντίδα τῆς καλύτερεύσεως τῆς ποιότητος τῶν κρασιῶν και τῆς σταφίδος και τὴν ἀνάπτυξί τοῦ κατανλωτικοῦ πεδίου τῶν προϊόντων αὐτῶν στὸ ἐσωτερικὸ και στὸ ἐξωτερικὸ.

Ἡ Κυβέρνησις εἶνε ἀξιέπαινος γιὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς και πιστεύουμε ὅτι θὰ τῆς πραγματοποιήσῃ παρὰ τὴν σχετικὴν ἀντιρῶσαν μερικῶν—ὄχι πολλῶν—εὐτυχῶς—ὀπισθοδρομικῶν ἐξαγωγέων.

—ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΝΕΩΝ ΑΡΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΡΑΓΓΙΣΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Κατόπιν συνεργασίας τοῦ νέου ὑποδιοικητοῦ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης κ. Τρακάκη μετὰ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ ὀπουργείου Γεωργίας, ἀπεφασίσθη νὰ διατεθοῦν τὰ 33 ἑκατομμύρια δραχμῶν, πὺ εἰσπράχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἀπὸ τοὺς ἐφειλέτας ἀγρότας πρὸς τῆς πωλῆς Γεωργικῆς Τραπέζης, διὰ τὴν κατασκευὴν ἀρδευτικῶν ἔργων στὰ Γιαννιτσὰ (Ὀυπα) και ἀποστραγγιστικῶν στὸ Λιτοχώριον τῆς Αἰκατερίνης και στήν Ἐδεσσα. Μὲ τὴν ἐκτέλεσι αὐτῶν τῶν ἔργων, τρέκεται νὰ δοθῶν στήν καλλιέργεια σημαντικῆς καινούργιες ἐκτάσεις γῆς και νὰ αὐξηθῇ ἡ ἀποδοτικότης τῶν γαιῶν πὺ θὰ ἀρδεύουθῶν.

Ἀρχίζει δηλαδῇ νὰ γίνεταί στήν Ἑλλάδα, κάτι πὺ μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρκτὸν κρατικὸ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν ἀνάπτυξί τῆς παραγωγῆς μας! Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ κάθε τίμιος και φίλος τῆς ἀληθείας, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως.

—ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἐπικροτούμε κατ' ἀρχὴν τὴν ἀπόφασί πὺ πῆρε ἡ Κυβέρνησις νὰ ἀντικαταστήσῃ τῆς ἀστικῆς σχολῆς ὀρισμένον περιφέρειαν τῆς θέας τῆς ἐδῶ, γιὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαταστάσεων οἱ καταπληκτοὶ κοσμικοὶ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως, διάβαζαν στυὺ κατὰλογο τοὺς ἀριθμοὺς τῶν πινάκων γιὰ νὰ δοῦν τί πράγμα παρῶσαν, κι' ἔθελαν ἐκεῖ στήν τελευταία σελίδα τοῦ τῶν ἐξῆς πρωτάκουστο:

—Ἀριθμὸς 1800... Γρηγόρηναι στὸ πότισμα. Μὰ ὁ πινάκας 1800 παρῶσαν τὸ πορτραῖτο τῆς βαρώνης! —Ἀριθμὸς 1801... Ἡ κυρία βαρώνη Όδιλν ντε Τρουτουτού!...

Κι' ὁ ἀφιλότιμος ὁ πινάκας 1801, παρῶσαν ἡ ἀκριβὴς μιὰ γέφυρ γκαμήλα μπροστὰ στὸ ποτιστή τῆς!!!!!...

Ἀθλιες φούριες τῆς τελευταίας στιγμῆς, θαυμαστά τὰ ἐργατά σας, τέλος πάντων. Δίχως αὐτὸ τὸ μοιραῖο λάθος στήν ἀριθμὴν πὺ τὸ διέπραξαν ἀσφαλῶς οἱ δυστυχῶι ὑπάλληλοι τῆς Ἐκθέσεως σκοτισμένοι, πολυάσχολοι, φουριῶδοι, δὲν θὰ λιποθυμοῦσε ἡ ἄτυχη θαρώνη, μὲ τῆς ἀντίκρουσε κι' ἐκεῖνη τὸ τραγελαφικὸ πορτραῖτο της...

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ ΠΟΥΡΑ RADIUM, τῆς ἰατροῦ Κας Χουσσῆας Ἰσκειμίδου, πὺ πωλεῖται εἰς τὰ νεογινώτερα καταστήματα τῆς πόλεως μας, εἶνε ἡ μόνη ἀδύα, λεπτὴ και μὲ φυσικὰ μέσα χωματισμένη, χωρὶς τίς τοξικὰς χημικὰς.

ριῶν μὲ Γεωργικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ τονίζουμε, ὅτι τὸ μέτρο αὐτὸ θὰ συναντήσῃ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μεγάλῆς δυσκολίας κι' ὅτι χρειάζεται προσεκτικὴ μελέτῃ τῶν ἐδικῶν συνθηκῶν κάθε μιᾶς περιφέρειας, πρὶν γίνεῃ ἡ ἐν λόγω ἀντικατάστασις.

Ἐπὶ τῶν ἀπαραίτητων, καὶ ὑπάρχουν ἄλλες, ὅπου ἡ Γεωργικῆς Σχολῆς εἶνε ἀπαραίτητος, δὲν εἶνε ἀναγκαῖες. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τοὺς οἱ ἀρμόδιοι, ὅτι ἡ Γεωργικῆς Σχολῆς, πὺ πρόκειται νὰ ἰδρυθῶν, πρέπει νὰ εἶνε ἀντάξιες τοῦ δόνομτός των και τοῦ προορισμοῦ των. Θέλουμε δηλαδῇ νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Γεωργικῶν Σχολῶν πὺ θὰ ἰδρυθῶν, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὰ μέσα πὺ ὑπάρχουν και κυρίως ἀπὸ τὸ ποσὸν και τὸ ποιὸν τοῦ διαθέσιμου διδακτικοῦ προσωπικοῦ.

—ΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΥΠΕΓΓΥΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

Ἡ εἰσπράξεις τῶν ὑπεγγῶν προσόδων, τῶν διατεθειμένων στήν ὑπηρεσία τοῦ Προσφυγικοῦ δανείου, κατὰ τὸ πρῶτο ἐξάμηνον τοῦ 1934 ἔφθασαν τῆς 267.220.269 δραχμῆς, ἐνῶ κατὰ τὸ ἀντίστοιχο ἐξάμηνον τοῦ 1933 ἦσαν 261.911.266 δραχμῆς.

Ἡ εἰσπράξεις τῶν ἄλλων ὑπεγγῶν προσόδων κατὰ τὸ πρῶτο ἐξάμηνον τοῦ 1934, ἔφθασαν τῆς 1.594.617.478 δραχμῆς, ἐνῶ κατὰ τὸ ἀντίστοιχο ἐξάμηνον τοῦ 1933 ἦσαν 1.400.840.003 δραχμῆς.

Ἐτοί, τὸ σύνολο τῶν εἰσπράξεων τῶν ὑπεγγῶν προσόδων κατὰ τὸ πρῶτο ἐξάμηνον τοῦ 1934 εἶνε ἀνώτερο κατὰ 199.096.477 δραχμῆς ἀπὸ τὸ τῶν εἰσπράξεων τοῦ δευτέρου ἐξαμήνου τοῦ 1933.

—ΠΕΡΙ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ

Ἡ κατανάλωσις τοῦ καπνοῦ κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ἐ. ἔ. ἔφτασε τὰ 422.607 κιλά, ἐναντι 406.000 κιλῶν τοῦ ἰδίου μηνὸς τοῦ 1933 και 370.000 κιλῶν τοῦ ἰδίου μηνὸς τοῦ 1932.

Τὸ περιεργον αὐτὸ φαινόμενον, τῆς αὐξήσεως τῆς ἐντοπίας κατανάλωσις τοῦ καπνοῦ, παρὰ τὴν αὐξήσι τῆς τιμῆς τοῦ, ἀποδίδεται ἀπὸ μερικὸς ἐδικούς στό... θεριακλήνι τοῦ ὀραίου φύλου!...

Κι' ἀσφαλῶς, ἐτοί εἶνε.

Ἡ κυρίες καμίζουν ἀγρίως, ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὴν τιμὴ τῶν σιγάρων. Καὶ ἡ κατανάλωσις αὐξάνει και οἱ σύζυγοι—οἱ ἀτυχεῖς σύζυγοι—πληρώνουν!

—ΔΟΞΑ ΣΟΙ Ο ΘΕΟΣ!...

Ἐδῶ και λίγες μέρες, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσι τῶν προκατακτικῶν ἐργασιῶν, ἀρχισε ἡ τακτικὴ ἐπιχωματώσις τῶν ἐλαδῶν ἐκτῶσαν τοῦ Φαλήρου, τοῦ περιφήμου Δέλτα! Μὲ τῆς ἐργασίας αὐτῆς, πρόκειται νὰ σηκωθῇ τὸ ἔδαφος ἀπὸ 0,80 μέτρως 1 μέτρου. Γιὰ νὰ εἶνε φυσικὴ ἡ ἐπίχωσις, ὑπάρχει σκεπὶς νὰ γίνῃ ἀντικαταστάσις τῆς ἄμμου μὲ τὴν ὁποία γίνεταί ἡ ἐπιχωματώσις, μὲ φυσικὰ γάεις, ἀλλ' αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀργότερα.

Γιάτῳς θ' ἀπαλλαγόμε ἐτοί, ἀπὸ τὰ ἐλῃ τοῦ Φαληρικοῦ Δέλτα και ἀπὸ τοὺς κινδύνους των, γινόντος σημαντικῶν και σπουδαίων.

—ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ ΜΑΣ!

Σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ δεδομένα τῆς κινήσεως τῆς διώρυγας τοῦ Σουέζ, κατὰ τὸ πρῶτο ἐξάμηνον ἐ. ἔ. πέρασαν ἀπ' αὐτὴν Ἑλληνικὰ πλοῖα χωρητικότητος 269.000 τόνων, ἐνῶ μέσας σ' ὁλόκληρον τὸν προηγούμενον χρόνον εἶχαν διαπλεύσει τὴν διώρυγα Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια 274.000 τόνων και κατὰ τὸ 1932 ἀτμόπλοια 78.000 τόνων.

Τὰ ἀγάλια φυσικὰ περιττώου, ὅταν μιλοῦν τόσο ζωντανὰ οἱ ἀριθμοί.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΕΝ
ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ

Μερικά κουκλίσια
κα κεφαλάκια
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
των
Έργαστηρίων

Άριθμός

23341

Τηλεφ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μία κόμμωσις
MANANT των
δραχμών με φόρμα
κα υπευθύνως Ελ
παϊκά έκτελεσθε
από τα πρότυπα

την Ελλάδα έργαστήρια

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

δέν συγκρίνεται με οίανδήποτε άλλην, έστω και αν επληρώθη με 500 δραχμ

Υ.Σ.—Καθιστώμεν γνωστόν ότι από 1ης Αυγούστου παρελόβομεν το νέον
χάνημα και φόρμοκον ειδικώς διά τα βορμεία και δευτερευόντως μόλι
την έπιτυχίαν των οποίων αδιαφορούμεν υπευθύνως με την τιμήν των 200
νον δραχμών.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20